MAUREEN JOHNSON

Autoarea romanului pentru copii
13 plicuri albastre

FATA ȘI MAREA

Ollie era din Texas și avea o voce care se strecura ușor în urechile lui Clio. Putea spune un cuvânt precum „ecuson" și îl putea face să sune ca fiind ceva ce ți-ai dori din tot sufletul să ai și pe care l-ai îndrăgi pentru totdeauna. Se pomeni că încuviințează cu toată convingerea. O duse într-un loc retras, undeva în spatele magazinului, unde se aflau un birou mic și un computer. El băgă mâna într-unul dintre sertarele biroului și scoase la iveală un aparat micuț.

– În regulă, zise el. E C-l-e-o, da?

– C-l-i-o.

– E numele de familie? întrebă el.

– Nu chiar, spuse Clio. Mi-au pus numele unei muze.

– Al unei muze? Ca muzele alea grecești?

– Da, zise Clio. Părinți ciudați. Ce pot să-ți spun.

– Ești o muză, rosti el. Întotdeauna mi-am dorit o muză. Mă poți ajuta să pictez?

– Sunt muza istoriei, spuse ea. Te ajută chestia asta cu ceva?

– O muză ajută întotdeauna, zise el, scriind la mașinăria de făcut ecusoane.

biblioteca rao

MAUREEN JOHNSON

Fata și marea

Traducere din limba engleză
MONICA VLAD

editura rao

Pentru Mary Marguerite Johnson –
cea mai minunată mamă din lume,
cea mai mare apărătoare a sa
şi persoana cea mai potrivită să descopere
cele mai grave încălcări ale siguranţei din această poveste

ITALIA
Marea Adriatică
Civitavechia
Roma
Napoli
Pompei
Insula Capri
Sorento
Marea Tireniană
Marea Mediterană

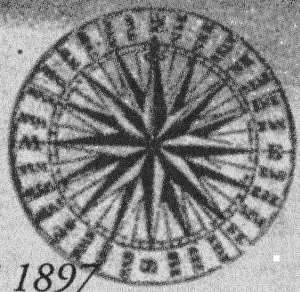

Londra, mai 1897

Fulgerul căzu peste Big Ben, şi un întuneric violet se lăsă peste domul catedralei St. Paul. Pe străzile Londrei, bubuituri neaşteptate de tunet făcură caii să tresară, şi trăsurile să se ciocnească. British Museum[1] era înţesat de oameni care căutau adăpost din calea vremii vitrege în interiorul sălilor sale enorme, printre pietrele grandioase. Din nefericire, prea mulţi oameni împărtăşeau aceeaşi idee; de-abia dacă mai era loc pentru vreunul dintre ei. Presiunea din aer crescu în vreme ce copiii gălăgioşi alergau de la vitrine la mese, lovindu-se de acestea. Mulţimea se ciocnea în jurul nepreţuitelor marmuri Elgin de pe culmile Parthenonului.

Marguerite Magwell, în vârstă de optsprezece ani, se strecură cu uşurinţă înăuntru, fără a observa foarte mult haosul din jurul ei. Nici măcar nu era conştientă de cerul ameninţător de afară. Întrebată în acel moment dacă în muzeu era cald, n-ar fi fost în stare să-ţi dea un răspuns. Tot trupul îi îngheţase până la oase. Umiditatea care îi pătrunsese prin rochia de culoarea albăstrelelor o făcea să-i fie foarte frig. N-avea nici pălărie şi nici mănuşi. Părul ei blond era neglijent prins la spate şi cădea în bucle sălbatice, răvăşit de acea vreme cumplită. Înfăţişarea ei nu o preocupa; nu ştia cum

[1] Muzeul britanic (în lb. engl., în orig.) (n.tr.)

arată, nici nu-i păsa. Singurul lucru care conta era o mică bucată de hârtie pe care o strângea în mână. În mintea ei nu era decât un singur gând: *mergi la Jonathan*. Jonathan Hill fusese studentul preferat al tatălui ei. În afară de ea, bineînțeles. Jonathan trebuia să știe. Jonathan o putea ajuta acum, în singurul moment din viața ei când nu știa ce să facă.

Ceilalți oameni o observară. Chiar și așa, Marguerite era remarcabilă, în aceeași măsură sălbatică și delicată, cu un chip ale cărui proporții fine ar fi putut fi imortalizate în marmură. Oamenii se dădeau de o parte și de alta în timp ce ea se îndrepta cu un pas apăsat spre statuia lui Ramses al II-lea din lunga galerie egipteană. Statuia ocupa un loc de cinste în sala cu coloane înalte de marmură. Marguerite își fixă privirea pe ochii aceia reci și lipsiți de pupile de deasupra capului ei, ochii unui rege mort cu mii de ani în urmă. Nu înțelesese niciodată, până în acel moment, de ce egiptenii se străduiau atât de tare să se conserve după moarte. Ce minunat trebuie să fi fost pentru ei să creadă atât de mult că mortul continua să trăiască, să creadă că se putea ajunge la el, că vor avea nevoie de trupurile acelea!

Nu era vreme să se gândească la asta.

Continuă să meargă, croindu-și drum printre vitrinele înțesate și printre oameni, trecând din încăpere în încăpere, simțind că are din ce în ce mai puțin aer. Ușa pe care o căuta era nemarcată. *Majoritatea* oamenilor n-ar fi fost în stare să-și dea seama că nu era doar un panou de lemn între două vitrine pline cu cranii de maimuțe. În spatele acestor uși secrete lucrau curatorii[2], nevăzuți de gloată, în birouri și mai aglomerate decât înseși coridoarele muzeului. Pentru că practic crescuse în muzeu, Marguerite știa exact ce căuta. Îi îndepărtă pe cei doi puști care se sprijineau de panoul respectiv și bătu încetișor cu palma în ușă. O clipă mai târziu, un chip cunoscut își făcu apariția, zâmbitor și ușor uluit. Părul de culoarea nisipului

[2] Curator = administrator al unei case memoriale sau al unui muzeu (n.tr.)

al lui Jonathan avea, fără îndoială, nevoie de mâna unui frizer și, peste tot pe degetele lui lungi, avea pete de cerneală.

– Marguerite! zise el, jucându-se nervos cu gulerul cămășii. Ce te aduce la muzeu, azi? Scuze, de dimineață scriu întruna; nu vreau să te acopăr și pe tine cu... Ah, tocmai mi-am pus cerneală pe gât, nu-i așa? Nu contează...

Marguerite nu-și putea reveni încă în simțiri pentru a spune de ce anume venise. Avea gâtul uscat și se simțea de parcă o mână nevăzută o apucase de beregată și o strângea cu putere.

– E foarte cald azi, zise el repede, observându-i chinul. N-ai vrea să faci o plimbare prin curte cu mine? În piață se vinde înghețată de lămâie.

– Înghețată de ce? întrebă ea pe neașteptate.

– De lămâie? repetă el.

– Ah. De lămâie.

Prin ferestre se vedea că afară se întunecase de-a binelea și un bubuit puternic de tunet se frânse deasupra muzeului, făcându-le pe multe doamne să țipe. O clipă mai târziu, se auzi un răpăit pe acoperiș în timp ce ploaia se revărsa.

– Ia ascultă la asta, zise Jonathan, uitându-se în sus, înspre tavan. Parcă s-ar dezlănțui potopul afară. Bănuiesc că asta exclude înghețata de lămâie. Dă-mi voie să-i spun portarului să înceapă să aprindă luminile, ca să nu...

– Am veşti de la tata, îl întrerupse ea.

– Minunat!

El îi atinse mâna încetișor.

– Cum merge treaba în Pompei? Când vine acasă? Te-am murdărit de cerneală? Ah, am făcut-o, nu-i așa? Uite, dă-mi voie...

– Nu vine acasă, îl întrerupse ea din nou.

– Ce vrei să spui? întrebă el, luând batista și tamponând ușor pata de cerneală de pe mâna ei, însă fără succes.

– Vasul lui... reuși ea să spună.

– Vasul lui? repetă el. Ce-i cu vasul lui? Marguerite, te simți bine? Vrei să te așezi? Te-ai făcut foarte palidă.

Ea ridică pumnul strâns pe hârtia care se vedea ieșind într-o parte. Jonathan i-l desfăcu încet, cu grijă. Ea îl urmări cum parcurgea cuvintele cu privirea. El întinse mâna și se ținu de pragul ușii, apoi se uită la ea.

– Marguerite, eu…

Deasupra, se auzi un alt bubuit îngrozitor. Cerul vuia. Era ca și cum apele ar fi venit să o înghită cu totul. Întreaga lume avea să fie înecată de ape.

– El s-a dus, zise ea.

Secretul care n-a putut fi mărturisit

Ollie se afla în aripa cinci a Galaxy Art Supply aranjând vopsele pe bază de ulei în momentul în care Clio Ford îşi făcu apariţia din biroul directoarei. Din poziţia ei avantajoasă de lângă raftul cu plastilină, îl putu urmări pentru câteva clipe absorbit întru totul de ceea ce făcea.

Ollie Myers. Absurd de înalt la cei un metru nouăzeci şi şase de centimetri ai săi. Azi, avea părul nepieptănat. Purta o cămaşă bleumarin cu nasturi şi o cravată lată, după moda anilor şaptezeci. Privea în jos la deschizăturile în care intrau micile tuburi, asigurându-se cu foarte mare atenţie că respectivele culori nimereau în locurile unde trebuiau să nimerească. Îi păsa, şi lucrul ăsta o omora pur şi simplu. Putea sta să-l privească toată ziua cum aranja vopselele. Era o constatare tristă, însă extrem de adevărată.

Era timpul ca spectacolul să înceapă.

Îşi ţinea spatele încordat şi drept, aşa că se mai relaxă puţin, şi pe chipul ei apăru o expresie uşor melancolică. Se apropie încetişor de el.

– Hei, zise ea.

Ollie se răsuci. Avea reflexe bune. (Obişnuia să facă skateboarding pe teren accidentat. Nu se pricepea deloc la asta, zicea el. Chiar, *deloc.* Mai era şi modest pe deasupra. Îi puteai oare cere mai mult unui bărbat? Nu. Era imposibil. Toate calităţile omeneşti se regăseau în el).

De aceea, chestia asta n-ar putea niciodată să meargă. Probabil că visa.

– Ei bine? zise el.

– Ei bine... începu Clio. Eu sunt elevă şi se pare că majoritatea angajaţilor de la Galaxy sunt la colegiu. Şi n-am experienţă în vânzarea cu amănuntul. De fapt, până acum n-am mai avut nici o slujbă.

– Of, zise Ollie şi îi căzu faţa.

– Dar... continuă Clio. Am asta.

Ea ridică braţul, arătându-şi tatuajul ce şerpuia de-a lungul antebraţului drept: un fermoar în nişte culori electrizante de albastru şi roz cu trei stele galbene cu negru ţâşnind prin deschizătura acestuia.

– Ai primit slujba! zise el.

– Nu mai spune! zise Clio, simţind că radiază de fericire.

Clio se pregătise pentru interviu cu seriozitatea-i tipică. Jeanşi albi, uşor stropiţi cu vopsea de culoarea lavandei de pe vremea când îşi revopsise camera. Un tricou roz cu mâneci scurte de la un editor de benzi desenate. O curea lată pe care şi-o confecţionase singură, lipind capace lamelare de cutii de chibrituri la o curea veche şi banală de piele cumpărată de la un magazin cu haine la mâna a doua. Părul ei lung de culoarea mierii era ridicat şi prins cu două ace de păr verzi. Şi, lovitura de graţie, tatuajul pe care şi-l afişa cu foarte mare îndrăzneală. Nu purta un tricou cu mâneci lungi şi nici mănuşi, şi nici nu-şi ascundea braţul la spate. Nu căuta nici un fel de scuză. Steagul ciudat era arborat nestingherit pe catarg.

Telefonul mobil îi bâzâi în rucsac. Sunase de vreo patru ori în timpul interviului. Ea îl ignoră.

– Sunt încă uimită, zise ea. Nu credeam că o să le placă să vadă tatuaje la interviuri. Doar dacă nu cumva soliciţi de lucru într-un laborator pentru alcool metilic. Sau la un salon de tatuaje. Bănuiesc că asta ar avea sens...

– Sau într-un magazin de artă, spuse el. Ţi-am spus că treaba cu tatuajul o să funcţioneze. Lui Daphne îi place Masahiro Sato. Ai fost angajată din secunda în care a auzit că el a făcut tatuajul ăsta.

– Chiar s-a entuziasmat, zise Clio, amintindu-şi strălucirea din ochii directoarei magazinului când i-a spus numele celui care îi făcuse tatuajul. Era unul dintre artiştii manga faimoşi din Tokio. Avea o mulţime de adepţi. Ăsta ar putea fi un moment istoric, continuă

ea. E prima dată când una dintre pornirile nebunești ale lui taică-meu chiar a funcționat în ceea ce mă privește.

– Tatăl tău a fost cel care a vrut să-ți faci tatuajul? întrebă el.

– Nu chiar, zise Clio. E o poveste lungă. O poveste lungă și plictisitoare.

– Mă îndoiesc de asta, răspunse el. Cred că trebuie să-ți fac ecusonul. Îl fac chiar în momentul ăsta. Vrei un ecuson?

Ollie era din Texas și avea o voce care se strecura ușor în urechile lui Clio. Putea spune un cuvânt precum „ecuson" și îl putea face să sune ca fiind ceva ce ți-ai dori din tot sufletul să ai și pe care l-ai îndrăgi pentru totdeauna. Se pomeni că încuviințează cu toată convingerea. O duse într-un loc retras, undeva în spatele magazinului, unde se aflau un birou mic și un computer. El băgă mâna într-unul dintre sertarele biroului și scoase la iveală un aparat micuț.

– În regulă, zise el. E C-l-e-o, da?

– C-l-i-o.

– E numele de familie? întrebă el.

– Nu chiar, spuse Clio. Mi-au pus numele unei muze.

– Al unei muze? Ca muzele alea grecești?

– Da, zise Clio. Părinți ciudați. Ce pot să-ți spun.

– Ești o muză, rosti el. Întotdeauna mi-am dorit o muză. Mă poți ajuta să pictez?

– Sunt muza istoriei, spuse ea. Te ajută chestia asta cu ceva?

– O muză ajută întotdeauna, zise el, scriind la mașinăria de făcut ecusoane.

Muuuuză. Cum de nu observase ea înainte puterea magică a accentului sudist? În cele opt luni de când îl cunoscuse pe Ollie, își dăduse seama că accentul acela era atrăgător, însă nu-l auzise de prea multe ori. Schimburile lor de cuvinte avuseseră loc la ghișeu, când îi spunea cât costau anumite lucruri. Chiar și așa, el o făcea în așa fel încât lucrurile care costau „opt dolari și șaizeci și patru de cenți" să pară că meritau fiecare centimă.

Abia în această ultimă lună, când el începuse să vorbească în timp ce reîmprospăta rafturile, apucase să-i audă accentul în toată

splendoarea lui. El era pictor şi boboc la Penn[3]. Împărtăşea aceeaşi dragoste obsesivă pe care o avea şi ea pentru cernelurile frumoase şi scumpe. Purta de obicei o jachetă vintage în dungi, mergea cu o bicicletă veche roşu-închis şi mirosea ca un atelier de artă – un miros uşor chimic, extrem de familiar şi „ca de acasă". Îi era dor de sora lui din Austin, n-avea bani şi nu era capabil să meargă la vernisaje care nu-i plăceau doar ca să capete o gustare.

Clio, pe de altă parte, era o elevă cu un trecut şi cu foarte puţine de spus în legătură cu prezentul. Încercase să-şi facă propriile haine. (Din alte haine, aşa că nu prea conta. Nu era ca şi cum ar fi purtat haine ţesute în casă sau pulovere pe care le tricotase ea însăşi.) Locuia într-o casă în stil victorian, masivă şi dezordonată, chiar lângă campusul Penn. Şi, odată, demult, părinţii ei fuseseră căsătoriţi, iar ea şi tatăl ei inventaseră un joc pe care îl numiseră „Plonjează!" care se dovedise a fi o chestie deosebită. Odată, demult, fusese aproape bogată, nu chiar celebră şi completamente fericită. Viaţa ei fusese neobişnuită. Călătorise mult. Un artist japonez de benzi desenate îi făcuse un tatuaj. Chestii de genul ăsta.

Însă o viaţă neobişnuită nu e, prin definiţie, una minunată. Şi acum, la şaptesprezece ani, simţea că lipsurile îi fuseseră evidenţiate într-un fel mult prea dureros. Şi mai era o chestiune care o deranja pe Clio mai mult decât orice altceva.

Nu fusese sărutată niciodată.

Era ceva şocant. Era stânjenitor. Era extrem de inexplicabil, însă Clio ştia încotro să arunce vina. Însă şi asta era o poveste lungă. Una care era pe cale să se sfârşească, spera ea.

Telefonul bâzâi din nou. Îl vârî şi mai adânc în rucsac.

Ollie desprinse cu grijă banda adezivă transparentă cu numele lui Clio imprimat pe ea şi şi-o lipi de obraz în timp ce cotrobăia într-o cutie după un ecuson nescris. După ce găsi unul, aplică banda adezivă pe el cu o grijă excesivă. Ecusonul părea micuţ în mâinile lui masive.

– Gata, zise el. Vrei să ţi-l prind în piept?

– Sigur, spuse ea, străduindu-se ca vocea ei să nu pară spartă.

[3] Prescurtare de la University of Pennsylvania (n.tr.)

El se aplecă spre ea, lucru care presupunea într-adevăr un oarecare efort, dat fiind că era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Acum, se afla cu fața la nivelul ei. Îi apucă ușor cu vârful degetelor tricoul, alegând locul cu atenție, chiar sub umărul ei stâng, direct deasupra inimii. Ea îi urmări chipul în vreme ce el străpungea delicat țesătura; își mușca colțul buzei de jos când lucra. Acul se închise cu o pocnitură, însă el nu se clinti. Doar o privi fix în ochi.

Acesta era oare? Sărutul? Cel pe care îl așteptase toată viața ei nefericită? Aici? Acum? Pe coridorul unui magazin de consumabile destinate artelor? Era oare posibil? El părea să se afle în poziția corectă. Nivelul era corect. Expresia chipului era corectă.

„Dă impresia că știi ce faci, își spuse ea repede. Asta e o regulă generală bine de urmat în viață. Atunci când ai îndoieli, dă impresia că știi ce faci. Lasă-te dusă de val. Fă ceva. Prefă-te până ce te prinzi cum stau lucrurile."

Un bărbat apăru de după colț și rămase în spatele lui Clio, așteptând răbdător. Ollie se uită la el peste capul lui Clio și se trase înapoi.

– Trebuie să o ajut și pe următoarea persoană, zise el cu o urmă de regret pe chip. Când vii din nou aici?

– O să încep instruirea mâine, spuse ea.

– O să te instruiesc chiar eu, rosti el. Dacă ești de acord. Însă chiar te descurci aici destul de bine. Probabil mai bine decât toți de aici.

Zâmbi ușor, cu acel zâmbet sudist.

Telefonul bâzâi din nou.

– Cineva vrea să vorbească într-adevăr cu tine, zise el.

– Îhî, încuviință ea.

– Am priceput, rosti el, încheind discuția cu un zâmbet înainte de a-și îndrepta atenția către bărbatul respectiv, care mormăia deja ceva despre un adeziv bun pentru mozaic.

Telefonul continuă să bâzâie, să se agite și să zdrăngăne din toate piesele pe când Clio se îndrepta spre casă. Privi ecranul.

Număr necunoscut.

Număr necunoscut.
Număr necunoscut.
Maică-sa.
Jackson.
Număr necunoscut de alte patru ori.

Era foarte populară azi, cel puţin având în vedere numărul necunoscut, care nu era deloc necunoscut. Era tatăl ei. Număr necunoscut plus insistenţa nebunească egal tatăl ei, de fiecare dată. El putea apăsa butonul pentru apelat şi să fie neîndurător cu acesta. Era ca un copil mic – odată ce-i intra o idee în cap, făcea mare tărăboi până ce obţinea lucrul după care urla.

Ei bine, putea aştepta. Avea nevoie de timp să savureze acest moment binecuvântat. Era o după-amiază de primăvară luminoasă şi splendidă şi voia să-şi deruleze în minte fantezia ei preferată...

Se aflau la plajă, ea şi cu Ollie. Împărţeau acea pătură maro cu portocaliu pe care Clio şi-o luase din Peru cu cinci dolari – cea despre care crezuse că o să fie o pătură excelentă pentru plajă, doar că ea n-o luase la plajă niciodată. Acoperea scaunul de bambus din colţul camerei ei. Ollie purta nişte pantaloni scurţi albaştri, cu un model cu flăcări ce porneau de la capătul de jos al fiecărui crac. Ea purta un bikini roşu. Nici nu avea un bikini roşu, însă în imaginaţia ei purta unul. Uneori, creierul i se încingea prea tare în fantezia respectivă şi era încălţată şi cu nişte cizme roşii, şi trebuia să repare imaginea respectivă şi să o ia din nou de la capăt.

Deci, se aflau pe plajă, împărţind pătura respectivă. Prietena cea mai bună a lui Clio, Jackson, stătea şi ea pe un prosop lângă ei. Jackson ar încerca să citească o revistă, însă, de fiecare dată când şi-ar ridica privirea, Clio şi Ollie s-ar săruta din nou. Evident, pentru că el era atât de înalt – era ca dl Torso –, ar trebui să-şi aplece gâtul ca să o sărute.

– Zău aşa, ar spune Jackson. Voi ăştia doi. Trebuie să încetaţi.

– Nu pot, ar zice Ollie. Haide, uită-te şi tu la ea! Nu pot.

Şi apoi ceva s-ar întâmpla – Clio nu-şi putea da seama ce anume, însă ceva care l-ar îndepărta pe Ollie pentru o clipă. Poate ar salva vreun copilaş dintr-o uriaşă încâlceală de alge ucigaşe de New Jersey. Jackson s-ar da mai aproape de ea şi ar spune:

– Scuze! Sunt doar geloasă. Voi doi sunteți perfecți împreună. Nu e drept.

– Îhî, ar răspunde Clio. Știu.

Un oftat lung.

– Ai avut dreptate să-l aștepți șaptesprezece ani pe tipul perfect care să te sărute, ar continua să spună Jackson. Eu, pur și simplu, m-am întâlnit cu orice tip mi-a ieșit în cale. Acum, mă simt murdară. Ieftină. Ca un șervețel mototolit dintr-o cafenea, pe care-l găsești în fundul genții și e într-un fel... greu de suportat. Și nu știu de ce. Așa mă simt eu. Ca un șervețel folosit.

Clio ar zâmbi binevoitoare.

Firește, adevărata Jackson n-ar spune niciodată asta, nici într-o mie de ani. Adevărata Jackson s-ar considera o cunoscătoare într-ale sărutului. De fapt, ea clasifica săruturile după aceeași metodă folosită în mod frecvent de către degustătorii de vinuri. Pretindea că aceasta era cea mai bună metodă. Un test al aspectului exterior. Un test al adulmecării. Un test al gustului. Un test al consistenței.

Unii tipi, explica ea, aveau o tehnică slabă, omogenă. Mișcări repezi și fulgerătoare. Aveau tendința de a mirosi a mentă, pentru că erau obsedați de tehnică și mestecau în mod obligatoriu gumă dacă credeau că aveau ceva șanse să marcheze. Alții erau mai viguroși. Cu ei, era o experiență mai lentă, una despre care Jackson spunea mereu că avea „tonuri lemnoase".

Încetă brusc să se mai gândească la metafora cu degustarea vinului, pentru că ceva parcă se rupsese.

Telefonul suna din nou. Număr necunoscut. Tocmai în acel moment, Clio ajunsese acasă. Apelul putea aștepta. Mai întâi, avea de dat niște vești bune.

Unde e un balon, e întotdeauna și un ac

Era o seară de joi, iar serile de joi erau serile de întâlnire ale mamei lui Clio. Serile de întâlnire durau de vreo opt luni – de fapt, de când începuse anul școlar, când Rob (iubitul) și-a făcut apariția într-o excursie la Philadelphia Museum of Art[4] pe care mama ei îl conducea. Joi era singura seară liberă pe care o aveau în comun, așa că devenise seara când Clio avea toată casa la dispoziție, plus douăzeci de dolari de cheltuială pe mâncare thailandeză. Serile de joi miroseau a iasomie și a ghimbir și erau stropite din plin cu ceaiuri thailandeze dulci și delicioase, cu gheață. Jackson își va face și ea apariția la un moment dat și își vor face temele sau se vor uita la televizor. Sau vor da muzica tare și vor arde gazul pe internet.

Serile de joi erau frumoase, iar această seară în special era regina lor.

Însă maică-sa era acasă și nu părea nici pe departe să fie gata pentru întâlnire. Stătea în picioare la barul din bucătărie, îmbrăcată într-una dintre cămășile alea mari bărbătești pe care le purta întotdeauna când lucra în atelier. Avea părul împletit în două cozi. Suki, motanul portocaliu a lui Clio, stătea pe un taburet părând profund șocat de un anumit lucru. Clio îl luă în brațe, îl așeză ușor pe podea și îi luă locul. La bar nu era nimic de mâncare în afară de niște semințe de susan pe care mama ei le lăsase afară după ce gătise cu o seară înainte legume călite în tigaie. Clio luă câteva în palmă și le adună cu limba.

[4] Muzeul de Artă din Philadelphia (în engl., în original) (n.tr.)

– Sunt cu treizeci la sută mai adorabilă decât atunci când am plecat, zise ea, adunând ultimele semințe care mai rămăseseră în mâna ei și îndesându-și-le triumfătoare în gură. Întreabă-mă de ce.

– Imposibil, răspunse maică-sa. Deja ești prea adorabilă. Tatăl tău nu te-a sunat?

– Ba da, spuse Clio. De vreo șaizeci de ori. Însă sunt pe cale să devin insuportabil de adorabilă. Haide! Întreabă-mă de ce.

– Ai vorbit cu el? o întrebă maică-sa.

– Nu încă. Haide! Întreabă-mă de ce. „De ce ești atât de adorabilă, Clio?" Răspunsul te va uimi.

– În regulă, zise maică-sa, oftând ușor. De ce?

– Pentru că am impresia că tocmai am căpătat o slujbă la Galaxy. Asta înseamnă o reducere de treizeci la sută. Am făcut calculul. Între noi fie vorba, cheltuim vreo trei sute de dolari pe lună acolo. Cu reducerea, asta înseamnă o sută de dolari în plus. O sută de dolari! Sau nouăzeci. Mă rog. Plus că Ollie zice că uneori avem voie să deschidem recipiente pe care sunt nevoiți să le accepte ca retururi.

– Cine-i Ollie? întrebă maică-sa, nepărând încă lămurită pe deplin. Vestea asta ar fi trebuit să producă ceva mai mult entuziasm.

– E un tip care lucrează acolo, zise ea repede.

Și bineînțeles vara asta va deveni ceva mai mult de atât, spera Clio. Însă nu o să facă nici un anunț până ce nu devenea totul oficial.

– Ai auzit partea referitoare la reducere? Pentru că, dacă n-ai auzit-o, pot repeta. Pot să fac și niște mișcări de dans ca să fiu mai explicită.

– Vrei o ceașcă de cafea? o întrebă maică-sa. Tocmai am pus cafetiera la fiert.

Cafetiera sâsâia și picura într-un colț de parcă ar fi vrut să-și demonstreze existența și rolul ei în acea conversație. Clio se uită la ea, apoi la maică-sa, care tot nu zâmbea. Expresia ei era asemănătoare cu aceea pe care o avusese după ce inhalase gaz ilariant[5] la dentist, înainte de-a începe să aibă o discuție aprinsă și sentimentală cu canapeaua.

[5] Protoxid de azot, folosit ca anestezic general (n.tr.)

– Ce s-a întâmplat? întrebă Clio. De ce nu sari în sus de bucurie? De ce nu eşti la întâlnire? De ce faci cafea la ora cinci după-amiază? Sper că nu... te-ai despărţit, nu-i aşa?

– Nu, nu e asta. E altceva.

Creierul lui Clio începu să caute semnificaţia lui „altceva", şi răspunsul i se arătă pe dată. Maică-sa şi prietenul ei, Rob, se vedeau de opt luni. Maică-sa se întorsese acasă de fiecare dată, iar Rob nu rămăsese niciodată la ele acasă. Şi era numai o chestiune de timp până ce avea să aibă parte de discuţii de genul „Clio, atunci când un bărbat şi o femeie se iubesc foarte mult..." sau „când unul locuieşte în University City, iar celălalt în Society Hill... uneori, se poate întâmpla ca unul să rămână peste noapte".

– Poate o să beau nişte cafea, zise Clio cu un aer deprimat în timp ce se ridica să ia o cană de pe raft. Mai avem laptele acela pentru cafea cu vanilie?

– Nu. L-ai băut pe tot. Ascultă, Clio. Ia loc un minut.

Clio se aşeză pe unul dintre taburetele de lângă blatul din bucătărie, unde mâncau. Se aşeză cum trebuie în scaun şi îşi spuse că, într-un minut, va trebui să zâmbească graţios şi să accepte inevitabilul. Era vremea să-l aibă la micul dejun în faţa ochilor ei pe Rob. Iar în baie se va afla din nou aparatul de ras aparţinând unui bărbat. Ba o să vadă chiar şi o pereche de boxeri.

– Azi am primit o scrisoare, începu maică-sa.

Clio se mai calmă puţin. Discuţia o lua într-o direcţie stranie, una ce nu părea să aibă de-a face cu lenjeria intimă a lui Rob.

– Acum câteva luni, continuă maică-sa, am solicitat o bursă pentru studii. O asociere pe termen lung cu ajutorul unui mecena particular. Nu m-am gândit niciodată că o voi obţine. Însă am obţinut-o.

– E minunat! zise Clio. Mă speriaseşi! Ce valoare are? O să ai şi salariu?

– Da, bineînţeles. Şi încă unul foarte bun. Şi o să plătească restul taxelor de studii. Îmi achită chiar şi unul dintre împrumuturi.

– Bun. M-ai luat cu reducerea mea de treizeci la sută. Mă dau bătută.

– Șmecheria e, zise maică-sa, că va trebui să fac vara asta un proiect care se întinde pe zece săptămâni. Fundația care mi-a dat acești bani tocmai a cumpărat două tablouri olandeze din secolul al XVI-lea. Sunt într-o stare foarte proastă. Se pierduseră în cel de-al Doilea Război Mondial și tocmai ce au fost redescoperite. Au fost păstrate în case și magazii și au tot umblat de colo-colo. Sunt harcea-parcea. Va trebui să le restaurez.

– Asta nu pare a fi cine știe ce mare șmecherie, spuse Clio. Asta e meseria ta. Chestia care-ți place s-o faci.

– Așa e. E o ocazie extraordinară, de fapt. Necazul e... că tablourile se află într-o locuință particulară, un atelier nou care tocmai a fost amenajat. Acolo trebuie făcută treaba respectivă. Și acesta se află în Kansas.

Clio simți cum i se strânge stomacul.

– Kansas e departe de aici, reuși ea să spună.

– E ceva mai complicat, continuă maică-sa. Motivul pentru care taică-tău te tot sună...

Clio își ridică privirea. Chestia asta n-avea nici un fel de sens. Felul în care maică-sa o spusese, cu o voce care creștea în volum, cu niște cuvinte pronunțate tărăgănat și cu o privire care o evita pe cea a lui Clio... Dacă nu se înșela, maică-sa era pe cale să-i sugereze să stea cu taică-său. Iar asta era ceva imposibil.

– A avut o idee, continuă maică-sa. Inflexiunea vocii ei era mai tristă și oarecum vinovată.

– Știu că pare ceva nebunesc, zise Clio, însă mie mi se pare că aproape vrei să-mi sugerezi să-mi petrec vara cu el, pe unde o fi. Și tu știi că e o idee oribilă.

– Clio...

– Însă nu mi-ai putea sugera niciodată acest lucru, urmă Clio. Tu niciodată, nici măcar într-un milion de ani, nu m-ai trăda în felul ăsta și nu m-ai trimite să stau cu tata. Sau să-l lași pe el

să stea aici. În schimb, ai face ceva mai raţional şi m-ai trimite într-un orfelinat.

– Uite ce e...

– Am încredere deplină în tine, mamă, spuse Clio şi neliniştea-i crescu pentru că maică-sa nu reuşea să nege acest lucru. Ştiu că n-ai face asta. Aşa că, spune mai departe. Povesteşte-mi despre planul inteligent pe care l-ai gândit şi care mă lasă să rămân aici. Sunt pregătită de asta. Hai, şochează-mă!

– A sunat după ce am primit vestea, zise maică-sa, sprijinindu-se cu toată greutatea de bar. Din pură coincidenţă, ca să vadă cum mai stau lucrurile pe aici. I-am dat vestea. A trebuit să i-o dau – are tot dreptul să ştie. El a obţinut dreptul să stea cu tine patru săptămâni în fiecare vară ca parte a înţelegerii asupra custodiei.

– Îmi dau seama că nu făceai altceva decât să te supui legii, zise Clio. Ştie că o să te afli în Kansas. Bun. A fost informat. Deci eu unde o să stau?

– Mi-a făcut o contraofertă. Una bună, Clio.

Clio amuţi. Cafetiera sâsâi. Maică-sa îşi turnă încetişor cafea într-o ceaşcă.

– Defineşte „contraofertă", spuse Clio în cele din urmă.

– Vrea să te ia în Italia pe timpul verii. Are o ambarcaţiune acolo.

– Şi tu ai spus „în nici un caz" şi i-ai închis telefonul, da?

Acum, maică-sa amuţi, lovind cu linguriţa în ceaşca de cafea. Clio îşi sprijini capul de barul din bucătărie. Simţi cum firimituri de pâine i se lipesc de frunte.

– De ce se întâmplă asta? şopti ea.

– Cred că lucrul ăsta chiar o să meargă, murmură maică-sa.

– Bine, replică repede Clio, ridicându-şi capul. Mă rog. O să merg în Kansas. Evident că asta voiai să mă determini să spun. Încercai să-mi arăţi că poate fi şi mai rău. Foarte inteligent!

Clio se uită la maică-sa. Privirea aceea de parcă inhalase gaz ilariant dispăruse. Fusese înlocuită cu expresia pe care o avusese la

avea șapte ani, și maică-sa trebuise să-i spună că Ziggy, cățelul ei, murise când ea se afla la școală.

– Problema e, începu ea, că nici măcar nu vom fi într-un oraș. Vom fi undeva departe, într-o fermă transformată în locuință. Am vorbit cu cineva care a fost acolo. Mi-a zis că nu e nimic prin împrejurimi.

– Nu mă iei? O să mergi singură acolo? Și cum rămâne cu... Rob? *Iubitul* tău?

Această întrebare păru să-i provoace maică-sii una dintre cele mai mari suferințe.

– Și-a manifestat dorința să vină cu mine.

Era ca și cum ar fi primit o palmă. O palmă tare peste față. Firimiturile începură să-i pice de pe frunte.

– Îl iei pe Rob, și pe mine mă lași?

– Nu e așa, zise maică-sa cu hotărâre. Asta-i una dintre situațiile acelea când lucrurile se asociază într-un mod foarte ciudat. Rob s-a hotărât să lucreze de acasă vreo câteva luni. O să se descurce acolo. Tu însă acolo...

– Îl alegi pe Rob în defavoarea mea? spuse Clio neîncrezătoare.

– Nu. Spuneam că n-ai ce face acolo, Clio. Plus că taică-tău are dreptul legal.

– Tu îl cunoști pe tata, zise Clio. Nu-i așa? Credeam că suntem de acord că a renunțat la orice drept pe care îl are asupra mea. Dacă vrea să mă vadă patru săptămâni, poate veni aici sau în Kansas, sau oriunde. Însă, sub nici o formă, n-am de gând să-mi petrec zece săptămâni cu el.

– E în Italia, Clio!

– Cui îi pasă? Îți amintești de Grecia? Îți amintești cum m-am ales cu asta?

Clio își ridică brațul, răsucindu-l astfel încât maică-sa să-i poată vedea tatuajul.

– Nu trebuie să-mi reamintești nimic, rosti maică-sa pe un ton hotărât. Crezi că aș face-o dacă aș ști că acest lucru îți face rău în

vreun anumit fel? Eşti în vacanţa de vară, aşa că nu te afectează cu nimic. Şi acum, eşti mai mare şi mai deşteaptă. Îl poţi opri dacă îşi pierde controlul.

– Îl pot oare opri? Tu n-ai prea avut noroc cu chestia asta.

Era o lovitură sub centură, şi Clio o ştia bine. Discuţia ajunsese într-un punct dureros. Nu contează cum, toate visurile ei referitoare la această vară tocmai se năruiseră. Slujba, Ollie, sărutul, plaja, chiar şi inexistentele cizme roşii...

Şi, din nou, problemele părinţilor ei intraseră prin viaţa ei ca un buldozer, spulberând totul în calea lui.

Amintiri şi prevestiri

Clio se cuibări în fotoliul preferat din camera ei de la mansardă, reflectând la dezastrul în care se transformase acum vacanţa ei de vară. Cu câteva ore mai devreme, tot ce-şi dorise fusese la o aruncătură de băţ, iar acum se spulberase – ca orice lucru bun ce fusese distrus de taică-său. Asta includea şi sărutul.

Clio nu-şi prea putea explica de ce nu fusese niciodată sărutată, însă ştia că toată treaba asta avea de-a face cu taică-său. Nu, tatăl lui Clio n-o oprise niciodată *fizic* să fie sărutată. Nu-şi făcuse pur şi simplu apariţia în scenă şi îi arsese o lovitură gen „kung fu" peste buzele-i ţuguiate pentru sărut. Taică-său avea un mod mai important şi mult mai complet de a-i distruge viaţa. Era o chestiune mult mai cuprinzătoare.

Casa lor era un bun exemplu de cum funcţionau lucrurile. Era minunată şi în stil victorian. Cu două etaje. Cu două foişoare. Era frumoasă şi, în plus, se afla şi în inima oraşului Philadelphia. De asemenea, era gata-gata să se prăbuşească. Prin crăpăturile ei se prelingea apa. Vântul şuiera prin ea. Unul dintre foişoare devenise cămin pentru lilieci. Celălalt era aproape distrus şi ameninţa în mod serios să se dărâme. Şi întreaga structură se apleca înspre stânga cu aproape zece centimetri, ceea ce n-avea cum să fie un lucru tocmai bun.

Cu toate astea, taică-său îşi dorise această casă. Avusese ideea să o recondiţioneze, să-i redea acestei mici bucăţi de istorie a Philadelphiei fosta ei glorie. Maică-sa se opusese acestei idei, însă cedase în faţa entuziasmului său contagios. Casa era a lor, însă transformarea nu se produsese niciodată. Banii şi timpul se duseseră, iar

acum Clio locuia în ceea ce mai rămăsese din ea. Situaţia ei fusese nesigură, menită distrugerii încă de la început. Şi arhitectul acestei distrugeri era chiar tatăl ei.

Oamenii ar considera-o norocoasă pentru că pleca în Italia. Dacă ar încerca să le spună că Italia n-avea cum să fie un lucru aşa de extraordinar, ar părea cel mai râzgâiat ţânc din lume. „Tati mă duce în Italia!" Sâc!

Nimeni nu ştia cum era să stea cu taică-său. Nimeni nu vedea lucrurile evidente din jurul ei. Nu numai casa, însă şi această cameră era plină de dovezi, mici frânturi din această poveste. Oriunde se uita, vedea semne ale sorţii ei trecute şi prezente.

Cutia cu suc acidulat de zmeură din Peru: cumpărată într-una dintre primele excursii după ce „Plonjează!" fusese inventat. Nemulţumit de persoana oferită de hotel, taică-său angajase un ghid „expert" ca să-i ducă prin pădurea tropicală. S-au rătăcit vreo patru ore. Sucul acesta acidulat fusese lucrul pe care ea şi-l cumpărase după ce, în cele din urmă, găsiseră drumul înapoi spre oraş.

Castronelul japonez cu tăiţei: conţinuse tăiţeii pe care îi mâncase după ce-şi făcuse tatuajul. Ploua. Tatuajul o ardea şi o ustura ca naiba. Ea şi taică-său fugiseră peste stradă, într-unul dintre nenumăratele restaurante din Tokio unde se serveau tăiţei. Clio nu-şi amintea fiece moment din acea zi. Ea şi tatăl ei se înghesuiseră într-o dugheană din lemn de culoare deschisă, cu despărţitoare din hârtie roşie ce-i separa de lume şi care îi dădeau colţişorului lor o strălucire caldă. Iar supa era şi ea bună, cu bucăţi de carne de porc prăjită şi proaspătă şi cu ceapă verde. Taică-său vorbea despre următorul lui proiect. Se gândea să deschidă o şcoală, un loc revoluţionar, fără clădiri. Aceasta ar oferi o preocupare constantă şi permanentă, asemănătoare vieţii pe care o ducea Clio. Pe atunci, o scosese de la şcoala normală. Ei îi plăcea ideea ca şi alţi copii să o urmeze. Plătise pentru castron, deci îl putea păstra. Îi plăcea nuanţa de roşu. Era o zi liniştită, aşa că taică-său îl plăti pe bucătarul-şef să o lase pe Clio să vină în spate, în bucătărie, şi să înveţe puţin cum se tranşează carnea şi cum se găteşte. Pe atunci, obişnuiau să cumpere o grămadă de lucruri.

Când se reîntoarseră acasă din Japonia, descoperiră două lucruri. Unul, că tatuajul masiv de pe brațul lui Clio era departe de a fi pe gustul maică-sii. Și al doilea, că „partenerul de afaceri" al tatălui ei îi înșelase. Banii care nu fuseseră cheltuiți dispăruseră. Petrecerea se terminase.

Lui taică-său îi luă ceva timp să priceapă mesajul. Refuza să creadă. Refuza să se întoarcă la lucru. Încerca să facă lucrurile ca înainte. În fiecare noapte, avea loc o ceartă. Deveni ursuz. Maică-sa deveni tăcută. Și, în cele din urmă, o luară deoparte să-i spună că uneori părinții nu se mai înțeleg și nu mai pot rămâne căsătoriți.

Atunci, Clio îl luase pe Suki în camera ei și rămăseseră acolo tot restul zilei. Adusese înăuntru chiar și cutia cu nisip și mâncarea lui Suki. Când își făcuse din nou apariția, tatăl ei plecase deja. Maică-sa îi spusese că se mutase într-un apartament cu Martin, prietenul lui de la serviciu. Clio nu știa că tații se pot muta de acasă și că pot locui cu prieteni. Se pare că puteau.

El ținu legătura cu ea, bineînțeles, ivindu-se în viața ei în cele mai proaste momente. Nu dădea semne de viață cu săptămânile, și apoi apărea în fața școlii, așteptându-se ca ea să meargă cu el în vreun weekend nesăbuit unde se reconstituia vreo bătălie sau în vreo scurtă excursie până la New York, ca să facă un tur cu metroul prin stațiile pustii din Manhattan.

Suki stătea acum pe marginea planșei de desen, uitându-se pe fereastră. Acesta era locul lui preferat. Cine va avea grijă de Suki dacă ele nu mai erau aici? O să se ducă Suki în Kansas? Evident, maică-sa trebuia să se ducă în Kansas. Chiar și Rob mergea în Kansas. Clio s-ar putea opune dacă ar vrea. I-ar putea spune maică-sii nu, că voia și ea să vină cu ei. Kansas. O linie de demarcație subțire și întinsă. Nici un prieten la orizont. Maică-sa ar fi ocupată în atelier, iar ea...

Se închipui stând pe un câmp pustiu, privind sutele de kilometri de teren necultivat. Ea fiind cel mai înalt lucru din acel peisaj. O țintă sigură pentru un trăsnet.

Nu. Poate că acolo o să fie un fel de siloz. Un siloz părăsit undeva în depărtare. Acela ar atrage trăsnetul.

Nu contează, ea nu o să fie acolo. Şi nici Ollie nu va fi. Deschise cu un bobârnac caietul de schiţe. Începuse cel de-al optulea portret al lui Ollie. Plănuia să-i dea şi lui unul. Aşa avea de gând să înceapă totul. Îi venea să plângă. De fapt, chiar începuse să plângă când auzi zgomot de paşi pe treptele care scârţâiau şi care duceau la camera ei. Îşi şterse ochii în timp ce maică-sa împingea cu mare atenţie uşa şi îi întindea meniul de la restaurantul ce aducea mâncare acasă.

– Mă gândeam că am putea comanda împreună ceva, zise ea.

– Nu mi-e foarte foame, spuse Clio. Semineţele de susan au fost foarte săţioase.

Măică-sa se aşează pe o treaptă.

– Şi eu aş fi supărată, rosti ea. Aş fi furioasă. Aş fi trântit uşile şi aş fi fugit afară din casă. Cred că tu suporţi destul de bine chestia asta. Sunt mândră de tine.

Nimic nu e mai enervant decât maică-ta care îţi dă dreptate. E ceva care calmează furia complet.

– Ce mai face de data asta? zise Clio. Ce fel de ciudaţi o mai avea cu el pe vas? E vorba cumva despre piraţi? Va trebui oare să aduc şi un papagal cu mine? Să port ochiul acoperit?

– A zis să-ţi aduci doar costumul de baie şi pantofi cu tălpi de cauciuc.

– O să fie ceva ciudat, spuse Clio, privind-o în ochi. Şi tu ştii bine asta.

Maică-sa oftă. Un oftat lung şi dureros.

– Ştiu că nu mă crezi acum, zise ea. Însă ar putea fi un lucru bun pentru tine, Clio.

Clio doar o privi timp de o clipă.

– Mai întâi, trebuie să fac ceva, rosti ea, ridicând ecusonul de la Galaxy cu numele ei. Trebuie să returnez asta de vreme ce nu voi mai lucra acolo.

– Deci, pot să-l sun pe taică-tău? Să-i spun da? întrebă maică-sa. Era o urmă oribilă de voioşie în vocea ei.

– Mda, zise Clio. Ai face bine să-l suni.

Magazinul era pustiu, așa că în boxe se auzea puternic o melodie de-a lui Johnny Cash. Când Clio începuse să vină aici, Johnny Cash era doar un cântăreț foarte vechi și foarte enervant care o tortura în timp ce își alegea lucrurile de care avea nevoie. Însă ajunsese să-i placă vocea aceea profundă și chitara rece, pentru că acestea erau fundalul unora dintre cele mai reușite conversații avute cu Ollie atunci când magazinul era pustiu. Lui îi plăcea această muzică, și ea descoperise că îi plăcea și ei.

Ollie nu era la ghișeu. Clio parcurse cu vederea casele de marcat. La una dintre ele se afla fata cea nouă. Avea păr scurt și negru și purta o vestă argintie din plasă peste un tricou cu un ecuson pe care scria *Janine*. Brusc, Clio le urî pe toate fetele care lucrau în magazinele de artă, deși, în acel moment, practic și ea era una dintre ele. Aceste fete ar face *orice*. Ar fi grămadă pe Ollie în absența ei. Și în special această Janine s-ar ține scai de el. Era nouă, iar el era amabil. Ollie ar sfârși prin a-i arăta ceva ce ea n-a înțeles, vreo șmecherie referitoare la casă, și asta ar fi.

Clio scutură din cap. Această paranoia bruscă... nu era un lucru bun.

Se agăță strâns de teoria că oricine deținea măcar o singură putere supranaturală idioată. A ei era un fel de semnal de ghidare. Putea, cu foarte mare ușurință, să găsească oameni și lucruri. Dacă-l căuta pe Suki, de exemplu, întotdeauna părea să știe cu exactitate unde se afla acesta. Și, de asemenea, părea să știe când anume Ollie era la Galaxy și locul anume în magazin unde putea fi găsit. Nu era un lucru așa de impresionant. Magazinul nu era deloc *chiar* atât de mare.

Își adună toate simțurile să-l găsească. Era aici. Undeva într-un colț al magazinului. Ce anume nu fusese oare livrat de ceva vreme? Se îndreptă spre culoarul doi, Terebentină și Solvenți, unul dintre culoarele cele mai întunecate și mai puțin plăcute.

– Deja te-ai întors? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Clio deschise gura, însă nu putu să vorbească. Nu voia ca acest lucru să fie adevărat. Voia să-i sune telefonul, și maică-sa

să-i spună că totul se anulase. Însă nu suna. Acum, nenorocitul de telefon era tăcut.

– Nu pot accepta postul, zise ea repede.

– De ce nu?

– E o poveste lungă, spuse Clio. Taică-meu... are drept de vizită. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu el.

– Şi e departe? întrebă Ollie. În alt stat sau ceva de genul ăsta?

– În Italia, zise Clio.

– Oh. E departe. Da'... ce bine de tine, nu?

Şi, încă o dată, „darul" ăla magic al lui taică-său de-a strica lucrurile strălucea în toată splendoarea lui.

– Nu prea e ceea ce pare, rosti Clio. Însă, mda, e departe.

El slobozi un oftat adânc.

– Asta nu-i bine, zise el.

– Poate reuşesc, răspunse, uitându-se în ochii lui şi sperând că înţelesese ce simţea ea.

– Nu pare să fie ceva de care ai vrea să scapi, afirmă el. Şi pentru ce? Ca să te întorci aici?

Oare dezvăluise prea mult?

– Nu, spuse ea repede. Cred că ai dreptate. Nu mă întorc. Adică, mă întorc acasă, însă...

El încuviinţă încetişor.

– O să-i spun eu lui Daphne dacă vrei, zise el. Îmi pare rău.

Deschise pumnul în care ţinea ecusonul. El puse mâna pe ecuson.

– De ce nu-l păstrezi? rosti el. Poate vei avea nevoie de el.

– Sau poate îmi uit numele, zise ea. E întotdeauna bine să ai un ecuson. În caz că uit cine sunt.

– O să-ţi amintesc eu, spuse el. Promit!

Genul tău de oameni

Pentru Clio, să coboare din avion pe aeroportul din Roma era ca şi cum ar fi fost aruncată direct într-o competiţie de jocuri olimpice. Era un maraton până la serviciul de control al paşapoartelor, înspre care fu îndreptată, târâtă, împinsă şi izbită. Apoi, avu loc o luptă pentru bagaje şi o fugă până la vamă, care toate duseră la sprintul final către aeroportul propriu-zis, unde totul deveni o nebunie generală din care scapă cine poate.

Însă, cel puţin, avea cu ea valiza cu rotiţe.

Cu ceva vreme înainte, când aveau mulţi bani şi călătoreau mult, Clio îşi cumpărase o valiză roz, incredibil de scumpă, care avea ca model un trandafir şi nişte cercuri verzi. A cumpărat-o chiar cu ocazia primului cec „Plonjează!" care venise pe numele ei. Era făcută dintr-un fel de plastic modern ultrauşor şi avea nişte roţi mai bune decât ale unui Mercedes. Era unul dintre acele lucruri din viaţă care îi dădeau o satisfacţie extraordinară de fiecare dată când se uita la el. Indiferent ce anume i se întâmpla, avea o valiză minunată. O valiză uşoară şi rapidă. Putea depăşi pe oricine cu această valiză, indiferent cât de multe bagaje ar fi avut.

Fuga părea o idee foarte bună. Cu fiece pas pe îl făcea în direcţia tatălui său – să coboare din avion, să i se ştampileze paşaportul, să-şi ia bagajul –, simţea cum inima începea să-i bată mai tare şi mai repede.

Şi apoi, în cele din urmă, îl zări în mulţimea de oameni, afară, în faţa uşilor de la intrare. Tatăl ei era întotdeauna uşor de reperat. Era tipul blond pe care vreo femeie îl urmărea cu un ochi viclean. Era întotdeauna puţin ciudat să ştii că ai un tată chipeş. Avea părul

de culoarea nisipului, mereu puțin cam prea lung. El era (o durea să se gândească la asta) bine construit. Arăta mereu de treizeci de ani, deși trecuse de mult de această vârstă.

Azi, era și mai ușor de reperat decât de obicei. Purta niște jeanși strâmți și rupți, tăiați ciudat la jumătatea genunchiului, o cămașă albastru-închis cu mânecile suflecate, tenișI negri și, cel mai supărător dintre toate, o șapcă albă de marinar, cu un număr mai mare.

– Of, Doamne Dumnezeule, își zise Clio, oprindu-se din mers.

Nu putea să facă asta. Nu putea. Să se ducă pe un iaht. Să poarte o șepcuță de marinar. Nu. Nu, trebuia să facă numaidecât cale întoarsă.

Mulțimea fu cea care o împinse în față. Făcuse doar cincizeci de pași, și acum îi separa doar un perete de sticlă. Valiza alunecă de-a lungul podelei cu grația și viteza unui patinator olimpic.

„Haide! părea să-i spună. Hai să continuăm să mergem. Suie-te pe mine și te scot eu de aici."

„Nu pot, replica mintea lui Clio."

„De ce nu?"

„Pentru că nu am unde merge."

„Lumea e mare, Clio. Suntem pe un aeroport italian. Ai putea să-ți scoți cartea de credit, ne-am putea urca într-un alt avion, am putea merge altundeva."

„Limita mea de credit e mult prea mică."

Lucrurile sunt destul de rele atunci când mintea ta are discuții cruciale cu valiza. Clio perseveră și, cu fiece pas, zâmbetul tatălui ei se lățea. Și avea o gură mare. Zâmbetul lui era practic la fel de mare ca laba piciorului ei.

– Te rog, zise Clio, manevrând valiza roz prin mulțime, te rog, fă-l să fie oarecum normal.

– Hei, puștoaico! răcni el. Ciao! Italia, eh?

– Mda, mârâi Clio, pregătindu-se pentru uriașa îmbrățișare care o învălui. E Italia.

– Zborul nostru către Napoli e într-o oră și jumătate, deci e timp să înfulecăm ceva. Dă-mi mie asta, puștoaico!

El întinse mâna după valiză.

– O duc eu, zise ea.

– Trebuie să fii epuizată. Lasă-mă pe mine să o duc.

– E în regulă. Strânse și mai tare de mânerul valizei.

Ceva în ea refuza să renunțe la controlul asupra valizei. Era a ei. Valiza ei, lucrurile ei, viața ei. Ar insista chiar dacă ar avea mâna ruptă. Chiar dacă ar fi *moartă*. Ea, transformată în zombie, ar căra valiza mai degrabă decât să i-o dea tatălui ei.

– Haide, spuse el. Dă-mi voie să te ajut cu asta, puștoaico. Calmează-te!

Clio deja o zbughise înainte, ducând și valiza roz. Victorie.

– Noi tocmai am aterizat de la Londra, zise taică-său degajat, în timp ce o urma.

– Care noi? întrebă Clio.

– O să-ți placă de ei. Sunt genul tău de oameni.

Ea se îndoia serios că acei „noi" erau „genul ei de oameni". Ea nu făcea parte dintr-un grup. Sau, dacă făcea, era acel grup de ființe omenești normale. Și numele ei nu era „puștoaico". Asta era cea mai nouă și mai enervantă chestie, tocmai descoperită în laboratoarele lui secrete și enervante.

– Avem o masă la unul dintre restaurantele din holul principal. Este timp suficient să luăm cina. Toată lumea moare de nerăbdare să te cunoască. Din Napoli, o mașină ne duce pe toți la Sorrento, care e în josul coastei cam la o oră de mers. Ți s-a desfăcut rucsacul.

Clio se opri să-și dea rucsacul jos, înainte ca taică-său să ajungă la el, și realiză că fusese trasă pe sfoară. El apucă triumfător mânerul valizei și o luă la goană înainte. Clio urmări cum prețioasa ei valiză roz o tulește prin fața ochilor.

– Ți-am făcut-o! îi zise taică-său peste umăr.

Clio își privi ceasul mare, roșu. Patru minute. Atât îi luase până să vrea să se întoarcă acasă. „Ollie, Ollie, salvează-mă!" striga în capul ei o voce înnebunită. Însă nu era vreme să insiste asupra acestui lucru în timp ce taică-său o luase la goană și dispăruse rapid în mulțimea de călători, persoane care așteptau și șoferi care se

îngrămădeau lângă uşile de la intrare. El dispăru într-un restaurant ce avea o vitrină plină cu sticle de Chianti.

– Uite-i! zise el.

Făcu semn cu capul spre o masă mică undeva în spate. Acolo, stăteau trei persoane. Clio o recunoscu imediat pe una dintre ele. Acesta se ridicase deja în picioare şi venea în întâmpinarea ei.

– Martin e aici? întrebă ea.

Pe Martin îl putea suporta. Ăsta era semn bun. Martin fusese colegul lui taică-său atunci când acesta lucra pentru o companie de softuri. Era un bărbat scund, trecut de vârsta a doua, cu o barbă sură. Nu fusese niciodată căsătorit şi nici n-avea copii, aşa că îşi petrecea timpul făcând orice voia. Martin avea *două* doctorate şi ieşise la pensie devreme, pur şi simplu pentru că putuse.

– Clio! exclamă el, strângând-o în braţe. Ai reuşit să ajungi.

– Aproape, zise Clio. Arăţi diferit.

– Am slăbit – zise el. De la cât am înotat în ultimul timp.

Celelalte persoane erau femei şi erau străine. Nu semănau aproape deloc. Cu toate astea, Clio îşi dădea seama că între ele era o legătură de rudenie. Cea mai mică dintre cele două era o fată cu un păr blond, des şi lung, legat în vârful capului. Avea un trup plin şi cu forme rotunde, în genul lui Marilyn Monroe. Purta o bustieră bleumarin şi pantaloni scurţi, minusculi care-i expuneau bronzul arămiu. Avea nişte ochi extrem de mari, de un albastru marin, însă gura era mică. Era extrem de frumoasă şi strălucitoare. Nu purta nici un fel de machiaj. Lui Clio îi trecu în mod cu totul şi cu totul straniu prin minte că aşa trebuie să fi arătat persoana care inventase brânza – o zeiţă blondă.

Se simţi brusc mult prea îmbrăcată aşa cum era în jeanşi (deşi erau zdrenţuiţi) şi în hanoracul albastru cu glugă, acoperit cu stele şi ideograme japoneze. Ea le făcuse, tăindu-le de pe nişte tricouri mai vechi şi cosându-le de mână. Hainele ei, de obicei un motiv de mândrie, păreau aici nepotrivite. Hanoracul îi ţinuse de cald în avion, însă acum se afla în Italia, unde era destul de cald, chiar şi în aeroport. Să-l scoată ar fi însemnat să îşi dezvăluie bustiera roz, de obicei acceptabilă, pe care o purta pe dedesubt. (Din

nefericire, avusese loc incidentul cu sosul de salată atunci când nimeriseră un gol de aer, undeva deasupra Atlanticului. Îl curățase ea cât de bine putuse, însă pata de sos era mult prea mare pentru gustul ei.)

Cu toate astea, și-l scoase. Poate că nimeni nu va observa.

Lângă fata cu brânza se afla o femeie care nu era deloc blondă. Avea părul roșu și tuns scurt în niște scări perfecte. Purta o rochie drăguță, neagră, cu nasturi, care îi scoteau în evidență constituția osoasă, și un șirag de mărgele africane cu o mască miniaturală cât se poate de înfiorătoare așezată chiar în mijloc. Masca îi aruncă o uitătură urâtă, de parcă ar fi avertizat-o să nu se apropie prea tare, în momentul în care femeia se ridică în picioare și-i veni în întâmpinare. În afară de asta, era un scaun gol la masă, cu o geantă albastră atârnată de spătar. Mai venea o persoană. Acesta era grupul.

– Clio, începu taică-său, dumnealor sunt doctor Julia Woodward de la Cambridge University și fiica ei Elsa Åkerlund-Woodward. Julia predă arheologia.

Julia era roșcata. Elsa era zeița brânzei. Și avea un nume de familie diferit de al maică-sii.

– Bună! zise Julia politicos.

– Tu ești Clio! spuse Elsa. Am auzit atât de multe despre tine!

Accentul Juliei era rece și englezesc. Al Elsei era englezesc într-un fel, ici și colo pierzându-se în ceva căreia Clio nu-i putea ghici proveniența.

– Ai avut tu grijă să comanzi ceva? o întrebă taică-său pe Elsa.

– Totul e aranjat. Ți-am comandat o pizza, Clio. Și o coca-cola. M-am gândit că asta ți-ar plăcea.

Era ceva plăcut la fata asta. Clio își dădea seama că încercase să aleagă ceva care să-i placă ei, cu toate că n-o cunoștea încă.

– Pizza și coca-cola sunt excelente, mersi, zise Clio.

– Elsa vorbește italiana, îi spuse tatăl ei. Ea se ocupă de conversație pentru noi.

– Eu sunt traducătoarea, zise Elsa cu un zâmbet. Avea niște dinți mari și rotunzi. Clio își dădea seama că Elsa nu purtase niciodată

aparat dentar, pentru că dinții ei erau puțin cam inegali, câțiva dintre ei puțin cam încălecați. Însă erau frumoși și adevărați. Nu erau albiți artificial. Nu făcea prea mult caz de ei. Erau niște dinți de zeiță a brânzeturilor.

– Avem tot ce ne trebuie, îi spuse tatăl ei, uitându-se la Julia. O traducătoare. O artistă.

– De fapt, n-aveam nevoie de artist, răspunse Julia. Nu că n-am vrea să avem unul în preajmă.

Era ceva în spatele acestei remarci, ceva în zâmbetul stângaci – ceva care-i spuse lui Clio că Julia nu fusese prea încântată când auzise că și Clio se alătură grupului. A fost recunoscătoare în momentul în care mica sticlă de coca-cola a sosit. Era puțin cam caldă, iar paharul care-i fusese adus avea doar două cuburi de gheață, dar era totuși plăcută la gust și îi dădu ceva de făcut. Întinse mâna după pahar.

– Ăla chiar e un tatuaj fain, zise Elsa.

Clio tresări. Nu fusese atentă. De obicei, era conștientă de tatuajul ei și atentă la felul în care-l prezenta altora prima dată. Întotdeauna, toată lumea făcea mare caz în privința tatuajului. Cu excepția lui Ollie. El îl admirase doar și trecuse mai departe.

– Oh, da, rosti ea. E... nemaipomenit. Știu.

– E realmente frumos, spuse Elsa. E făcut de curând?

– Nu. Îl am de vreo câțiva ani.

– De câțiva ani? Asta era Julia. E atât de evident atunci când un părinte îl judecă pe altul.

– E o poveste foarte interesantă în spatele tatuajului respectiv, zise tatăl lui Clio. Fetei mele i s-a întâmplat un accide... oh. Ce s-a întâmplat?

I se adresa cuiva aflat chiar în spatele lui Clio.

– A trebuit să stau pe banda pentru taxiuri ca să am conexiune wireless, grăi o voce bărbătească din spatele lor. Suntem pregătiți de plecare. Totul așteaptă să fie încărcat pe platformă.

Un tip își făcuse apariția lângă masă. O observă pe Clio și se opri. Rece. O privi doar cu atenție. Probabil că o aștepta, însă sosirea ei păru să-l surprindă.

– Ea e Clio, explică taică-său. Clio, el e Aidan Cross. E asistentul Juliei.

Era o schimbare interesantă. Era un tip în gașca lui taică-său. Nu era masiv și înalt ca bradul, așa ca Ollie. În comparație cu Ollie, nici un tip n-ar putea vreodată să pară înalt. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât Clio. Toate hainele îi erau cu câteva numere mai mari. Cămașa lui polo de culoare roșie îi stătea lejer. Jeanșii îi erau puțin cam prea mari în talie și genunchi și se revărsau peste glezne pe bascheții lui marca Chuck Taylor, de asemenea de culoare roșie. Reușise să-și asorteze cămașa cu bascheții, fie că dorise sau nu acest lucru. Avea părul castaniu-deschis, iar tunsoarea fie fusese incredibil de scumpă, fie făcută pe de-a moaca de vreun prieten beat căruia-i căzuseră în mână niște foarfece și evaluase greșit propriul său talent. Dacă ar fi folosit produse de îngrijire corespunzătoare, părul ar fi arătat ca acele tunsori din revistele pentru stiliști, ce se află aproape în toate locurile posibile. Însă nu folosea nici un astfel de produs, așa că părul îi stătea în tot atât de multe direcții, însă fără nici un fel de ajutor.

Însă nici unul dintre aceste lucruri nu era cu adevărat izbitor la Aidan. Lucrul cu adevărat frapant *era* chipul lui. Nu era extraordinar de chipeș. Nu era cald și primitor ca al lui Ollie. Era doar ușor oval, ceva cam osos și sever, și ei i se păru că făcea un oarecare efort ca să rămână calm – de parcă ar fi făcut lucruri fără știința sau consimțământul lui. Avea ochii rotunzi, de un verde-închis, extrem de luminoși și aproape duri. Acei ochi nu ratau nici un fel de lucru. Era sigură de asta.

Acei ochi o măsurau acum pe Clio din cap până-n picioare, și asta o puse în gardă.

– Deci... zise el, îndreptându-și atenția spre tatăl ei. Am luat...

– O să vorbim despre asta mai târziu, spuse repede tatăl ei.

– Ce anume ați luat? întrebă Clio.

– Oh, zise tăică-său, forțându-se parcă prea tare să pară dezinvolt. Doar niște chestii pentru iaht. Maică-ta ți-a spus despre iaht, da? Niște chestii care ne trebuie la bord.

Acum, că prezentările se încheiaseră, adevărata situaţie jenantă începea. Ochii Juliei hoinăreau pe pata unde fusese sosul pentru salată. Privirea fixă a lui Aidan ateriză pe tatuajul ei.

Acum, îşi dădeau cu toţii seama, erau pe cale de a se urca împreună în avion şi apoi pe un iaht. Clio urmări cum fiecare se uită în jurul său repede, nesigur de ce anume urmau să facă. Erau diferite niveluri de familiaritate. Ea şi tatăl ei. Tatăl ei şi Martin. Tatăl ei şi Julia. Tatăl ei era numitorul comun în toate acestea, iar asta era o matematică de rău-augur.

Sosi un chelner şi începu să aşeze farfuriile. Majoritatea conţineau paste şi pizza mici. Cu o singură excepţie. Farfuria Elsei era încărcată cu stridii, încă în cochiliile lor tari. Cochiliile zornăiră în momentul în care fuseră aşezate pe masă.

– Să mănânci crustacee crude e un act de nebunie, zise Aidan. Mai ales într-un aeroport.

– Cred că sunt nebună, spuse ea cu un zâmbet, oferindu-i o stridie.

– Şi eu cred că nu vreau să fac toxiinfecţie neurală, rosti el, ridicând mâna în semn de refuz către stridia ofensatoare. Sunt şi aşa destul de ciudat.

– Eu sunt încă în viaţă.

– Pentru moment, replică Aidan calm, iar ochii săi verzi se mutară de la Elsa la Clio. Ridică o sprânceană.

– Stridie, Clio? oferi Elsa. Clio pare a fi genul de fată căreia îi plac stridiile. Stridiile sunt hrana dragostei.

Cu coada ochiului, Clio o văzu pe Julia ridicând mâna şi arătându-i tatălui ei ceasul.

– Oh! interveni taică-său. Ne cam grăbim. Toată lumea să mănânce repede.

Elsa şi Aidan se uitau încă la Clio şi la stridia tremurătoare şi uşor vineţie pe care Elsa o ţinea în furculiţă.

– Ia-o dintr-o înghiţitură, zise Elsa. Soarbe-o! Toată odată. Încearcă să n-o mesteci.

Părea să conteze foarte mult pentru ambii ei privitori dacă avea de gând sau nu să mănânce stridia. Fără să stea prea mult pe gânduri, se întinse în faţă şi înfulecă stridia. Instinctul îi urlă

în urechi, „Mestecă!" Însă era prea târziu. Stridia o luase deja în jos pe beregată. Așa că începu să tușească și să se înece pe când aceasta aluneca.

– Oh... zise Elsa încet. Te-ai înecat. E în regulă, se mai întâmplă.

Puse sticla de coca-cola în mâna lui Clio. Băutura acidulată mai calmă puțin reacția și împinse stridia în jos, acolo unde nu mai putea provoca nici un fel de neplăcere. Clio își șterse repede ochii care-i lăcrimau.

– Ești în regulă? o întrebă Aidan, lăsându-se pe spate și petrecându-și mâinile peste piept.

Clio încuviință. Nu putea vorbi așa de repede. Vocea i-ar fi sunat foarte răgușită și dogită.

– Te-am avertizat, spuse el, cu un zâmbet superior.

– Dar iată! E în viață! zise Elsa, lingându-și degetele. Nu e uimitor, Aidan?

– E legea mediei. Una probabil că nu te omoară. Probabil.

Însă zâmbi ușor în momentul în care spuse asta. Clio nu-și dădea seama dacă era invitată la acest semiflirt sau era doar o unealtă.

– Știam eu că ești ca mine, rosti Elsa. O fată căreia îi plac stridiile. *Știam* asta. O să ne înțelegem bine.

După acest interludiu bizar, urmară câteva minute de concentrare asupra mâncatului pizzei. Pizza era bună. Blatul era subțire, și caşcavalul era afumat. Deasupra erau așezate niște frunze mari de busuioc aromat. După opt ore de stat în avion în timpul cărora mâncase doar pui unsuros la caserolă (și puțin) și o salată veștejită (din cauza incidentului cu sosul de salată), această pizza era raiul pe pământ. Clio trebui să se înfrâneze să mănânce prea repede, ca să nu-și ardă limba. Tăie cu grijă pizza în bucățele.

Aidan nu luă aceleași măsuri de precauție. Clio ridică privirea și descoperi că pe a lui și-o tăiase în două jumătăți egale, le împărturise și le mâncase din vreo cinci înghițituri fiecare, udând fiece bucată cu o înghițitură zdravănă de coca-cola. Toată treaba se terminase înainte ca ea să înceapă să mănânce de fapt dintr-a ei.

– Eşti fata de pe cutia „Plonjează!“, zise el, împingându-şi farfuria deoparte.

Trecuse multă vreme de când Clio nu mai fusese numită fata de pe cutie, însă nu nega acest lucru. Imaginea ei apăruse pe cutia jocului respectiv *şi* pe carcasa jocurilor video.

– Când aveam doisprezece ani, îl corectă ea. Am trecut de mult de acea vârstă.

Se făcu un anunţ în italiană. Elsa ciuli urechile.

– Noi suntem, zise ea. Trebuie să plecăm. Au început deja îmbarcarea. Cum de am ratat primul anunţ?

– Să-i dăm bice! rosti tatăl lui Clio ridicându-se. Scoase portofelul, extrase un teanc mare de bancnote euro şi le lăsă să cadă pe masă. Asta ar trebui să acopere întreaga consumaţie.

Îşi înhăţară toţi bagajele în grabă. Clio fu ultima care părăsi masa. În timp ce se îndepărta, chelnerul se apropie de masă şi luă banii. După privirea voioasă de pe chipul său, Clio îşi dădu seama că tatăl ei exagerase cu plata, dând vreo sumă ridicolă.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată“, gândi ea.

Invenții periculoase

Chestia care aştepta gata pregătită să-i ducă la Napoli putea cu greu să fie numită avion; semăna mai mult cu o furgonetă zburătoare. Clio şi mica gaşcă a tatălui ei, aşezaţi în grupuri de câte doi, ocupară aproape o treime din locuri. Clio şi Elsa se aşezară una lângă alta. Locurile lor aveau vedere chiar înspre una dintre aripile mici ale avionului. În locul motoarelor cu reacţie, erau propulsoare.

Clio ştia din proprie experienţă că avioanele mici o apucau adeseori pe un drum nebunesc, plin de hârtoape şi era cât pe ce să spună asta în momentul în care propulsoarele începură să se învârtă şi să prindă viaţă, umplând cabina de un zumzăit slab şi un tremur uşor. Elsa se aplecă şi privi prin hublou.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea. Ce e chestia asta? Cât de vechi e avionul ăsta?

– Cred că nu puteau folosi un avion mai mare, pentru că e o călătorie scurtă, zise Clio. O să ajungem acolo într-o jumătate de oră.

– Mie nu-mi prea place să zbor, spuse Elsa. Mama îmi zice că totul e în mintea mea, însă eu chiar urăsc chestia asta. Nu ştiu dacă am să pot face asta.

Expresia din ochii ei era una de adevărată frică.

– O să te ajut eu, rosti Clio, luând rucsacul Elsei, o chestie elegantă albă şi rotundă, genul de lucru care arăta de parcă ar fi trebuit să conţină o pălărie cu boruri largi, şi băgând-o în compartimentul microscopic de deasupra. Acesta nu voia să intre acolo, însă, în cele din urmă, Clio reuşi să-l îndese. Apoi, nu mai rămase loc pentru propriul său rucsac. În spatele lor, Aidan şi Martin încercau

să-şi vâre şi ei rucsacurile. Aidan avea un computer şi un roman. Unul gros. Părea a fi ceva literatură ştiinţifico-fantastică. Voia să dea impresia că nu era atent la conversaţia lor, însă Clio văzu cum îşi îndreaptă ochii spre ele.

– Pot să împart cu voi? întrebă ea.

– E bine să împarţi, zise el. Ar trebui cu toţii să împărţim mai mult.

– Am vrut să spun, dacă pot să-mi pun rucsacul în compartimentul vostru, zise ea, dându-şi ochii peste cap.

– Păi, cred că poţi, însă nu ştiu ce să fac cu paraşuta aia care e înăuntru. E ciudat...

Elsa se răsuci cu teamă.

– Taci, Aidan! zise ea. Vocea îi deveni mai ascuţită şi căpătă un uşor accent britanic, însă nu părea să fie foarte mânioasă. Nu fi dobitoc!

El zâmbi. Era un zâmbet uşor rezervat, dar buzele subţiri i se întinseră la maximum. Până atunci, Clio nu observase cât de mare era acea gură. Era ca şi cum ar fi avut o rezervă ascunsă de buze pentru momentul când dorea să expună unul dintre aceste rânjete de autosatisfacţie.

Clio scoase caietul de schiţe şi îi trânti rucsacul în braţe. El îl puse în compartimentul respectiv pe care îl închise cu zgomot.

– N-ai vrea să stai tu la fereastră? întrebă Elsa. Sub nici o formă nu pot să mă uit.

– Sigur.

Păşi pe deasupra picioarelor Elsei şi se aşeză pe locul de la fereastră.

– Am avut parte de câteva zboruri destul de rele, zise Clio. Şmecheria e să te gândeşti la altceva.

– Cum?

– Haide să vorbim. Despre şcoală. Unde te duci la şcoală?

– Tocmai am terminat joi şcoala. De-abia dacă am avut timp să merg acasă înainte de a veni aici.

– Eşti la colegiu? întrebă Clio.

– La un liceu particular.

Clio făcu repede în minte transformarea. În Anglia, liceu particular însemna de fapt liceu cu internat. Pe când avionul începu să se pună în mișcare pe pistă, Clio o ținu pe Elsa de vorbă punându-i o permanentă serie de întrebări. Școala la care mergea Elsa era una particulară, însă nu ultramodernă. Limbile străine erau punctul ei forte. Anul următor, avea să dea cinci examene de nivel A. Trebuia să facă sport ca parte din programa școlară, așa că își alesese hocheiul, însă nu o făcea cu plăcere. Îi plăcea să se uite la fotbal (nu fotbal american, o lămuri ea pe Clio). Avea o colegă de cameră pe nume Jenny, pe care toată lumea o striga Binkie. Era opusul Elsei – foarte slabă, brunetă, excelentă la matematică, groaznică la dans, bună la fotbal. Binkie băuse odată douăsprezece halbe de bere și două pahare mici de votcă la o întrecere și ajunsese la infirmerie.

Elsa transmise toate aceste informații într-un șuvoi neîntrerupt și pe nerăsuflate în timp ce treceau pe lângă avioane mari cu reacție, ca acela din care Clio tocmai coborâse. Stomacul i se strânse ușor. Acesta era un avion *foarte* mic. Elsa își strânsese centura, să se sufoce și mai multe nu.

Acum, erau pe pistă. Propulsoarele mergeau cu viteză maximă.

– Pot să te țin de mână? întrebă ea.

– Bineînțeles, zise Clio.

– S-ar putea să fie cam greu de suportat pentru mine. Oh, Doamne Dumnezeule!

Avionul se târa anevoie. Nu avea viteza și forța unui avion cu reacție în timp ce înainta pe pistă, așa că decolarea fu neașteptată. Avionul păru că se repede brusc către cer, aruncându-se din ce în ce mai sus și executând niște mici salturi lipsite de grație.

Elsa începu să mormăie ceva cu voce joasă, într-o limbă străină. Vorbea prea încet, ca să-și poată da seama în ce limbă. Odată ce se aflară în aer, era deja prea dificil să mai audă.

– Cred că deja îți închipui că sunt nebună, zise Elsa, strângând-o pe Clio de mână mai-mai să i-o rupă. E din cauza avioanelor. Nu mi-e frică de altceva. Cel puțin nu atât de tare. Odată,

în Suedia, am luat un avion dintr-ăsta. Mă duceam să-l văd pe taică-meu. A fost oribil.

– Tatăl tău e suedez? întrebă Clio.

– Da. Sunt jumate-jumate.

– În suedeză vorbeai mai adineaori?

– Când îmi e frică, mă rog în suedeză, zise ea. Încă îmi e frică.

– Continuă să vorbești.

– Am fotografii, spuse Elsa, întinzând cu mare grijă mâna după geanta ei care se afla sub scaun. Vrei să le vezi?

– Sigur, rosti Clio.

Avionul făcu un ușor salt în timp ce Elsa căuta în geantă, făcând-o să se lovească ușor cu capul de scaunul din față. Înhăță geanta și o strânse cu putere la piept, închizând ochii. De îndată ce avionul se stabiliză, Elsa îi redeschise și împinse geanta de la piept. Cotrobăi prin ea și scoase o carte. O scutură, și un morman de fotografii îi căzură în poală. I le înmână lui Clio.

Trei dintre ele expuneau aceeași priveliște: un teren de sport enorm și foarte verde și, în fundal, o clădire mare ce semăna cu o biserică gotică, având vreo zece sau mai multe turnulețe ascuțite țâșnind de-a lungul acoperișului. Persoane diferite erau în această fotografie, toate în uniforme asemănătoare: cămăși albe, cravate roșii, sacouri gri. Toată lumea râdea sau se strâmba. Câteva poze fuseseră, evident, făcute la petreceri în camere de cămin. În alte poze erau câțiva tipi încinși și transpirați, ca după un meci de fotbal.

În majoritatea acestor fotografii Elsa era de obicei în centru, cu formele ei pline și părând fericită. În nici una dintre ele nu era machiată, însă pielea ei avea strălucirea aceea, buzele aveau acea culoare roz naturală și zâmbea cu toți dinții. Era de parcă Elsa s-ar fi dat jos din pat în fiecare dimineață și ar fi nimerit fix într-un grup vesel. Iat-o pe Elsa în mijlocul unei echipe de canotaj, râzând din toate puterile la ivirea zorilor. Mai departe, tot în acea zi, ținea în mână o cană mare de cafea într-o bibliotecă. Șapte persoane în pijamale stăteau așezate pe patul ei, zâmbind, chiar dacă își împuiau capul cu latină sau calcule, sau orice ar fi fost.

Ultima fotografie era cu un iepure. Clio o luă.

– Ăsta-i Alex, îi explică Elsa. E iepurele nostru de la școală. E un fel de copil al meu. I-am dat numele prietenului meu. Fostului meu. Îmi place să spun: „Du-te înapoi în cuşcă, Alex! Nu mai face caca pe podea, Alex!“ Mă rog, dar tu? Am tot vorbit despre mine. Ce e cartea aia?

– E unul dintre caietele mele de schițe, zise Clio.

– Pot să-l văd?

Unora nu le place ca alții să se uite în caietul lor de schițe, însă Clio n-avea nici o problemă în privința asta. Bineînțeles, uitându-se la el peste umărul Elsei, își dădu seama că o făcea să pară, într-adevăr, puțin cam ciudată. Aceleași persoane și aceleași chipuri apăreau întruna. Jackson, prietena ei cea mai bună. Tipul care conducea camioneta cu mâncare turcească la pachet. Tipul ăla, Henry, de la ora de trigonometrie. Motanul ei, Suki.

– Cine-i aici? întrebă Elsa, frunzărind cel de-al optulea desen cu Ollie.

– Oh! exclamă Clio. E Ollie. El e...

Ce era el? Un vis? O țintă de atins? Premiul pentru că avea să supraviețuiască acestei veri? O șansă ratată. Viitorul. Trecutul. Sau doar un tip dintr-un magazin de artă.

– Probabil că e iubitul tău, zise Elsa. E drăguț.

Clio își dădu seama că ar trebui să corecteze această afirmație, însă nu putu. Suna așa de frumos! „Ollie e iubitul meu.“

Poate că ar fi fost adevărat dacă n-ar fi fost târâtă aici. Însă „poate“ că nu însemna nimic. Ca un lucru să existe, trebuie să ai o dovadă concretă. Ca, de exemplu, o întâlnire, un sărut sau măcar un schimb de cuvinte care promiteau o întâlnire. Obținuse o slujbă acolo unde lucra Ollie, lucru care nu se interpreta, de regulă, ca fiind unul dintre semnele unei aventuri romantice aflate la început. Totuși, el spusese că o să-și aducă aminte de ea. Însemna oare că o aștepta? Probabil că da.

Momentul negării trecuse de mult, și ea încă nu vorbise. Avionul se înclina din nou, trimițând-o iar pe Elsa la locul ei liniștit, cu ochii închiși, mormăind în suedeză.

Clio se zgâi pe fereastră să vadă priveliştea supranaturală. Peisajul căpătase un sens oarecare, însă culorile erau toate altfel. Cerul avea culoarea unei piersici coapte, de sfârşit de vară. Norii erau de un albastru şters. Golful Napoli, care se întindea înaintea lor, era de culoarea levănţicii. La distanţă, se vedea o formaţiune uriaşă ce ieşea din apă. Semăna cu o cămilă care se scufundase, lăsându-şi cocoaşele la vedere. Clio ştiu imediat ce era: Muntele Vezuviu, vulcanul care domnea peste zona respectivă, acelaşi care îngropase oraşul Pompei în cenuşă şi lavă cu două mii de ani în urmă. Cu toate astea, ştia ea, era foarte activ. Fusese suspect de liniştit de ceva vreme şi se putea trezi din nou destul de curând.

Aterizarea nu fu prea bună pentru Elsa. Avionul se înclină şi se ridică de bot, aruncat de contracurent în momentul în care se apropie de sol. Clio descoperi patru urme adânci şi vineţii de degete pe braţ când totul se termină, dar dobândi, îşi dădea foarte bine seama de acest lucru, şi prietenia pe viaţă a Elsei.

În timp ce Elsa îşi scotea rucsacul din compartimentul de deasupra, Clio se uită prin deschizătura dintre locuri către cei din spatele locurilor lor. Aidan se afla în câmpul ei vizual. El îi zări privirea şi i-o fixă cu a lui, zâmbind într-un mod straniu. Se ridică în picioare şi se aplecă peste locurile lor.

– A fost un zbor bun? întrebă el.

– S-a terminat, zise Elsa. Era încă nesigură pe ea, însă zâmbea. Clio m-a ajutat să trec cu bine peste asta.

– Am auzit.

Clio se uită în spate să vadă ce făcea tatăl ei. El şi Julia stăteau sprijiniţi unul de altul, vorbind în şoaptă.

„Care e marele secret?“ gândi Clio.

În secunda următoare, avea să regrete această întrebare. Răspunsul veni din faptul că taică-său îşi lipi limba de urechea Juliei. Julia zâmbi şi râse uşor.

Clio se răsuci pe călcâie cu inima bătându-i tare în piept. Simţi cum o năpădeşte sângele în obraji, fiecare vas de sânge pulsându-i în obrajii. Resimţi o zbatere dureroasă în ceafă, şi acuitatea auditivă îi scăzu. Pentru o clipă, avu impresia că ceva *foarte rău*

avea să se întâmple cu capul ei din cauza acestei presiuni. Îl auzea pe Aidan care făcea nişte glume jalnice cu Elsa despre paraşuta lui imaginară.

– Ţi-e bine? întrebă Elsa.

Clio o privi neajutorată. Elsa, căreia nu-i mai era teamă, redevenise acea zeiţă luminoasă a brânzeturilor, iar Clio era doar o fată confuză, aşezată pe un scaun mic într-un avion la fel de mic, gata-gata să se sufoce.

– Mi s-a urcat sângele la cap, reuşi ea să îngaime.

Nu se ridică şi nici nu se întoarse decât în momentul în care fu sigură că tatăl ei şi Julia terminaseră şi nu mai erau în câmpul ei vizual. Aidan se aplecă spre locurile lor, deasupra umărului ei. Poziţia asta bloca orice fel de privelişte, însă o făcu să se simtă captivă.

– Frumos tatuaj, zise el, examinând de sus tatuajul în formă de fermoar. Ce ţii acolo? Mărunţiş?

Nu era deloc gluma de care avea nevoie acum. Iar acesta era exact genul de glumă pe care Ollie *n-ar face-o*. Ollie nu era un măgar. Ollie era perfecţiunea întruchipată.

– Un mic suvenir de la victimele mele, spuse ea, ridicându-se repede în picioare. De obicei, un deget amputat.

Clio nu trebui să se întoarcă pentru a şti că el îi arunca una dintre acele priviri cu sprânceana ridicată, care spunea parcă „mă rog, cum spui tu, ciudato". Se ridică şi întinse mâna cât putu de sus, înspre compartimentul de deasupra, zăbovind cât mai mult înainte să-şi scoată rucsacul din locul care, de altfel, era gol.

– Vezi? zise Elsa, torcând cu vocea ei cu accent britanic. De asta ai parte atunci când nu ştii să te porţi, domnule Cross. Acum, fă loc! Vrem să ieşim din această capcană a morţii. S-a *terminat*.

Clio se bucura pentru Elsa, însă ştia că suferinţa ei se afla de-abia la început.

Teroare psihologică și glume care nu sunt amuzante

Pe când ieșeau în soarele orbitor al orașului Napoli, Clio se pomeni că-și duce mâna la urechea stângă. Nu se putea abține. Era ca și cum, dacă și-ar fi acoperit-o, făcea ca acea imagine oribilă, în care limba tatălui ei pătrundea în urechea Juliei, să nu-i mai intre în cap.

Lucrurile nu aveau să mai fie la fel acum, că-l văzuse pe taică-său atingând cu vârful limbii urechea unei femei străine ei. Era genul de lucru care ți se înșuruba ca un vierme în creier, se cuibărea între pliurile călduțe și cenușii și *se înmulțea.*

– Ce se întâmplă, puștoaico? întrebă taică-său, apărând lângă ea și îndepărtând apărătoarea pe care și-o făcuse cu mâna. Ți s-au înfundat urechile? Încearcă să înghiți.

Verbul *a înghiți* nu era chiar cuvântul pe care voia să-l audă în acest moment.

– Mi-e bine, replică ea, luând-o înainte.

Mijlocul lor de transport era un microbuz alb și neînmatriculat. Șoferul părea asudat și plictisit și trăgea întruna de cămașa udă de transpirație. Încărcă bagajele în spate în timp ce ei se urcară în mașină. Banchetele aveau găuri de la scrumul de țigară. Clio se pomeni înghesuită între Elsa și Aidan, pe locul din spate. Tatăl ei, Julia și Martin se așezară în față. Ca majoritatea tipilor pe care îi cunoștea, Aidan ocupă ceva mai mult spațiu, stând cu picioarele depărtate, ținând computerul între glezne și coapsa stângă apropiată de coapsa ei dreaptă.

Microbuzul slobozi un val de gaze de eşapament şi hurui în momentul în care porni. Mişcarea aceasta *nu* fuse urmată de o explozie de aer condiţionat reconfortant, aşa cum spera ea să se întâmple. Şoferul porni radioul fixat pe o emisiune interactivă pe care n-o înţelegea. Zgomotul şi căldura neutralizară orice conversaţie înainte ca măcar să înceapă. Aidan îşi puse căştile în urechi, iar Elsa îşi sprijini uşor capul de spătarul banchetei şi închise ochii.

Prima porţiune de autostradă trecea pe lângă nişte aşezări prăfuite şi dărăpănate, o mulţime de panouri publicitare neinspirate ce făceau reclamă unor restaurante locale sau pe lângă vreo maşină de ocazie, supraîncălzită. Era şi mult beton şi o mulţime de bălării dese, întrerupte ici-colo de un petic verde perfect pătrat, de plante agăţătoare sau de vreun pâlc mic de copaci. Apoi, erau multe clădiri de beton cu o mulţime de rufe agăţate la uscat, camioane, autostrăzi, ieşiri, semne de circulaţie. Nu mai fusese niciodată în Italia şi se aşteptase la ceva mai mult de atât. N-avea cum să fie acesta locul după care oamenii erau atât de înnebuniţi.

Prinsă în cutia asta mică şi încinsă cu doi tovarăşi de drum tăcuţi şi o banchetă din faţă pe care stăteau tatăl ei şi Julia, Clio nu prea avu la ce să se gândească. Îşi ţinu ochii lipiţi de ceafa lui taică-său de parcă ar fi vrut să-l ţină nemişcat cu intensitatea privirii ei. Ar fi *bine* să-i lase Juliei urechea în pace. Hotărî în minte că, dacă vor încerca orice altceva, va începe să ţipe şi să strige că în microbuz era o albină.

Un lucru era clar: aceasta avea să fie cea mai rea vară a vieţii ei. Nimeni nu putea să o învinovăţească de asta când se va întoarce acasă şi va oferi explicaţii. O călătorie în Italia? Nu va fi nici un fel de compasiune pentru acest lucru. Să meargă în vacanţă împreună cu drăguţa lui taică-său? Mulţi ar zice pas la aşa ceva. Poate ar putea să o sune pe mama ei şi să-i povestească în momentul în care se opreau. Ea o să fie scandalizată şi o să vină să o salveze. Şi mai bine ar fi să-l sune pe Ollie. El ar înţelege totul.

Între timp, Aidan îşi mişca, încetişor, capul în ritmul muzicii. Un ritm dur se auzea în căştile lui, ce acoperea destul de bine zgomotul vântului şi al traficului, care intra pe ferestrele pe jumătate

deschise ale maşinii. Elsa aţipise şi se prăbuşise într-o parte; acum, stătea sprijinită de Clio.

În avion nu avusese senzaţia că se ducea departe, pentru că avioanele nu-i dădeau acest sentiment. Nu prea poţi să-ţi dai seama unde mergi atunci când te afli în avion, pentru că, de obicei, nu vezi decât cer şi nori, iar acest lucru nu se schimbă niciodată. Dacă vezi vreun peisaj, e ceva ce are de-a face cu înălţimea şi cu perspectiva şi care te face să crezi că totul e o glumă. E doar o călătorie, şi nimic altceva. Însă, în momentul în care te afli într-un microbuz încins, cu nişte persoane străine, într-o călătorie mai lungă pe o autostradă din Italia, acest lucru e cu totul altceva. Ollie, maică-sa, Suki, Jackson... toţi dispăreau din vedere.

Reluă în minte ultimele clipe pe care le petrecuse cu Ollie. Trebuia să strângă ecusonul în mână. Îşi puse rucsacul în poală şi căută în buzunarul unde era ascuns ecusonul. Nu trebuia sub nici o formă să-i permită lui Aidan să o vadă făcând asta, pentru că era ceva ciudat, fără doar şi poate. Elsa ar înţelege asta. Aidan ar ridiculiza-o. Acest lucru era evident deja.

Ollie îi dăduse ecusonul ca să-l păstreze şi îi spusese că o să-şi aducă aminte de ea. Iar ea spusese...

Ia stai puţin – nu făcuse nici un efort să-i spună că se întorcea. Într-o fracţiune de secundă, îi trecu prin minte că, în încercarea ei de a părea calmă, îi spusese lui Ollie că nu se va mai întoarce. De ce spusese asta? Şi de ce nu-şi dăduse seama decât abia acum, într-un *microbuz* în *Italia?*

Cotrobăi orbeşte prin rucsac, îşi găsi telefonul mobil şi îl porni. Nu avea semnal deloc. Şi, chiar dacă ar fi avut, să dea un telefon acasă ar fi costat probabil vreo sută de dolari minutul sau ceva mai oribil de atât. Totuşi, merita, însă acest lucru ar face-o să sufere.

Ieşiră de pe autostradă, şi peisajul deveni imediat mai umbros şi mai verde. Ramuri de copaci zgâriau acoperişul microbuzului. Intrară într-un oraş cu străduţe înguste, pline de scutere Vespa şi prăvălii mici, însă foarte bine definite, adăpostite în ceea ce probabil fuseseră cândva nişte clădiri magnifice. O mulţime de ferestre

înalte și acoperite cu obloane, verande și vopsea scorojită. La fel erau majoritatea fațadelor clădirilor. Europa devenise o ruină.

Pe când cotiră pe lângă o spălătorie, microbuzul scoase un sunet înfundat și motorul muri. Chestia asta îi zdruncină pe toți. Aidan își scoase căștile.

– Hei! zise taică-său, întorcându-se. Nu te deranjează să împingem puțin microbuzul, nu-i așa, puștoaico?

– Vrei să încetezi să-mi tot spui puștoaico? zise Clio. Am un nume. E puțin cam ciudat, însă tu mi l-ai ales. De ce nu-l folosești?

El zâmbi, deși puțin mai stins decât de obicei și se întoarse. Julia, pe jumătate răsucită, îi aruncă și ea o privire. „Deci asta e fiică-ta, părea să spună. Ce râzgâiată."

Clio își mușcă buza inferioară. Tatăl ei o făcuse să devină țâfnoasă. Scotea tot ce era mai rău din ea. Trebuia să încerce să-și înfrâneze aceste porniri. Erau mult prea multe persoane străine aici și nu era spațiu suficient. Aidan își pusese din nou căștile în urechi, însă știa că auzise mica ei izbucnire de furie. Minunat, acum *ea* părea să fie persoana cea nesuferită.

Trase cu putere aer în piept și se uită în sus spre plafonul microbuzului. Tapițeria era desprinsă și deformată. Îi amintea de un cer în vreme de furtună. Încercă să memoreze culoarea și felul șerpuit în care pânza se învăluia în mintea ei într-unul dintre multele sertărașe pe care le păstra pentru viitoarele desene. Era un lucru care îi distrăgea atenția în mod plăcut.

Șoferul făcu o manevră complicată de schimbare a vitezelor și încercă de vreo câteva ori contactul. Microbuzul scoase un sunet slab și dureros și își continuă efortul jalnic.

Drumul nu făcea altceva decât să șerpuiască. Șerpuia prin orașe, de-a lungul coastei, în jos pe dealuri. Intrară într-un tunel tăiat în munte și, când ieșiră la lumină, sub cerul liber, totul era albastru. În partea dreaptă a microbuzului nu era nimic altceva decât aer, urmat de o cădere bruscă pe coasta unei stânci spre marea scânteietoare. Faleza se vedea în întregime, întinzându-se în fața lor sub forma unui perete uriaș de rocă dantelată. Terenul era plin de copaci. La orizont, se vedeau ici și colo pini cu coroanele ca niște

umbrele – niște copaci ciudați care parcă erau desenați toți cu niște trunchiuri mari până în momentul în care explodau într-un frunziș bogat și verde. Rămâneau în picioare, masivi și singuratici pe marginea stâncilor, formând un relief ascuțit ce se îndrepta către cer. Oriunde te uitai, apa era înțesată de ambarcațiuni. Bărci mici de pescuit, ca niște puncte. Vapoare de croazieră imense și mătăhăloase, ca niște semne de exclamație.

Această privelițte îi aduse la viață pe ocupanții microbuzului. Priviră toți pe geamul mașinii, în timp ce-și croiau drum de-a lungul crestei stâncoase, atingând întruna crengile joase ale copacilor, și, uneori, rămânând blocați în spatele vreunui autocar care părea prea mare pentru acel drumeag. Trecură prin alte trei sau patru orașe, fiecare ceva mai mare decât celălalt, însă nici unul imens.

În cele din urmă, ajunseră la o intersecție mare ce însemna în mod evident *ceva*. Aici, clădirile nu se mai scorojeau – erau mari, aveau culori îndrăznețe și dungi albe. Erau cafenele luxoase unde lumea stătea afară pe terasă. Erau bănci, magazine și mase de turiști care de bucurau de acea după-amiază târzie. Microbuzul viră pe un drum tăiat ca o despicătură direct în stâncă. Drumul se plia în această fisură până ajungea la capăt. Se opriră la nivelul apei, lângă un port pentru feriboturi utilitare. Orașul se afla acum la vreo treizeci de metri deasupra lor, hotelurile erau construite chiar în buza stâncii, contribuind și ele la acea înălțime impunătoare a stâncii. Înaintea lor, apa era liniștită. Restaurante mari cu firme uriașe ce ur' bun-venit turiștilor erau așezate pe piloni deasupra apei.

– Acesta e Sorrento, îi zise tatăl ei. Am ajuns!

Microbuzul își dădu duhul chiar în momentul în care aceste cuvinte fură rostite.

– Ca Pheidippides, spuse taică-său, privind-o pe Julia.

– Cine? întrebă Clio, alunecând afară din microbuz.

– Prima persoană care a alergat la maraton, zise el. A alergat din orașul Marathon până la Atena, ca să anunțe câștigarea unei bătălii. A alergat tot drumul, a transmis mesajul și a murit. Poveste adevărată!

O privi din nou pe Julia. În mod evident, acum, că se vedea cu o profesoară de arheologie, avea de gând să spună chestii dintr-astea mult mai des. Minunat. Clio se uită la Martin, care zâmbi și scutură din cap.

– De fapt, replică Julia, întinzându-și mâinile deasupra capului, ăsta e probabil un mit. Nu există nici un fel de dovadă în sensul ăsta.

O spusese simplu, nu sarcastic. Însă, în engleza ei cu accent pretențios, care făcu ca tăică-său să pară șters și mult prea entuziast.

– Trebuie să sun acasă, îi spuse Clio tatălui ei. Trebuie să-i zic mamei că am ajuns cu bine. Am nevoie de un telefon sau de un computer.

Era adevărat. Acest lucru nu putea fi negat. Însă trebuia să rezolve și chestia cu Ollie, *acum*.

– Într-o clipă, rosti el.

– E important, spuse Clio. Trebuie să sun cât mai curând posibil.

– Relaxează-te puș... îî, Clio. Întinse mâna să o ajute pe Elsa, adormită și înceată, să iasă ultima din microbuz. Mai întâi, trebuie să vedem ceva.

– Gata? o întrebă Elsa pe Clio. Mi s-a rupt filmul de tot. Nu am realizat cât de frântă eram.

– Cred că da, zise Clio. Însă nu știu *unde suntem*.

– Lăsați bagajele! spuse taică-său. Urmați-mă!

– Cred că *e* în direcția aia, rosti Clio.

– Îi zici tu șoferului că avem nevoie de cel puțin o oră să dăm jos bagajele din mașină? o întrebă el pe Elsa. O să-l plătesc.

Elsa comunică acest lucru în italiană, și oferta fu acceptată.

Taică-său îi conduse în jos pe o potecă asfaltată care se termina brusc și unde patru trepte duceau către o plajă cu nisip de culoare închisă. Clio se uită peste acea stâncă de lângă ei, însă nu prea înțelese ce anume vedea. Semăna cu cea mai grozavă prăjitură cu foi din lume.

La nivelul plajei, construită în întregime în stâncă, se afla o construcție pe trei nivele cu o fațadă de un galben ca de coajă de grepfrut. În unele locuri, vopseaua se luase, însă ferestrele înalte

erau încadrate de un roşu îndrăzneţ şi nepătat. Dacă s-ar fi aflat pe o stradă, construcţia ar fi semănat cu un hotel vechi, dar avea un banner mare în faţă ce informa în engleză că acesta era un magazin cu articole pentru scufundare. În spaţiul de desupra lui, unde în mod normal s-ar fi aflat cerul, era mijlocul unei alte clădiri complet diferite, din nou construită chiar în inima stâncii. Aceasta arăta ca o fortăreaţă străveche din cărămidă cenuşie, completată cu mici deschizături pentru ca, de acolo, arcaşii să poată trage. Structura era întreruptă din nou, aproape de vârful stâncii, şi se transforma într-un adevărat hotel de lux, de asemenea galben şi cu arcade de un alb imaculat ce aveau vedere la mare şi o revărsare de verdeaţă de-a lungul marginii.

Clio vru imediat să deseneze, numai să fi înţeles principiul acestei construcţii. Putea doar să admire nebunia celor care făcuseră un asemenea lucru sau cele trei lucruri. Însă tatăl ei începuse să bată step în nisip.

– Doamnelor şi domnilor, zise el, legănâdu-şi braţele deschise. Bine aţi venit în noua voastră casă pe timpul verii!

Toată lumea privi în jur către apă, stâncă şi scuterele Vespa parcate de-a lungul drumului.

– Vorbeşti despre asta, nu? întrebă Aidan, cu vocea îngroşată de panică.

Aşezată pe nisip, în faţa lor, chiar în spatele tatălui ei, era o ambarcaţiune dărăpănată din lemn, lungă de cincisprezece metri. Era ţinută în loc, într-o diagonală periculoasă, de butoaie de metal şi buşteni vârâţi sub ea, ce o ţineau aproape dreaptă. Aproape o treime din ea era acoperită cu o prelată, însă celelalte două treimi rămase constau din ferestre sparte şi lemn putrezit.

– Îmi dau seama că o să trebuiască să lucrăm ceva la ea, zise tatăl ei. Însă are potenţial!

– Ăsta e iahtul nostru? întrebă Julia. Ăsta nu o să ne ducă...

Elsei i se măriră ochii în cap. Pentru o clipă, Clio avu senzaţia că şi alte persoane simt ceea ce simţise ea toată viaţa. Era plăcut să vadă asta, dar acest lucru nu făcea să dispară epava din faţa ei.

– Ben, începu Martin. Nu cred că treaba asta o să meargă.

– E un adevăr spus doar pe jumătate, zise Aidan.

Tatăl ei îi privi cu o confuzie sinceră.

– Zău? întrebă el. Am făcut o afacere așa de bună cu chestia asta.

– Îmi închipui, rosti Julia.

Clio îl fixă pe taică-său cu o privire de gheață.

– Cu puțină muncă, zise el, o să fie excelentă. Nu e nici pe departe așa de rea cum pare.

Tăcere din partea grupului. Martin tuși politicos.

– Oh! râse taică-său, privind peste umăr. Îmi pare rău. Mă uitam în direcția greșită. Acolo e ambarcațiunea noastră. Chiar acolo, la capăt.

Se întoarseră toți deodată către apa ce se unduia încetișor.

În fața lor, la nu mai mult de patru metri și jumătate – înot sau poate chiar pe jos – era un șir de cinci ambarcațiuni extraordinare. Chiar la capătul șirului respectiv, era cea mai mare și cea mai îndrăzneață dintre ele, fără doar și poate un iaht. Ceva cu privire la ambarcațiunea asta părea să spună cu voce tare: „Sunt un model foarte bine cunoscut în zonele petroliere ale lumii. Cost mai mult decât sufletul tău!"

– Bine ați venit la bordul Fluturelui de Mare, zise el, schițând unul dintre cele mai largi și mai înfiorătoare zâmbete pe care le văzuse Clio vreodată.

Fluturele de Mare

Era clar că tatăl ei pregătise această glumă cu mult timp înainte şi acum o dezvăluia în toată splendoarea sa.

– Ar trebui să vă fi văzut feţele, spuse el.

Nimeni nu zise nimic. Contemplau încă magnificul iaht alb din faţa lor. Avea o lungime de cel puţin douăzeci şi patru de metri, era pe două nivele, plus o timonerie cu geamuri bombate şi fumurii din sticlă şi multe antene care se iţeau din aceasta mai ceva ca dintr-un zgârie-nori.

– Cum ajungem acolo? reuşi să spună Elsa în cele din urmă.

– Cu asta.

Tatăl lui Clio îşi scoase pantofii şi făcu vreo câţiva paşi prin apa care îi ajungea până la jumătatea coapsei. Apucă o barcă pneumatică de culoare portocalie cu un motor mititel, ce stătea legată de un pilon în apă.

– Va trebui să facem vreo câteva drumuri, ca să aducem totul la bord.

Trase barca până la cea mai apropiată platformă de încărcare, făcându-le semn şi celorlaţi să vină acolo.

– Clio! zise el. Urcă tu prima.

O ajută să urce în barcă; aceasta se afundă puţin sub greutatea lor. După ce smuci de vreo două ori de cablul de pornire, motorul se trezi la viaţă cu un fornăit şi făcură o scurtă călătorie până la *Fluturele de Mare,* apropiindu-se prin spate.

– Ai cumpărat un iaht, îi spuse Clio.

– Ca să fiu cinstit, din punct de vedere tehnic *iaht* înseamnă o mulţime de lucruri.

– Înseamnă asta. Că ai cumpărat un iaht. Noi nu ne permitem un iaht. Tată, noi nu putem nici măcar să ne permitem să reparăm acoperișul.

– În spatele acestei chestiuni e o poveste destul de amuzantă, zise taică-său, schițând acel zâmbet nebunesc înspre *Fluturele de Mare* în timp ce acesta se legăna în apă ca un dinte gigantic ce fusese supus unui tratament de albire. Eu doar aveam de gând să închiriez o ambarcațiune. Însă, la Londra, am întâlnit o femeie care tocmai divorțase. E foarte bogată. Ambarcațiunea asta era jucăria-oara bărbatului ei, așa că a simțit o deosebită plăcere să mi-o vândă la un preț infim față de cât costă ea de fapt. O voi vinde după ce ne terminăm treaba și voi face o afacere monumentală. Ambarcațiunea asta o să valoreze *de zece ori mai mult.*

– *Fluturele de mare*? spuse Clio. E un nume cam ciudat.

– E mai bun decât cel vechi, zise taică-său, ridicând barca pe platformă. Înainte se numea *Vulpița*[6]. Tipul care a avut-o înainte se numea Fox.

– Ce nume vulgar, rosti Clio.

– Știu. Ăsta e mult mai bun. Iată, am ajuns!

Legă barca de platforma din spatele iahtului și o fixă bine. Clio zgârie ușor cu unghia platforma din spate, o fâșie alunecoasă de fibră de sticlă acoperită de apă. Urcă cele trei trepte către puntea propriu-zisă.

– O.K., zise el. Rămâi aici. Vreau ca toată lumea să facă turul iahtului în același timp.

Îl privi cum îi aduse și pe ceilalți, câte doi deodată. Îi luă câteva minute. Nu după mult timp, stăteau cu toții în picioare pe platforma din spate a ambarcațiunii. Prima oprire a fost la jacuzzi care avea o învelitoare ce glisa dacă apăsai pe un buton.

– Cada asta a fost spartă, spuse el. Așa că a trebuit să o repar. O putem umple cu apă sau cu orice avem nevoie când o să... Am putea să o umplem cu apă și pește și astfel am avea propriul nostru rezervor de fructe de mare proaspete! Destul de mișto, nu?

---

[6] „Foxy Lady"; *fox* (engl.) = vulpe (n.tr.)

În apropiere, erau nişte uşi glisante de sticlă, ce făceau parte dintr-un perete care era în totalitate din sticlă. Le deschise şi intrară. Clio nu văzu încă nimic, însă covorul spunea totul. Indiferent ce ar fi fost lucrul pe care stătea, acesta era atât de moale şi de pufos, că se simţea de parcă s-ar fi legănat fără efort pe un pat de bureţi de pe fundul oceanului.

– Luminile sunt o chestiune complicată, zicea taică-său, orbecăind după ceva aflat pe perete. Oh. Iată!

Nişte spoturi cu o lumină bine direcţionată se aprinseră în vreo douăsprezece puncte aflate peste tot în tavan, dezvăluind un living şi o sufragerie spaţioase. Totul părea făcut din piele de culoare crem. Covorul pufos era de culoarea mierii şi se întindea în toate direcţiile. Aerul condiţionat emitea acel zgomot uşor pe care-l scot pisoii când dorm.

– Livingul, spuse tatăl ei, întinzând braţele înspre canapea şi plasma TV. Iar dincoace, sufrageria.

– E extraordinar! zise Elsa.

Julia se apropie de tatăl lui Clio, fără să-şi încolăcească braţul în jurul braţului său, însă destul de mult pentru a-şi arăta aprobarea.

– Începem cu toţii aici, continuă el. După o zi grea pe mare. Cambuza[7] – bucătăria – e pe aici.

Îi conduse spre o bucătărie complet utilată şi mobilată, cu instalaţii argintii cu negru încastrate în perete, ce străluceau extraordinar de tare. Jumătate din catalogul Williams-Sanoma era înghesuit acolo. Clio ridică o formă pentru glazură ce zăcea pe blatul de marmură.

– Asta e pentru produsele alea de patiserie care ne plac? întrebă ea.

– Toate astea au fost livrate odată cu ambarcaţiunea, zise taică-său repede. Toate. Şi n-aţi văzut nici jumătate din tot ce are locul ăsta. Haideţi!

Chiar lângă bucătărie era o scară în spirală ce ducea atât în sus, cât şi în jos. Coborâră mai întâi într-un vestibul surprinzător de lung. Pereţii erau din lemn strălucitor, ca de vioară, iar coridorul

[7] Magazie de provizii pe bordul unei nave, amplasată de obicei sub punte (n.tr.)

iluminat mai slab, ca la cinematograf. De-a lungul acestui vestibul erau mai multe uși. Taică-său le deschise aproape pe toate folosind un șperaclu și dezvălui patru dormitoare confortabile. Clio simți că se pune prea mult accentul pe faptul că Julia avea camera ei proprie. Mai trecu pe lângă alte câteva uși și ajunse la capătul vestibulului.

– Ce e în astea? întrebă Clio.

– Oh, sunt doar provizii și diferite alte chestii. Apropo de... începe să se întunece și încărcatul trebuie curând să ia sfârșit. Voi probabil că ar trebui să mergeți să vă luați lucrurile din microbuz, apoi vă arăt restul.

Urcară din nou scările, iar Martin, Elsa, Aidan și Julia se întoarseră la barcă pentru a ajunge din nou pe platforma de încărcare. Tatăl lui Clio îi urmări prin ușile de sticlă, apoi se aplecă conspirativ la urechea fetei.

– Voiam să-ți arăt doar ție asta, zise el. E partea cea mai frumoasă.

– E partea cu telefonul și computerul? întrebă ea.

– Da' de unde! E camera ta. La etaj.

Se întoarseră la scara circulară și urcară. Ajunseră într-un vestibul foarte mic, cu un perete înclinat și acoperit până la jumătate de o fereastră ce dădea către pupa ambarcațiunii, către apa de culoare întunecată și către lună. În spatele lor era o ușă de culoarea mierii ce ducea către singura cameră de la acel nivel.

– Haide, intră, spuse el încetișor.

Camera din spatele acestei uși era de vreo trei ori mai mare decât camerele de jos. Aici, covorul era mai gros ca o pajiște pufoasă din pluș, mai moale decât niște papuci. Taică-său lovi ușor cu mâna un întrerupător, și vreo duzină de lumini nevăzute se treziră la viață, scăldând camera într-o lumină blândă și aproape trandafirie. Pereții aveau un tapet de culoarea șampaniei, cu un model embosat ce reprezenta niște cercuri mititele. Era de parcă acea cameră ar fi fost foarte impresionată de ea însăși și emitea un *oooooh,* într-o fel ușor îmbătat.

– Asta e lumina de seară, zise el. E, de asemenea, și...

O lumină gălbuie extrem de strălucitoare, ca în plină zi, apoi jumătate din asta, apoi câteva lumini cât un vârf de ac strălucind în diferite colţuri ale camerei. Îşi îndreptară atenţia spre două măsuţe de toaletă lucioase ce fuseseră zidite în perete, una pe partea cu fereastra, cealaltă pe latura opusă. Patul era lat. Tăblia capitonată şi semicirculară era strâns lipită de perete, iar baza acesteia părea să fie solid îmbinată de ceea ce era sub covorul de culoarea cafelei. Nu se mişca deloc, indiferent ce mişcare ar fi făcut această ambarcaţiune.

– Partea cea mai bună e în spatele acestei uşi, zise el cu un zâmbet plin de mândrie.

Era o uşă cu furnir de lemn într-o parte a camerei – lemnul cel mai strălucitor ce conţinea în textura sa extraordinare vârtejuri, văzute de ea cu excepţia bordului unei maşinii. Uşa aluneca într-o deschizătură în perete, dezvăluind o sală de baie nu foarte mare, însă, cu toate astea, una cu mult mai spaţioasă decât fusese probabil vreodată sala de baie a unei ambarcaţiuni. Avea două lavoare cu nişte baterii strălucitoare din alamă care se deşertau în nişte bazine cu o suprafaţă perfect scobită. Era şi o oglindă mare cât tot peretele, înconjurată de becuri rotunde, în genul oglinzilor din cabinele de probă – atât de strălucitoare încât o făcu să se tragă înapoi alarmată, deoarece imaginea ei reflectată pe neaşteptate aproape o orbi. Pe perete era un tablou de comandă – ventilatoare, un reostat, un control al volumului pentru cine ştie ce sistem audio nevăzut. Suportul încălzit pentru prosoape, scânteietor şi semănând cu o scară, era suficient de mare ca să găzduiască cele mai groase prosoape. Piesa centrală a băii era o cadă în formă de păstaie cu o duzină sau vreo două de ţevi aurii în jurul părţii laterale şi a bazei. Era suficient de mare pentru două persoane şi era protejată de nişte panouri de sticlă rabatabile. Avea şi o uşoară proeminenţă într-o parte, probabil pentru a oferi vizitatorilor un loc pentru a se aşeza sau pentru frapieră. Un duş larg de culoare aurie cobora direct din tavan, ca o trompetă divină ce-şi făcea apariţia pentru a anunţa că

aceasta... era baia despre care se vorbea la începuturile lumii și că da, într-adevăr, era un lucru extraodinar.

– E pentru mine? întrebă ea. Această cameră?

– Știu că ai făcut un drum lung să mă vezi, zise el. Știu ce crezi. Vreau să fii fericită.

Chestia asta era ciudată pur și simplu. Intenția era bună, să i se dea cea mai frumoasă cameră de pe iaht și cea mai strălucitoare dintre cele mai strălucitoare băi. Însă, cu toate astea, rămânea totuși un iaht departe, foarte departe de casă, un iaht pe care el nu și l-ar fi putut niciodată permite. Clio simți cum o ia amețeala. Fusese o zi foarte lungă – noaptea dispăruse undeva în timpul zborului și schimbărilor de fus orar. Și în această cameră nu era nici un telefon sau computer.

– Ce părere ai de Fluture? întrebă el. I-am dat numele tău, la urma urmelor.

– Cum?

– Clio, spuse el pe un ton autoritar, e numele unei familii de fluturi de mare. Fluturii de mare sunt niște creaturi frumoase și pline de culoare.

– Am crezut că eram o muză, zise ea. Muza istoriei.

– Ești și un fluture de mare.

– Adică, ce? întrebă ea.

El se legănă puțin din genunchi și păru oarecum frustrat. Știa că nu-i oferise ceea ce-și dorise el – mulțumirea adusă de o fiică pentru această jucărie –, și lucrul ăsta începea să-l cam enerveze. Acesta era lucrul pe care el îl așteptase. Vedea limpede asta. El crezuse că, în clipa în care ea va vedea iahtul, toate lucrurile vor fi bune și frumoase între ei.

Însă Clio nu mușcase momeala. Merse și se așeză pe pat, legănându-se pe el de vreo câteva ori. Ca și covorul, patul era și el elastic într-un fel costisitor.

– Sunt cam obosită, zise ea. Și cum sun acasă? Unde e computerul? Aidan avea unul. Mai e și altul?

Acum, părea de-a dreptul enervat. Se plimba de-a lungul şi de-a latul camerei, atingând spoturile mici din tavan.

– Trebuie să cărăm lucrurile la bord, spuse el. O să-ţi aduc un telefon. Oricum, trebuie să stăm de vorbă. Pregăteşte-te şi hai să ne întâlnim pe platforma de încărcare în douăzeci de minute. O să-ţi aduc valiza.

După ce plecă, Clio se întinse pe spate, lăsându-se învăluită de pilota pufoasă. Închise ochii. Dintr-un motiv necunoscut, o dureau pleoapele. Patul acesta era plăcut şi, dacă şi-ar ţine ochii închişi, ar cădea într-un somn adânc şi nimic din toate astea n-ar deranja-o.

Îşi sili ochii să se deschidă şi se ridică din pat, ieşi pe uşă şi coborî scara îngustă. Era multă activitate pe puntea din spate, lucrurile erau date din mână în mână. Îşi recuperă valiza de pe covorul pufos din living şi o trase după ea. Scara în spirală era suficient de largă pentru a permite accesul unei singure persoane, însă nu uneia corpolente. Era şi destul de abruptă. Trebui să-şi ţină rucsacul în faţă, suind treaptă cu treaptă, aranjându-l de fiecare dată când treptele coteau. După câţiva paşi, îşi dădu seama că nu putea da drumul genţii nici măcar o singură clipă, pentru că ar fi însemnat să cadă peste ea.

Cinci minute mai târziu, era încă la jumătatea drumului şi înjura destul de tare în momentul în care avu sentimentul că cineva o urmărea.

Aidan stătea sprijinit de uşa cambuzei, ţinând o cutie mare de plastic.

– Pari să ai ceva probleme, zise el, fără să facă nici cel mai mic efort să-şi ascundă un zâmbet. Încă o dată, fu izbită de ochii lui scânteietori.

– Ba nu, spuse ea. Mă descurc foarte bine.

– Vrei o mână de ajutor?

– Mă descurc.

– Tatăl tău m-a rugat să-ţi zic că trebuia să te întâlneşti cu el afară.

– Îi poţi spune că m-am înţepenit aici?

– Deci, nu te descurci foarte bine? zise el. E ciudat, pentru că pari să stăpânești bine situația. Însă înțeleg dacă nu ești obișnuită să-ți cari singură bagajele.

– Eu...

Împinse din nou. Fără succes.

– ... sunt obișnuită... să-mi car lucrurile.

– Evident. Știi, s-ar putea să meargă dacă ai întoarce-o în cealaltă direcție. Însă spun pur și simplu...

Clio se uită la poziția genții. Avea dreptate. Dacă o răsucea ușor și o împingea, se mișca. Era simplu și evident. Atât de simplu și de evident, că nu putea s-o împingă pur și simplu în fața lui și să-i dea, în felul acesta, satisfacție.

– Ți-e bine? întrebă el.

– Excelent, zise ea. Îmi trag doar răsuflarea.

– Și eu. Am făcut ceva drum de pe punte încoace.

Știa ce avea ea de gând să facă, așa că aștepta și urmărea.

– Deci, spuse el. Iaht, eh? Probabil că-ți plac iahturile.

– Nu prea, rosti ea.

– Da' ai făcut un joc cu un iaht. Aveți de mult timp acest iaht? Frumos iaht. Foarte luxos.

– E nou, zise Clio, lăsând să i se citească enervarea pe chip. E foarte nou.

– E mai mare sau mai mic decât ultimul vostru iaht?

Clio nu mai putea suporta. Împinse geanta. Zâmbetul lui Aidan i se lăți și mai tare pe chip.

Îi luă alte câteva minute să urce valiza și, cu un ultim ghiont, să o arunce în vestibulul din fața ușii. Își lăsă geanta să cadă pe podeaua cu covor pufos. Abia dacă făcu un zgomot cât de mic.

Când se întoarse pe punte, Aidan căra un monitor care, probabil, sosise cu barca pneumatică. Erau și câteva componente de computer acolo – o cutie de plastic plină cu fire și conectoare, o valiză argintie ce părea să conțină un fel de echipament. Martin era pe platforma plutitoare, înmânându-i Juliei echipamentul de

scufundare. Erau mult mai multe chestii decât ar fi avut nevoie pentru câteva scufundări ocazionale.

– Deci, îi zise lui Aidan, pentru ce anume sunt toate astea?

El se clătină puțin pe când încerca să care atât monitorul, cât și cutia.

– Nu mă întreba pe mine, spuse el. Eu sunt doar cel care ajută.

Cu colțul ochiului, îi văzu pe Julia și pe Martin uitându-se la ea, apoi întorcându-se la recipiente și bagaje. Era o rigiditate în bărbia lui Martin și o expresie fixă pe figura osoasă a Juliei. De obicei, Martin era un tip vorbăreț, așa că această tăcere era ciudată.

Tatăl ei păși afară din barca pneumatică împreună cu Elsa și cu bagajele ei.

– Haide, o strigă el pe Clio în timp ce descărca. Urcă-te! Hai să mergem până în oraș.

Clio se opri să o ajute pe Elsa să urce pe iaht. Martin îi luă rucsacul alb și îl săltă peste peretele din spate al iahtului. Clio se sui în barca pneumatică. Îi fu mult mai greu să urce decât să coboare. Era alunecoasă și se tot îndepărta de iaht, plus că nu avea de ce să se țină. Taică-său păru să nu observe că aproape se rostogoli peste margine atunci când urcă. Martin fu cel care întinse mâinile și o ajută să-și mențină echilibrul.

– Mergem să găsim un telefon? întrebă ea.

– Sigur, zise taică-său, nedezlipindu-și ochii de la platforma de încărcare. Și o să luăm și o *gelato*[8]. Știu eu acolo un loc excelent.

Zise acestea ceva mai tare decât era nevoie. Suna de parcă acest lucru era făcut pentru binele cuiva.

– Tată, spuse ea în timp ce barca se îndepărta zgomotos de Fluturele de Mare. Ce e asta?

– Hai să mergem în oraș, rosti el iar. O să luăm o înghețată și o să pălăvrăgim puțin.

Era un singur lucru despre care Clio dorea să pălăvrăgească în acel moment, însă nu cu taică-său la o înghețată. Trebuia să fie

[8] Înghețată (în ital., în original) (n.tr.)

foarte atentă în momentul când lua legătura cu Ollie. Nu-l putea lăsa să creadă, din cauza disperării, că e nebună.

Apoi, îi veni în minte un gând nou și pozitiv pe când se ținea strâns de marginea bărcii pneumatice. Poate această pauză în relația lor aproape inexistentă o ajutase. Poate că împinsese lucrurile înainte făcându-l pe Ollie să-i fie dor de ea. Poate că îi era dor de ea chiar acum. Se presupune că distanța face ca inima să fie mai îndrăgostită – nu că ai putea face mare lucru odată ce se întâmplă asta. Pentru că distanța face, de asemenea, imposibil să te vezi cu persoana care îți place.

Clio scutură cu putere din cap și privi în sus țărmul stâncos. Prea multe gânduri i se învârtejeau în cap. Acum, trebuia doar să se concentreze și să suie stânca, fără (dacă era posibil) să vrea să-l împingă pe taică-său de acolo.

Toate la timpul lor.

Reguli care trebuie respectate pe mare

Oraşul era, fără îndoială, undeva *sus*. Pentru a ajunge acolo, Clio şi taică-său trebuiră să urce un şir nesfârşit de trepte tăiate în piatră. Urcuşul fu cât se poate de anevoios şi le tăie răsuflarea. Se dovedi a fi un lucru bun, pentru că îi împiedică să aibă cine ştie ce conversaţie până în momentul în care ajunseră în vârf.

Ieşiră într-o piaţă aglomerată ce ducea către strada principală. Toate magazinele erau deschise şi foarte bine iluminate. Clio cercetă din priviri firmele luminoase, căutându-le pe acelea care făceau reclamă accesului la computer, însă nu găsi nici una. Această stradă era pentru cumpărături şi mâncare, fără să facă legătura prin e-mail cu nici un potenţial iubit. Începu să intre în panică.

Câţiva paşi mai încolo, taică-său se opri în faţa unei vitrine frumoase ce expunea sculptura unei îngheţate la cornet. Partea din faţă a magazinului era deschisă, expunând un recipient lung plin cu nişte culori de-a dreptul uimitoare.

– Au sute de arome, zise el. E cea mai bună gelaterie din oraş.

Zâmbea şi încă încerca să impresioneze, însă comportamentul lui devenise puţin cam distant. Indiferent despre ce ar fi fost vorba în această conversaţie, el credea că îngheţata ar fi amortizat impactul. Tatăl ei n-o să-şi dea niciodată seama că nu mai era mică şi că acea îngheţată nu era capabilă să rezolve chiar totul. Nu că tactica asta n-ar fi funcţionat altădată.

Totuşi, Clio nu se putea abţine să nu fie fermecată de acea varietate. Avea o slăbiciune pentru deserturile viu colorate şi aromele exotice. Parcurse oferta timp de cinci minute până să se decidă să-şi ia un cornet plin cu îngheţată de iasomie, doar pentru că i se păruse

că sună înmiresmat și straniu. Taică-său o agasă pe femeia ocupată din spatele tejghelei timp de vreo câteva clipe, insistând ca ea să le ofere să guste mai întâi. Ea fie nu înțelegea o boabă englezește, fie nu voia ca vreun turist idiot să o facă să aleagă ceva doar ca să-l audă că spune că nu-i place. Sau, pur și simplu, avea lucruri mai bune de făcut decât să aleagă ea aromele în locul altora. El insistă în felul lui zgomotos și binedispus. Credea, în mod obișnuit, că și alții se se amuzau împreună cu el, deși ei în mod *evident* n-o făceau.

Clio se decise să ia atitudine.

– Aceasta, zise ea, făcând un pas înainte și arătând înspre tăvița de metal ce conținea o înghețată de culoare galben-deschis cu imaginea unei albine pe plăcuță. Vreau o înghețată medie. La cornet.

Femeia părea să-i fie recunoscătoare.

– Ce e asta? întrebă el în timp ce-și primea înghețata. Miere?

– Da' ce importanță are pentru tine? întrebă Clio. Oricum, ai rugat-o pe ea să aleagă în locul tău.

– Da, spuse el. Cred că n-are importanță. Hai să ne plimbăm și să stăm de vorbă. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi.

– Ăsta e momentul liniștit pe care l-ai ales ca să-mi povestești despre această Julia? întrebă Clio. Era mai ușor să spună asta cu cuvintele ei decât să-l lase pe el să se învârtă în jurul cozii, să formuleze situația respectivă într-o conversație lungă, ciudată, care o făcea să-i stea inima-n piept, referitoare la felul în care, uneori, adulții aveau unele sentimente pentru alți adulți. N-avea absolut nici o îndoială că el i-ar fi prezentat situația de parcă ea ar fi avut doisprezece ani.

El se opri și se uită meditativ la ea. Părea ciudat de tânăr în lumina caldă a străzii cu părul lui ondulat, pălăria aia mică și cu cornetul de înghețată în mână. Era o situație destul de alarmantă.

– De unde ai știut? întrebă el. De ce oare mă mai mir? Tu întotdeauna ai știut diverse lucruri.

– Mda, zise ea. Am puteri magice.

– E ceva în neregulă cu urechea ta?

Clio își îndepărtă mâna pe care, din nou, și-o pusese automat peste ureche.

– Ştiu că lucrul ăsta e ciudat pentru tine, spuse el. Dacă te deranjează, ştii că poţi vorbi cu mine.

Însă nu părea, cu siguranţă, să fie un lucru despre care să fi vrut să vorbească. Cuvintele fuseseră pronunţate băţos, de parcă ar fi fost citite de pe o foaie de către un actor neexperimentat.

– Despre ce să vorbim? întrebă Clio. Ai voie. Nu mai locuieşti cu noi. Ne-ai părăsit. Chestia asta e cât se poate de legală. Poţi face ce vrei.

– Clio, nu ştiu dacă maică-ta e...

– Şi n-am de gând să te spun, i-o tăie Clio scurt. E în regulă. Pur şi simplu nu vreau să ştiu detaliile picante ale vieţii tale amoroase, bine? Îţi cer oare prea mult?

În loc să se lanseze într-o apărare complicată a gestului acela tandru pe care-l făcuse cu urechea Juliei, taică-său se mulţumi să încuviinţeze din cap. Merseră câţiva paşi în tăcere. El duse mâna la buzunar şi scoase o mică staţie de emisie-recepţie de culoare portocalie. I-o înmână ei, apoi continuă să meargă mai departe.

– Asta e staţia ta, zise el. Toată lumea de pe iaht o să aibă una şi toată lumea are un număr. Tu eşti numărul cinci. Trebuie să te identifici întotdeauna după numărul pe care-l ai. Ai şi o listă cu numerele pe spate.

Clio răsuci staţia. Acolo, lipit pe spate, era un mic abţibild cu următoarea listă tipărită cu caractere extrem de mici:

Ben Ford: 1
Martin Young: 2
Julia Woodward: 3
Aidan Cross: 4
Clio Ford: 5
Elsa Åkerlund-Woodward: 6

– Ce facem de avem nevoie de astea? întrebă ea.

Se separară pentru o clipă, pentru a lăsa o bicicletă să treacă printre ei.

– O treabă legată de arheologie, zise el.

– Și pentru ce secretomania asta? întrebă ea.

– E doar o măsură de precauție, spuse el.

– O măsură de precauție împotriva a ce anume?

– Clio, tot ce-ți cer e să iei această stație, să folosești un număr și să nu dezvălui prea multe informații personale. Avem un iaht drăguț care are lucruri scumpe în el. Asta-i tot. E o măsură de precauție cât se poate de obișnuită.

Clio se îndoia, fără doar și poate, de acest lucru. Taică-său întotdeauna avea tendința de a împinge lucrurile puțin cam departe, doar ca să facă un joc din orice.

– Și de ce nu pot spune pur și simplu: „Aici e Clio și văd un calamar uriaș care atacă iahtul. Veniți repede". Ce e în neregulă cu asta? Și care-i treaba cu numărul? Vrei pur și simplu să ți se spună Numărul Unu, așa ca în *Star Trek?*

– Numerele sunt mai ușor de înțeles.

– Nu și dacă trebuie să întorc stația cu fundul în sus să văd cine e Numărul Patru, zise ea.

– Vei învăța numerele.

– Da' de ce? Asta-i întrebarea mea. Nu pot pur și simplu să mă plimb toată vara și să mă numesc Numărul Cinci. „Numărul Cinci a făcut arsuri solare azi", „Numărului Cinci chiar i-a plăcut cartea pe care i-ai dat-o". E stupid.

– Clio, spuse el, pierzându-și răbdarea, doar urmează regulile iahtului. Acum, cel de-al doilea lucru pe care trebuie să-l știi. Ai ceva de făcut. Ești bucătarul oficial.

– Sunt ce?

– Îți place să gătești, zise el.

– Ba nu, nu-mi place, rosti ea. Eu sunt regina mâncării comandate acasă.

Taică-său se întoarse pe călcâie și începu să meargă în aceeași direcție din care tocmai veniseră.

– Te pricepi la asta, spuse el. Întotdeauna ai fost pricepută la asta. Amintește-ți de supa aia pe care întotdeauna obișnuiai să o

faci, aia de perişoare? Era excelentă! Şi cursurile de gătit pe care le-ai luat în Japonia?

– Doar pentru că *pot,* asta nu înseamnă că-mi şi *place,* zise ea. N-am mai făcut supă de perişoare de când aveam zece ani. Şi cursul de gătit a durat doar o zi. Am învăţat cum să tai legumele mai repede. Asta-i tot.

– Toată lumea trebuie să facă ceva. Să conducă iahtul, să stabilească apoi cursul, să mânuiască echipamentul... cineva trebuie să facă toate astea. Cambuza e domeniu *tău.* Las asta complet în grija ta.

– Şi treaba Elsei care e? întrebă ea.

– Elsa e traducătoarea noastră.

– Şi ce o să traducă? Noi toţi vorbim engleză.

– Uite ce e, zise el. Elsa nu e fiică-mea. Nu-i pot spune ce să facă.

– Ăsta-i felul tău de a-mi spune că Elsa n-are nici un fel de treabă de făcut, zise Clio. Nu-i aşa?

– Şi încă un ultim lucru. Îmi dau seama că eşti la... acea vârstă. Şi că o să fii în preajma unui... băiat. Însă trebuie să ştii că *acel lucru* nu se poate întâmpla, bine?

– Şi bănuiesc că aceste reguli nu sunt valabile şi în cazul tău, nu? zise ea.

– În cazul meu e diferit, mormăi el. Clio, noi suntem adulţi şi...

– Ţi-a trecut oare ţie vreodată prin minte că poate deja eu am pe cineva? continuă Clio. Şi poate că a trebuit să-l las baltă, ca să vin în această tabără de piraţi sau ce-o fi pe care o organizăm pe iaht? Te-ai gândit vreodată la asta?

– Ai pe cineva? bâigui el. Adică, maică-ta nu mi-a spus nimic.

– Ai întrebat?

– Mi-am închipuit că ea o să pomenească...

– Nu. M-ai întrebat pe *mine?* Ai arătat tu vreun interes referitor la ceea ce se petrece în viaţa mea când m-ai târât de acasă aici? Mai ştii măcar cine *sunt* eu?

– Păi, zise el. Te vedeai... cu cineva?

– N-are importanță, zise Clio, neavând idee cum să răspundă la întrebare. Adică, dacă am noroc, el încă o să mai fie acolo și o să mă aștepte când mă întoarc. Însă nu asta era ideea.

Lucrul acesta păru să-l mulțumească pe tatăl ei. Săgețile usturătoare trecuseră vâjâind pe lângă urechile lui. Ideea esențială îi scăpase în întregime. Ca de obicei.

– Bineînțeles că te va aștepta! spuse el. Trebuie să știi că aceasta nu e o croazieră unde se organizează petreceri. E o vacanță lucrativă. Trebuie să iei lucrurile în serios. Ai o treabă de făcut. Deci, nu bei și nu-ți faci de cap. Iar accesul în dormitoare e interzis. Nu intri în camera lui Aidan, și el nu intră într-a ta. Și cu asta basta.

– Mă rog, cum zici tu, rosti ea. O să mă asigur că mă raportez doar la mine însămi atunci când vreau să mă distrez. Și bănuiesc că toate celelalte lucruri obișnuite sunt excluse – dansul, jocurile de cărți, să port ceva roșu, să zâmbesc.

– Înțelegi ce vreau să spun, zise el.

– Nu – răspunse ea. Pe bune, chiar nu înțeleg.

Tăcură amândoi în același timp și își luară privirea unul de la altul, mergând împreună până ajunseră în punctul de unde porniseră, spărtura în stâncă, treptele întortocheate ce duceau în jos, către mare.

– Și cu e-mailul meu cum rămâne? întrebă ea. Sau cu telefonul? Chiar și pușcăriașii au dreptul să dea un telefon.

În tot timpul cât merseseră, ea căutase o plăcuță a unui internet café însă nu văzuse nici una. Trebuia să existe pe undeva un telefon public.

– I-am trimis deja maică-tii un mesaj în care-i spuneam că ai ajuns cu bine în momentul în care avionul a aterizat la Roma. La noapte, se așteaptă să fie furtună. Trebuie să ne întoarcem și să verificăm ca totul să fie în siguranță. O să vedem cum facem cu telefonul când ne întoarcem pe uscat.

Arătă către un nor negru și încărcat ce zăbovea deasupra golfului. Era la doar câțiva kilometri depărtare, după cum arăta, ascuns

în spatele vulcanului. Ducea cu el o furtună cu multe descărcări electrice şi trimitea nişte trăsnete subţiri ca un vârf de creion.

Clio nu văzuse în toată viaţa ei o astfel de prevestire clară a unui necaz. Însă taică-său avea dreptate: nu le-ar mai rămâne prea mult timp să se întoarcă pe iaht până în momentul în care furtuna avea să lovească. Ollie va trebui să aştepte. Din nou.

Apartamentul Şampaniei

Când se întoarse pe iaht şi deschise uşa dormitorului, găsi o privelişte ciudată. Elsa stătea în faţa uneia dintre oglinzi, vârând cu grijă fotografiile de-a lungul ramei acesteia. Valiza era deschisă pe podea şi hainele împrăştiate în toate direcţiile.

– Bună, zise Clio. Asta e... asta e ca...

– Presupun că tatăl tău nu ţi-a spus, zise Elsa.

– Ce să-mi spună?

– Că împărţim aceeaşi cameră, răspunse ea. Şi da, asta înseamnă că împărţim şi singurul pat.

Clio se sprijini de cadrul uşii.

– Se pare că împărţirea paturilor a fost o chestiune destul de dificilă, zise Elsa. S-a presupus că n-o să ne deranjeze să împărţim acelaşi pat. Pe mine nu mă deranjează. E un iaht. Spaţiul e limitat. Iar eu sunt obişnuită să împart camere mici.

– Nici pe mine nu mă deranjează, rosti Clio automat. E în regulă.

Îngheţară pentru o clipă în acea atitudine politicoasă. Clio se uită în jurul ei prin cameră. Adevăratul haos se instalase deja în partea de încăpere ce-i aparţinea Elsei. Pe scaun se găseau o grămadă de chiloţi tanga. Covorul de culoarea cafelei era în întregime acoperit. Hainele Elsei erau pline de culoare. Erau scurte, luminoase, simple, vesele. Erau hainele unei zeiţe a lactatelor, care se simţea bine în pielea ei.

– Sunt puţin cam dezordonată, zise Elsa. Nu mă pricep să fac curăţenie. O să fac tot posibilul să ţin situaţia sub control.

– Nu, nu, spuse Clio. Totul e în regulă.

Asta era încă o lovitură, una dintre nenumăratele lovituri pe care le primise în ziua aceea, şi ea nu mai avea nici o putere să lupte. *Acum,* va trebui să înceapă să facă şi ea acelaşi lucru. Trase cu putere aer în piept, apoi deschise valiza şi se uită la hainele ei. Fără măcar să-şi dea seama, împachetase obişnuitele ei lucrări artistice. Erau vreo jumătate de duzină de tricouri vintage pe care le decupase ea însăşi şi le recususe, transformându-le în bustiere sau tricouri sfâşiate. O grămadă de pantaloni de pijama, obiectul vestimentar de vară preferat de ea – cu câteva numere mai mari şi cu modele ţipătoare, ca, de exemplu, buline colorate, cranii şi oase încrucişate. Toţi jeanşii ei erau pătaţi de vopsea. Toţi. Şi avea doar o singură fustă.

Despachetară în linişte timp de vreo câteva minute, Elsa îngrămădind la întâmplare mormane întregi de chestii dantelate în sertarele dulapului, umplând şifonierul cu haine. Clio fu ceva mai metodică – aşezând hainele unele peste altele şi împăturindu-le, ţinând cont de locul fiecăreia.

Elsa se prăbuşi cu zgomot pe pat, în faţa ei.

– Bun, admise ea râzând. E groaznic. Chiar dacă e o cameră *drăguţă.* Hai să o recunoaştem amândouă. O să ne simţim mai bine. Chestia asta e o *mare porcărie!*

– E o mizerie, zise Clio, şi faţa i se lumină de un zâmbet. Şi, în acel moment, nici măcar nu vorbea serios. Comportamentul Elsei îi ridicase moralul.

– Îmi pare rău dacă am fost puţin cam ţâfnoasă azi, spuse Elsa. Am fost cam indispusă şi nu eram prea încântată de vacanţa asta. Voiam doar să-mi cer scuze.

Clio nu-şi putu ascunde confuzia care simţi că i se aşterne pe chip. De ce se scuza *Elsa* pentru că se purtase ciudat? Se întreba dacă nu cumva ea se comportase atât de rău, încât Elsa se scuza pentru a o face şi pe Clio să se scuze la rândul ei.

Nu. Chestiunea era *mult* prea întortocheată şi nebunească. Evident, toată agitaţia provocată de zbor se liniştise acum în mintea ei.

– Ba n-ai fost, zise Clio.

– Ba da, insistă Elsa, ridicându-se de pe pat și scotocind prin bagaje. Însă am de gând să mă revanșez. Uite. Am pescuit asta din aeroportul din Roma.

Scoase două sticle dintr-o pungă de plastic.

– E un vin spumant ieftin, spuse ea. Însă vom pretinde că e șampanie. E pe aproape. Și e caldă. Hai s-o răcim și s-o bem.

Experiența ei de băutoare de alcool consta în mare într-o perioadă foarte revoltată după despărțirea părinților ei când, în mod sistematic, golise tot din casă timp de vreo câteva săptămâni. Nimeni nu observase treaba asta până într-o noapte când mersese cam prea departe și băuse aproape o sticlă întreagă de margarita direct din sticlă într-o singură după-amiază. Voma ce urmase durase o zi întreagă. Toată lumea exagerase în privința asta, însă *aproape* că o vindecase de viciul alcoolului. De atunci, nu i se mai întâmplase niciodată.

Însă, acum i se părea momentul potrivit să-și reconsidere opțiunile. Era o ocazie atât de bună să ia în râs noul ordin al tatălui ei. Și, la urma urmelor, se afla în Italia.

– Mă duc să aduc paharele și gheața, zise ea.

Tatăl lui Clio se învârtea prin camera de zi. Ea se furișă în cambuză. În bufet erau pahare solide de vin, însă Clio înhăță două căni butucănoase. Așezat pe un colț al blatului dulapului, găsi un ceainic. Chestia asta o să ajute la căratul gheței. Mai bâjbâi pe acolo, deschizând pe întuneric robinetul chiuvetei, dând impresia că folosea ceainicul. Tatăl ei își vârî capul în cadrul ușii.

– Ne-ar prinde bine o mână de ajutor ca să aducem mâncarea înăuntru, zise el.

– Elsa vrea o ceașcă de ceai, răspunse Clio, făcând o mutră cât se poate de serioasă înspre ceainic. O doare burta pentru că i-a venit.

– Oh, rosti el repede. OK. Fă-i un ceai. O să-l rog pe Aidan să ne dea o mână de ajutor.

Era singurul lucru bun atunci când îți venea ciclul: îi închidea pofta de conversație lui taică-său. Clio zâmbi, deși se întreba dacă

nu cumva folosise scuza asta prea devreme. Umplu ceainicul ochi cu cuburi de gheaţă şi îl luă sus împreună cu cele două căni.

Puseră dopul unuia dintre cele două lavoare ale băii şi deşertară gheaţa.

– Bună treabă, zise Elsa, cuibărind sticlele în baia aceea rece. O să le lăsăm acolo câteva minute.

Clio se aşeză pe marginea căzii.

– De ce ai crezut că te-ai comportat ciudat? întrebă ea.

– Oh, spuse Elsa, nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Am fost puţin cam ţicnită în ultima vreme. Şi nu eram foarte încântată nici de călătoria asta. Nu mi se acordă prea multă atenţie.

– Nici mie, rosti Clio.

– Îmi închipui. Da' tu măcar ai ştiut despre...

Elsa îşi flutură mâna înspre podea.

– Tata? întrebă Clio. Şi maică-ta?

– Da.

– Nu, zise Clio. Ăsta a fost un alt lucru pe care el a uitat să-l menţioneze.

– Părinţii tăi au fost căsătoriţi? întrebă compătimitoare Elsa.

Clio încuviinţă.

– Şi s-au despărţit acum cât timp?

– Acum doi ani şi ceva.

– Chestia asta cu întâlnitul, spuse Elsa. O să te obişnuieşti. Te asigur. Maică-mea n-a fost măritată niciodată, însă a fost cu taică-meu o perioadă când eram eu mică. El era în consiliul de administraţie al unei bănci care i-a acordat împrumutul pentru a-şi putea face lucrarea de doctorat. Făcea o lucrare de cercetare despre un ţicnit care a trăit acum o sută de ani şi care credea că Atlantida se află în Suedia. A obţinut împrumutul, diploma şi pe mine. Apoi, l-a părăsit pe taică-meu. Mi-a fost dor de el o perioadă, însă, până la urmă, ajungi să te obişnuieşti cu asta.

Elsa zâmbi şi răsuci sticla în gheaţă. Clio nu vru să spună că, atunci când părinţii sunt căsătoriţi, când ai *familie,* despărţirea nu prea e acelaşi lucru precum cel descris de Elsa. Dar ce ştia ea? Poate că a-ţi pierde tatăl de mică era şi mai rău.

– Motivul pentru care am cumpărat această șampanie, continuă Elsa, răsucind sticla încetișor, a fost pentru că eram supărată și voiam să sărbătoresc.

– Ce să sărbătorești?

– O să-ți arăt, zise ea. Vino aici.

Îi făcu semn cu mâna din pragul ușii de la baie și o duse la oglinda unde erau expuse fotografiile. Scoase două dintre ele. Una era cu o fată, cealaltă era cu un iepure.

– Iepurele ăsta? Alex? Pe care l-am botezat cu numele fostului meu? El, fostul, nu iepurele, m-a părăsit acum trei săptămâni, ca să iasă cu...

Ea schimbă fotografiile și scoase una diferită, una pe care n-o mai arătase înainte. Același fundal, trei fete. Elsa era în partea dreaptă. Avea brațul pus în jurul taliei altei fete.

– ... fata asta. Claire.

Rosti numele cu mare precizie, accentul ei britanic adâncind a-ul din mijlocul cuvântului. Pleoapele i se lăsară grele când rosti numele. Clio nu mai auzise niciodată ca un nume să fie rostit atât de amenințător.

– Una dintre cele mai bune prietene ale mele, zise Elsa. O *fostă* bună prietenă. Și, când spun că „m-a părăsit ca să iasă cu ea", mă refer la faptul că deja se vedeau de vreo lună, atunci când i-am prins. E greu de ascuns lucrul ăsta la școală când *locuim* toate la un loc.

Ea înlocui cu grijă fotografia cu iepurele, însă ezită cu cea a lui Claire. Pe aceasta o aruncă în cele din urmă sub masă.

– Englezii sunt niște tipi *de nimic,* spuse ea. De nimic. Cel puțin așa sunt în școala unde învăț eu. Englezii sunt niște tipi obsedați de bere, sport și mașini. În ordinea asta. Unii dintre cei de la mine de la școală extind asta spre ceva care include și banii. Dacă găsești unul deștept sau amuzant, de obicei e și deprimat. Oricum, suedezii sunt mai buni. Însă de ăștia nu prea am parte. Nu. Eu îmi petrec nopțile în barul școlii cu toți fraierii.

– Aveți bar? întrebă Clio. La școală?

– Nu e un lucru atât de extraordinar, zise Elsa. Ei fac în aşa fel încât să aibă un oarecare control asupra consumului de alcool. E o cămăruţă tristă unde se poate juca hochei de masă şi ai o limită de două halbe de bere. M-am *săturat* de porcăriile astea.

Chiar şi cea mai groaznică experienţă a Elsei părea mult mai colorată decât viaţa obişnuită a lui Clio de la şcoală. Să locuieşti acolo, să ai un bar... era ca ceva dintr-un film.

– Oricum, spuse Elsa. S-a terminat cu supărarea. O să sărbătorim. Toată vara. Lucrurile vor merge bine. M-am hotărât. De fapt, ar trebui să înceapă de acum. Hai să dăm o petrecere. Aici. În noaptea asta.

– O petrecere? Cu cine?

– O să-l invităm pe Aidan. M-am hotărât ca el să fie răzbunarea mea.

Clio slobozi un oftat lung.

– E în regulă, ai încredere în mine, zise Elsa. L-am cunoscut abia săptămâna trecută, însă, dacă are de-a face cu maică-mea, o să aibă o viaţă cam grea. Are nevoie de un pahar. Va fi distractiv. Promit. Şi e simpatic, nu-i aşa?

– Sigur... Clio se uită în altă parte. Crezi că sticla aia s-a răcit?

– O să se răcească într-o clipă, spuse Elsa. Ce crezi? Îl putem invita?

Cuvintele „nu e o croazieră unde se organizează petreceri" sunau încă discordant în capul ei. Frustrarea pe care o provocaseră întrecea orice altă frustrare pe care Aidan ar fi putut-o provoca. Şi n-avea cum să o refuze pe Elsa.

– Sigur, zise ea. Mă ocup eu.

Clio scoase staţia portocalie din buzunar şi se uită pe spate după numărul lui Aidan.

– Numărul Patru, rosti ea. Avem nevoie de tine sus.

Tăcere. Apoi un tosnet şi vocea lui taică-său.

– Numărul Cinci? Ai nevoie de Numărul Patru?

– Oh, da. Te aud, spuse Clio, uitându-se la Elsa şi ridicând din umeri. Avem nevoie de Numărul Patru. Are ceva de la Numărul Şase. Avem aprobarea Numărului Trei. Terminat.

Elsa se prăbuși pe partea ei de pat și râse înfundat în mormanul de haine. Clio ridică o mână, făcându-i semn să păstreze tăcerea.

– OK, Cinci, zise taică-său. Patru se îndreaptă spre voi.

– Recepționat, Unu. Terminat.

Clio închise stația și o aruncă triumfător peste umăr, pe pat.

– Ce-a fost asta? întrebă Elsa.

– Acesta a fost felul meu de a-i spune lui taică-meu să-l trimită pe Aidan aici și că maică-ta a zis că e în regulă, răspunse Clio. Maică-ta probabil n-a citit nici ea ce e scris pe spatele stației, nu-i așa?

– Mă îndoiesc foarte tare. A fost o treabă foarte inteligentă. Vine?

– Se îndreaptă spre noi.

Elsa se duse la baie și aduse una dintre sticle. Rupse folia de aluminiu din capăt și răsuci învelișul de sârmă care ținea dopul de plută. Dopul sticlei pocni triumfător, și lichidul spumos se revărsă pe gâtul acesteia. O îndreptă repede spre cele două căni.

– Hai să începem, zise ea, dându-i o cană lui Clio și ridicând-o pe a ei pentru a ciocni. Pentru noua noastră cameră. Pentru Apartamentul Șampaniei! Noroc!

Până își făcu Aidan apariția, cinci minute mai târziu, ea simțea deja efectele șampaniei. Erau foarte plăcute – se simțea pur și simplu foarte bine. Limbile li se dezlegaseră. Dădu ușa de perete.

– Mi s-a spus că e nevoie de mine, zise Aidan cu hotărâre în glas. Părea puțin epuizat, urme de transpirație își făcuseră apariția la subsori, probabil de la căratul alimentelor despre care taică-său tocmai menționase. Cu toate astea, observă ea, tipii deveneau de obicei mai drăguți atunci când erau puțin enervați. Și puțin asudați... mergea. Înțelegea de ce Elsa crezuse că era „gustos".

– Poți s-o mai spui încă o dată, Număru' Trei! Clio îl îndrumă înăuntru, aruncându-i Elsei un zâmbet. El opuse o ușoară rezistență, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce anume se întâmpla în această cameră înainte de a se apropia mai mult.

– Hai să bei un pahar cu noi, zise Elsa.

– Nu pot. Trebuie să aranjez biroul.

– Poţi să tragi o duşcă mică, spuse ea. Hai, nu mai fi aşa scorţos şi ia loc aici.

Se apropie de el şi îl luă de mână, trăgându-l înspre pat şi trântindu-l cu putere pe marginea acestuia. El nu se opuse prea tare. Se uită în jurul lui cu acea privire de veselie încrezută. Lui Clio ajunsese deja să-i fie antipatic.

– Deci, zise el. Aţi primit camera cea frumoasă, fetelor. Sunt de-a dreptul impresionat. Da' am o singură întrebare – care dintre voi doarme în pat?

– Da, corect, rosti Elsa, trecând în partea cealaltă şi aruncându-şi un braţ pe după umerii lui Clio. E doar un pat. Va trebui să-l împărţim. Aminteşte-ţi lucrul ăsta înainte să adormi – că, două etaje mai sus, două fete încântătoare împart acelaşi pat.

El strânse din ochi, însă nu lăsă să se întrevadă nimic pe chip. Chiar arăta ca un fel de maşinărie umană ce absorbea informaţiile şi le analiza.

Elsa merse până la dulap şi ridică sticla.

– Aveţi aici şi *şampanie?* zise el.

Întrebarea asta îi era adresată lui Clio.

– Elsa a adus-o, rosti ea cu hotărâre.

– Da' am doar două căni, spuse Elsa. Doi dintre noi trebuie să împartă cana. Te deranjează?

Se duse la Clio şi îi umplu cana din nou, apoi se aşeză lângă Aidan cu cana într-o mână şi sticla în cealaltă.

– N-am microbi, zise ea. Pe cuvânt. Sau poate vrei sticla?

– Cana e în regulă, rosti el.

– Nu eşti englez, spuse Clio, aproape acuzatoare. De ce eşti la Cambridge?

– Sunt la Yale, zise el. Şi era tare înfumurat din pricina asta, de parcă ar fi trebuit să fie evident, de parcă ar fi avut un Y mare şi albastru ce-i strălucea în frunte.

– Oh! exclamă ea. N-ai intrat la Harvard?

– Vrei să spui la Cambridge Community College? zise el, acceptând cana şi luând o înghiţitură. Dădu şampania pe gât de parcă ar fi băut un suc.

– E foarte ciudat, rosti Clio. A fost cumva o păcăleală în pliantul de prezentare a colegiilor?

El strânse și mai tare din ochi. Cu asta, Clio îl nimerise din plin. Bău triumfătoare din cană. Șampania îi făcea bine.

– Și cu ce te ocupi? întrebă ea. Ai o grămadă de computere jos.

– Sunt inginer, zise el. Însă studiez și arheologia. Mă ocup de chestiile tehnice – o chestie ciudată și experimentală care se face doar în câteva școli din lume. De aceea m-a adus Julia la Cambridge ca să-i fiu asistent. Trebuia să plec acasă vara asta, dar am primit un telefon că se întâmpla chestia asta. Și astfel, nu m-am mai dus acasă.

– Eu trebuia să lucrez într-un magazin de artă, spuse Clio.

El nu dădu nici o replică. Afirmația ei păru că nici măcar nu fusese băgată în seamă. Parcă lucrul într-un magazin de artă n-ar fi fost la fel de important precum ce plănuise el să facă. Era cam prea arogant. Yale. Cambridge. Sigur, erau niște lucruri impresionante, însă era *mult* prea sigur de acest fapt. Nu știa cum să fie discret în privința aceasta.

– La masă, începu Elsa, luând o înghițitură zdravănă de șampanie, tatăl tău începuse să spună ceva despre tatuaj. A zis că are o poveste interesantă. Era pe cale să spună oare că ți l-ai făcut dintr-un accident? Cam așa a sunat.

– Oh, sigur, rosti Clio, învârtind lichidul în cană și luând o înghițitură mică. Așa s-a întâmplat. Acum multă vreme.

– Cum a fost posibil să-ți faci un *tatuaj* dintr-un *accident?* întrebă Aidan.

– Nu mi-am făcut tatuajul dintr-un accident. Clio simți cum vocea i se îngroașă puțin. Mi-am făcut tatuajul după aceea, pentru că am avut o cicatrice.

– Evident, zise Elsa, râzând puțin cam prea tare și înghiontindu-l pe Aidan.

– Ce fel de accident? întrebă el.

Clio luă o altă înghițitură. Povestea asta cerea *o grămadă de* explicații. Însă cei doi care stăteau pe marginea patului o scrutară

cu privirea, aşteptând să audă ce avea să le spună. Iar lucrurile erau ceva mai simple datorită şampaniei.

– Am fost lovită de o barcă cu motor, spuse ea.

– Cum de te-a lovit o *barcă cu motor?* întrebă Aidan.

– E o poveste lungă, zise Clio.

– Avem timp, rosti Elsa. Avem timp berechet pentru asta.

Clio ridică din umeri şi îşi goli cana, ridicând-o pentru a i se mai turna băutură. Elsa i-o umplu din nou.

– OK, zise ea. Când am jucat prima dată jocul, taică-meu avea în minte ideea că şcoala normală nu era de-ajuns pentru mine. Aşa că ne-a dus în Kos – insula grecească –, într-o colonie unde trebuia să trăieşti precum grecii din Antichitate în jurul anului 300 înainte de Hristos.

– Nu mă aşteptam să spui asta, rosti Aidan. Pentru prima oară, chiar părea surprins.

– Purtam bucăţi de pânză şi stăteam în locuinţe fără aer condiţionat, continuă Clio. Majoritatea celor de acolo făceau asta ca să poată bea vin şi să stea dezbrăcaţi mai tot timpul.

Se auzi un chicot al Elsei.

– În fiecare zi, trebuia să iau lecţii de greacă. Profesorul meu obişnuia să ne ia la plimbare, pentru că el credea că aşa e mai clasic. Aşa că trebuia să ne plimbăm kilometri întregi în căldura toropitoare, printre stânci, cu chestiile alea alunecoase din piele în picioare. Era oribil. Singura fată de acolo de vârsta mea era o unguroaică şi unicul mod prin care puteam comunica era să aruncăm măsline crude una spre alta. În mare parte a timpului, încercam pur şi simplu să-mi ţin bucăţile de pânză pe mine şi să-i evit pe turişti.

Audienţei îi plăcea povestea. Cel puţin, nefericirea ei făcea subiectul unei conversaţii de bună calitate.

– După vreo săptămână, zise ea, maică-mea se săturase. Ne-am mutat la un hotel, am continuat lecţiile de greacă pe balcon, am avut room-service, prosoape pufoase şi lucruri de felul ăsta. Însă taică-meu încerca întruna să-mi *lărgească orizonturile*. Aşa că ne-a înscris pe amândoi la cursuri de scufundare.

– Ți-au plăcut scufundările? întrebă Elsa. Nu știu dacă mie mi-ar fi plăcut.

– Ei bine, la început, a fost puțin cam enervant pentru că ai multe de învățat. Trebuie să iei ore, să înveți despre tabele de scufundare, rău de decompresiune și chestii de genul ăsta. Iar să îmbraci un costum ud nu e deloc amuzant. Însă, de îndată ce ți-au dat drumul în apă, e surprinzător într-un fel.

– Deci ești o scufundătoare cu acte în regulă? întrebă Elsa.

– Am permis, zise Clio. Șampania o făcea să se simtă de parcă ar fi putut continua la nesfârșit să vorbească. Nu e așa greu să înveți. Sunt o înotătoare destul de bună. Plus că taică-meu chiar luase în serios treaba asta. Era un lucru nou pentru el. Ne-am antrenat mult, am învățat mai mult decât lucrurile de bază. Nici măcar nu știu dacă mi s-a permis să fac unele dintre lucrurile pe care le făceam. Oricum, era într-o după-amiază și ne scufundam. Acolo era o zonă marcată pentru scufundări, dar taică-meu a văzut niște chestii și a crezut că sunt coloane. Sunt o grămadă de chestii sub apă la care să te uiți. Așa că am părăsit zona și am început să înotăm în afara ei. Nu foarte departe. Poate vreo cincisprezece kilometri în afara ei sau ceva de genul ăsta. Am ajuns la locul respectiv și nu erau coloane. Erau doar niște roci. Tata mi-a dat semnalul că vrea să se ridice. L-am urmat. Trebuie să te ridici în etape, ca să nu ai rău de decompresiune. Deci urcam împreună cu el. Eram poate la o distanță de vreo trei metri unul de altul. Am ajuns prima la suprafață, și acolo s-a întâmplat.

– Ambarcațiunea respectivă? întrebă Elsa.

Îl apucă pe Aidan de jeanși.

– Ne aflam în locul nepotrivit, spuse Clio. Însă tipul care conducea barca cu motor băuse și mergea mult prea repede. Nu-mi amintesc totul atât de bine. Știu că am încercat să mă dau la o parte din calea lui. Cred că, într-un fel, am făcut asta. Ar fi fost mai rău dacă m-aș fi aflat chiar în fața lui. Nu-mi amintesc când am fost lovită, însă tata mi-a zis că am zburat destul de departe. Vreo patru metri și ceva.

– Oh, Doamne Dumnezeule! zise Elsa. Clio! Ai fi putut fi omorâtă.

– Îhî. Asta îmi spun ei tot timpul, că aş fi putut fi omorâtă. Chiar am fost norocoasă. Cu toate astea, mi-a făcut braţul harcea-parcea. A fost rupt în opt locuri. A trebuit să fac terapie de recuperare timp de un an de zile. Însă acum e bine.

Elsa şi Aidan tăcură pentru câteva clipe, ţinându-şi amândoi mâinile pe singura cană cu şampanie. Clio fu surprinsă să observe că îşi golise iar cana. O ridică pentru a fi reumplută. Sticla era goală. Elsa se ridică şi o aduse pe cea de-a doua.

Dintr-odată, Clio se simţi foarte obosită. Oboseala zborului se instalase repede, şi şampania îi pusese capac. Se ridică de pe podea, luând şi cana cu ea. Se lăsă să cadă cu zgomot în vârful patului şi se sprijini de perne.

Aidan se răsuci şi se uită la ea.

– Şi de unde ai tatuajul ăsta? întrebă el. Tot sarcasmul lui dispăruse.

– Bună întrebare, rosti Elsa, scoţând dopul celei de-a doua sticle. Ţâşni mai multă spumă, vărsându-se pe covor, apoi pe pat în timp ce Elsa se aplecă să umple cana lui Clio. Elsa se lăsă pe burtă, ţinând sticla strâns cu ambele mâini, de parcă era o lumânare aprinsă, privind-o pe Clio pe deasupra sticlei.

– Anul următor, am fost în Japonia pentru o conferinţă a jocurilor importante, zise Clio. Jocurile şi cărţile de benzi desenate tind să strângă la un loc acelaşi gen de oameni. Acolo era şi un celebru artist manga. Mie îmi plăceau lucrările lui. L-am întâlnit, el mi-a văzut cicatricea. I-am povestit istorioara. Iar el a desenat peste cicatrice, pentru că i-am spus că o uram din tot sufletul. Taică-meu m-a lăsat să mă tatuez. Maică-mii aproape că-i venea să-l omoare.

Îşi frecă gânditoare tatuajul. Elsa, văzând că-şi terminase povestea, arătă înspre Aidan.

– E rândul tău să spui o poveste, zise ea. Noi suntem fete. Asta e camera noastră. Avem dreptul să spunem cine trebuie să zică o poveste.

– N-am nici o poveste, refuză el.

– Mare mincinos mai eşti, spuse Elsa, rostogolindu-se pe spate şi zâmbind. O poveste. Acum.

– Despre ce?

– Ei bine, habar n-am, rosti Elsa. Ți s-a întâmplat vreodată vreun accident interesant?

– Am căzut odată de pe bicicletă, zise el. Mi-am spart un dinte.

– Asta nu e o poveste prea bună, comentă ea, făcând mutre.

– Viața mea nu e așa interesantă, spuse el, privind silueta tolănită a Elsei. Elsa era extraordinară – absolut naturală, era pur și simplu ea însăși – și totuși atât de „în călduri". Asta însemna să fii sexy. Clio nu mai văzuse niciodată așa ceva. Elsa nu era o slăbănoagă. Nu se arunca grămadă pe nimeni. Era armonioasă, naturală, zâmbitoare, suedezo-englezoaică și cam beată... Ca o tipă dintr-un film din anii '40. Clio nu știa dacă să ia notițe sau să renunțe. Era prea mult pentru bietul ei creier. Cum de trăise ea atât de mult timp fără să fie sărutată? De ce ea era așa și Elsa era altfel?

Ollie... tot nu luase legătura cu el. Oh, sigur. Avusese un motiv întemeiat.

– Ai un computer? îl întrebă ea pe Aidan.

– Da, am, zise el, luându-și ochii de la Elsa.

– Trebuie să trimit un e-mail.

El oftă și puse cana pe podea.

– N-am nimic instalat pe el, spuse el. Trebuie să mă întorc să fac asta.

– Și ce faci tu aici? întrebă ea. Care e treaba ta?

– Trebuie să-l întrebi pe tatăl tău, zise el. Eu lucrez aici.

– Oh, haide Aidan, rosti Elsa. Spune-i.

– Spune-i tu.

– N-am nici cea mai vagă idee. Maică-mea nu-mi spune nimic. Care e marele secret dat dracului? Maică-mea și talentul ei de a dramatiza.

– Taică-meu și misiunile lui în viață, completă Clio.

– Haide, Aidan! zise Elsa. *Ne* poți spune.

Priveliștea Elsei rostogolindu-se pe pat, cerând cu atâta insistență informațiile pe care el nu voia să le dea, era prea mult pentru Aidan. Se ridică.

– Trebuie să plec, rosti. Mulțumesc pentru șampanie. Anunțați-mă și când e seara în care se servește caviar.

După ce plecă, Elsa se rostogoli şi râse cu nasul în pilotă.

– Un început bun, remarcă ea, ridicându-şi capul. Un joc amuzant. Am cu cine să mă joc. Frumuşel, însă puţin cam încet în privinţa manierelor.

Clio simţi cum încep să i se închidă ochii. Efectele combinate ale şampaniei şi oboselii o doborâseră în cele din urmă.

– Cred că sunt obosită... zise ea.

– Oh, da! spuse Elsa râzând. Gata, s-a rupt filmu'. Moş Ene pe la gene.

Clio fu conştientă de faptul că cineva îi scotea pantofii din picioare şi o învelea cu pilota, apoi un somn fără vise o năpădi asemenea unui val.

Londra, noiembrie 1897

Era o noapte de toamnă splendidă şi rece. Cerul devenise purpuriu-închis chiar înainte de a se întuneca, şi felinarele tocmai fuseseră aprinse de-a lungul Russell Square. Marguerite Magwell îşi sprijini mâna de unul dintre ochiurile de geam şi simţi răcoarea ce venea de afară. Apăsă mai tare şi îşi lipi nasul de fereastră, dorindu-şi să soarbă acel sentiment înainte de a se întoarce la căldura din cameră.

Auzi zarvă în hol, nişte indicaţii de ultim moment adresate bucătăresei. Marguerite îşi întoarse privirea într-o parte şi urmări cum silueta mătuşii sale se reflecta pe peretele din salon. De la moartea tatălui ei, mătuşa se mutase cu ea. Mulţi ani, Marguerite fusese singura de femeie din casă. Nu trebuise să aibă de-a face cu pisălogeala specific feminină. Putea citi şi studia fără să fie certată referitor la felul în care îşi ţinea spatele sau cum purta hainele; îşi putea ţine părul despletit, fără să facă cineva vreun comentariu. Acum însă se terminase.

– Aici erai, draga mea, zise mătuşa ei. Bucătăreasa a spus că pasărea e gata, şi acesta e un lucru extraordinar. O gâscă atât de mare pentru trei persoane.

Marguerite se întorse de la locul de unde ţinea draperia cu mâinile.

– Le rămâne şi servitorilor pentru cină. Oricine merită o masă bună într-o noapte rece ca asta.

– Ei bine, o să se bucure de aşa ceva, spuse mătuşa. Eşti exact ca taică-tău. Obişnuia să spună acelaşi lucru. Domnul Hill a sosit?

– Nu încă, zise Marguerite. Sunt sigură că vine direct de la muzeu.

– E un tânăr care muncește atât de mult! Oh, chiar *îmi* place, Marguerite! Și tatăl tău îl plăcea.

– Știu, rosti Marguerite.

– Cred că e foarte bine că l-ai chemat la cină. Vreau să cred că e un semn că ai de gând să ieși din nou în lume. E timid, însă ține atât de mult la tine. Dar cine nu ține la tine? Și rochia asta! Puține fete pot purta negru, însă ție îți vine atât de bine.

Marguerite privi mașinal în jos, la rochia ei, una dintre multele rochii negre pe care le purtase de la moartea tatălui ei. Lucrul pe care îl vedea de fiecare dată când se uita în jos era negru. Mătușa încercase doar să o încurajeze; rochia nu era deloc așa de drăguță cum spunea ea.

– Constrastează atât de tare cu părul! continuă mătușa. Deși, draga mea, cred că e timpul să te întorci la culori mai vesele. Pentru cineva de vârsta ta, nu se așteaptă nimeni să porți doliu la nesfârșit. E de înțeles că trebuie să întâlnești tineri și că ai nevoie de rochii pentru baluri. Ce zici de albastru? De un bleumarin?

Marguerite avea idei mult mai bune decât aceea că albastrul se potrivea atât de bine cu părul ei, iar mătușa avea să le afle în curând.

Soneria se auzi în hol.

– Gata, a sosit, zise mătușa. Hai să te aranjez, draga mea. Ești puțin cam în dezordine.

Marguerite își ridică răbdătoare bărbia în timp ce mătușa îi aranja gulerul de dantelă de la gât și îi punea în ordine câteva fire de păr rebele.

Jonathan își făcu apariția în cadrul ușii. Înalt. Prea slab. Foarte politicos și extrem de rușinos în prezența ei. Avea un fel de a fi atât de adorabil. Era păcat. Era interesată de el. Era singurul bărbat care o interesase vreodată. Însă trebuia să rămână la planul ei.

– Bucătăreasa spune că totul e pregătit, zise mătușa.

Însă, în loc să se îndrepte spre sufragerie, Marguerite se duse către o măsuță de lângă fereastră. Acolo, pe o bucată de fetru roșu era așezată o colecție de pietre și fragmente de papirus.

– Ți-a arătat tata vreodată aceste lucruri? îl întrebă pe Jonathan, răvășindu-le cu mâna.

– Nu, zise el, urmând-o. Nu cred.

El ridică una dintre pietre și o privi îndeaproape.

– Am mai văzut scrisul ăsta înainte, zise el. Avem câteva exemplare din astea la muzeu. Nici unul nu e expus, pentru că nu știm ce reprezintă. De unde le-a avut?

– Primea artefacte cu înscrisuri pe ele din când în când. Pe majoritatea le-a identificat. Acestea l-au năucit. Sunt complexe. Foarte bine organizate. Au o gramatică foarte precisă. Și vrei să știi care e partea cea mai stranie?

Jonathan încuviință, privind-o fix în ochi.

– Sunt de peste tot, spuse Marguerite. Acestea sunt din America de Sud. Unele din India și Egipt. Două din Japonia. Cum ar putea fi scrisul ăsta din atât de multe locuri?

– Nu știu, rosti el.

– Și iată un alt lucru straniu. Aproape toate au fost găsite de-a lungul unor coaste sau chiar în apă. Ce deduci tu din asta?

– Sunt numeroase posibilități, zise el.

– Ce părere ai de o revărsare de ape? întrebă ea. Apa ascunde ceva de noi, ceva la care noi n-avem acces, și aruncă indicii din când în când, pur și simplu pentru a-și bate joc de noi. Dacă, bunăoară, cumva cei care au creat această limbă s-au înecat?

– O revărsare de ape ar fi schimbat, cu siguranță, peisajul, zise Jonathan. O revărsare de ape ar fi distrus oamenii care ar fi creat această limbă.

Ea deschise un sertar și scoase o scrisoare pe care i-o înmână lui Jonathan.

– În dimineața călătoriei tatălui meu la Napoli, mi-a trimis asta. A sosit la o săptămână după ce am aflat de moartea lui. De-abia de curând am putut să-mi vin în simțiri și să o deschid. Însă, când am făcut-o, am descoperit un lucru de o extraordinară importanță. Vreau să o citești.

Marguerite puse cu grijă hârtia în mâinile lui. Urmări cum ochii lui Jonathan parcurgeau pagina respectivă şi cum el îşi dădea seama de conţinut.

– Chiar cred că trebuie să mergem la cină, spuse mătuşa ei. Nu înţelegea această conversaţie despre revărsări de ape şi, cu siguranţă, nu voia ca Marguerite să se gândească la moartea tatălui ei în seara aceea. Doar ştiţi ce tare se supără bucătăreasa. Ultima dată când am întârziat, a aruncat cu o lingură în Jenkins.

Jonathan părea să nu audă nici un cuvinţel sau cel puţin nu părea să-i pese de Jenkins şi de lingură în acel moment. Se uita fix la scrisoare.

– O civilizaţie străveche şi vastă pierdută sub ape, zise Marguerite.

Se lăsă o tăcere în care fiecare se gândea la ceva anume, completată doar de aroma fripturii de gâscă, ce aştepta răbdătoare, şi de privirea plină de suferinţă a mătuşii.

– Te-am rugat să vii aici în seara asta, pentru că vreau să-ţi spun ceva, zise Marguerite. Trebuie să termin ceea ce a început el. Într-o săptămână, plec spre Pompei.

Pe mare

Clio se trezi când întreaga lume s-a zgâlțâit. Privi în sus din culcușul pilotei pufoase. Era o izbitură. Una puternică.

Nu era un lucru prea bun. Voia ca lumea să tacă și să fie liniștită, ca să nu i se mai învârtă capul atâta. Se uită în dreapta. Tot ce văzu fu un mic smoc de păr blond ivindu-se dintre pliurile celei de-a doua pilote.

Se întoarse pe partea cealaltă și fu orbită de o revărsare puternică de lumină ce intra prin hublou. Își acoperi ochii, coborî din pat, cufundându-se în covorul decadent, și privi prin hublou. Italia părea să fi dispărut, fiind înlocuită cu o apă de culoarea safirului ce se întindea cât vedea cu ochii. Se deplasau foarte repede prin acea apă, izbind valurile cu o viteză extraordinară și obligându-le să se supună.

Făcu un inventar scurt în privința propriei persoane și a situației în care se afla. Nu îi era chiar așa de rău, cum i-ar fi fost după un cocteil margarita. Însă nu se simțea nici minunat. Se simțea de parcă cineva dansa step pe fruntea ei. O duruse stomacul mult mai tare după ce băuse prea multe ceaiuri thailandeze cu gheață; așa că asta era doar o neplăcere minoră. În mare, se simțea confuză. Trebuia să facă un duș. Dușul chiar că ar ajuta-o.

Făcu câțiva pași, împleticindu-se până la baie. Pe lavoar se aflau o sticlă goală de șampanie, una pe jumătate plină și două căni lipicioase. Dușul avea un termostat fixat în grade Celsius. Ghici cam ce temperatură ar fi dorit și imediat se opări, apoi îngheță și iar se opări. Sfârși prin a se ține de marginea cabinei de duș și a întinde mâna către apă. Iahtul lovi niște valuri agitate, obligând-o

să se agațe de bara din perete. După acest efort extrem de curajos, renunță, se întoarse cu un mers legănat înapoi în dormitor și își trase pe ea o cămașă și o pereche de pantaloni de pijama roz.

Coborârea scărilor circulare fu un proces mult mai înfiorător decât atunci când iahtul era ancorat. În cambuză nu era nimeni, așa că puse ceainicul la loc și lăsă cănile în chiuvetă. Nu era nimeni în camera de zi, în sufragerie sau la pupa. Era clar că, evident, cineva trebuia să fi mânuit iahtul, așa că ieși pe punte și urcă scările din spate. Viteza făcea ca aerul să fie rece și se întrezărea o pânză subțire de ceață. Se ținu strâns în timp ce urca treptele ce duceau spre timonerie.

Timoneria se afla chiar în partea de sus a iahtului, o cameră îngustă cu trei pereți de sticlă fumurie. Deschise ușa. Timoneria era la fel de elegantă ca și restul ambarcațiunii – erau multe scaune de piele și o grămadă de chestii decorative. Martin stătea în fața unui panou masiv de comandă cu ecrane mititele și cadrane, cu o mână pe timonă. Julia, tatăl ei și Aidan se uitau pe o hartă întinsă pe podea. Clio mai văzuse și înainte astfel de hărți, pe vremea când lucrau la „Plonjează!" Erau hărțile unor epave și obiecte scufundate folosite în mod obișnuit de către ambarcațiunile militare și comerciale pentru a evita ciocnirile. Era și o cutie mică plină cu pietre jos, lângă piciorul Juliei.

– Ne mișcăm, zise Clio adresându-se grupului. Unde mergem?

– E ora unsprezece, spuse tatăl ei, împăturind harta la repezeală. Nimeni nu a luat micul dejun încă.

Clio se uită la ființele umane din fața ei, care stăteau în patru labe, și vru să le întrebe de ce nu mâncaseră, însă, după expresia de pe chipul lui taică-său, avu impresia că n-ar fi o idee prea bună.

– Când ne întoarcem în seara asta? întrebă ea. Trebuia să o sun pe mama.

Ea înconjură cu privirea toată camera.

– O să vorbim despre asta la micul dejun, zise el. Sau la prânz. Anunță-ne când e gata.

Și Clio fu astfel concediată. Nu voia să facă nici un comentariu în această privință, mai ales în prezența lui Aidan.

– Nici o problemă, spuse ea bățoasă. Mă duc să pregătesc masa.

Primul lucru pe care îl făcu când coborî în cambuză fu să-și cofecționeze un coif dintr-o bucată de hârtie. O împături până ce arătă ca o versiune în miniatură a unui coif de fast-food. Dacă taică-său dorea ca ea să facă pe bucătarul-șef, atunci o să facă pe bucătarul-șef.

În cambuză era mult mai multă mâncare decât cu o seară înainte. Iahtul era încărcat ca o navă de provizii a Națiunilor Unite. Opt pungi cu pâine feliată erau puse una peste alta într-un colț. Trei cutii de carton pline ochi cu legume erau așezate pe podea. Alte două erau pline cu fructe. O pungă de hârtie scotea la iveală bucăți de carne. Doar carne, și nimic mai mult. Frigiderul fusese umplut cu pește proaspăt – cu tot cu capete și restul – băgat în pungi transparente de plastic. Era ceva criminal în toată priveliștea asta. Ca și cum Mafia ar fi prins acest pește. Peștii ăștia fuseseră măcelăriți.

– Numărului Cinci nu-i plac deloc peștii ăștia, își zise ea. Îi mută în spate, făcând un perete de carne și brânză ca să-i izoleze. Simțea cum privirea lor pătrunde prin peretele de mâncare, chiar și prin ușa închisă a frigiderului.

Cafea. Capul ei avea nevoie de cafea. Îi luă câteva minute până găsi cafeaua și alte câteva minute să-și dea seama care era recipientul pentru cafea și curând cambuza se umplu de aroma bogată și îmbătătoare a cafelei. Era prea mult să spere că cineva adusese lapte franțuzesc cu aromă de vanilie, pentru cafea, substanța preferată a lui Clio dintre toate substanțele din lume. Însă tot răul spre bine, pentru că avea tendința să-l bea direct din recipient.

De îndată ce înghiți o ceașcă de cafea și simți că se trezește, înclinația ei nativă spre ordine și disciplină ieși la iveală. Puse la locul lor diferitele dispozitive nefolositoare, ca, de exemplu, curățătorul de coajă de lămâie, arzătorul pentru crema de zahăr ars și termometrul pentru zahărul topit. Aranjă fructele într-un vas, înșirui roșiile pe pervazul ferestrei și puse pâinea într-o arhitectură mai plăcută. Oricât de mult nu voia să admită acest lucru, chiar îi plăcea să gătească. Și acestea erau produse bune și proaspete. Căută prin cutii și găsi o grămadă de ingrediente de bază. Scoase niște ouă,

şuncă afumată, ardei, ceapă, usturoi şi brânză şi se apucă de treabă. O să facă o *frittata*[9] mare – o omletă mare gătită la cuptor. Asta o să le închidă gura tuturor.

Bătu ouăle într-un castron, prăji şunca, o lăsă să se usuce bine, ca să fie crocantă, răzui apoi brânza pe o răzătoare ultramodernă şi sofisticată. Abia reuşise să taie legumele când Aidan se strecură în spatele ei. Nu o salută şi nici măcar nu-i ură bună dimineaţa sau măcar un „scuză-mă". Pur şi simplu, se strecură în cambuză şi începu să cotrobăie prin frigider până găsi ce căuta, adică o coca-cola.

– Comentezi în privinţa stridiilor, în schimb bei suc acidulat la micul dejun? întrebă ea. Asta e o alimentaţie destul de interesantă.

– N-are nimic de-a face cu alimentaţia, zise el, sprijinindu-se de chiuvetă şi deschizând cutia de suc. Nimeni n-a murit vreodată că a băut o cutie de coca-cola. Însă fructele de mare crude reprezintă un adevărat risc pentru sănătate. Stridia ar trebui să fie lăsată în pace, ca să intre nisip în ea, şi ar trebui să fie stimulată suficient de mult ca să facă o perlă frumoasă.

Purta nişte pantaloni scurţi cu buzunare laterale şi un tricou de la un eveniment de la Yale care se numea „Marţi la Mory". (Clio bănui că probabil el avea o mulţime de tricouri care făceau referire la Yale.) Şi, din nou, hainele lui erau prea mari. Avea părul ceva mai pleoştit azi, i se lăsase puţin pe frunte. Lui Clio îi plăcea mai mult aşa. N-arăta rău deloc. Era doar puţin încrezut şi enervant. Elsa ar putea să se ocupe de aspectul ăsta.

– Deci preferi nişte chimicale? întrebă ea.

– Toate sunt chimicale, zise el dezarmant. Nu-mi pasă. Poţi să-mi dai sirop de porumb şi o cafea delicioasă în fiecare zi. Ce ai pe cap?

– Un coif, spuse ea.

– Îmi dai şi mie un coif?

– Aşi, rosti ea. Obţii un coif doar atunci când ai ceva de făcut.

– Am ceva de făcut, zise el.

– Ce anume?

---

[9] Tip de omletă italiană, care conţine carne, brânză şi legume. (n.tr.)

– Nu-ți pot spune, răspunse el cu un mic zâmbet.

– Și de ce nu?

– Mi-a zis tatăl tău să nu-ți spun. El e șefu'. Are și el coif.

Clio se întoase la tocătorul pentru legume și la ceapa ei. Îl simțea că o urmărește cum transformă ceapa într-o grămăjoară de pătrățele tăiate egal.

– Îmi dai impresia că știi ce să faci cu cuțitul, zise el.

– Am luat cursuri de gătit în Japonia mai demult. Sunt foarte serioși în privința cuțitelor.

– Oh, desigur, spuse el. Trebuie să fie o chestie tare mișto să fii bogat.

– N-am de unde să știu, zise ea. Îi revenise durerea de cap și îi amintise că nu se distra chiar deloc.

– Vrei să-mi spui că nu ești bogată?

– Chiar asta îți spun, zise ea, tăind ceapa egal, balansând cuțitul înainte și înapoi pe tocătorul de lemn.

– Suntem pe iahtul tatălui tău. Îți dai, probabil, seama de ce nu mă simt deloc în largul meu.

Clio puse ceapa în tigaia unde grăsimea fierbinte sfârâia. Apoi, amestecă ușor cu cuțitul. Aidan se trase câțiva pași înapoi.

– Sunt două lucruri la care ar trebui să te gândești, zise ea. Unu, că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi. Doi, să nu o enervezi niciodată pe o fată care are în mână un cuțit mare.

– M-am prins, spuse el. Tatăl tău e unul dintre tipii ăia bogați care nu fac prea mare caz de asta. Deci nu ești foarte-foarte bogată. Ești doar *teoretic* bogată. De aia ai o treabă și un coif. Și un cuțit. Care e mare.

Chestia asta nu era deloc un lucru prea drăguț. Nu era deloc amuzant. Era jignitor. Clio ura ca oamenii să presupună că era bogată, ura că trebuia să explice că nu erau bogați. Și nu din cauză că era supărată că nu era bogată, ci pentru că întrebările erau atât de iscoditoare. Făceau referire la ceva foarte dureros din viața ei: pierderea a tot ceea ce avuseseră, despărțirea părinților ei. *Majoritatea* oamenilor își dădeau seama că, poate, acesta nu era un subiect de discuție extraordinar. Însă nu și Aidan.

O urmări cum călea legumele în tigaie, sorbindu-şi zgomotos coca-cola şi zâmbind afectat.

– Lasă unele mai moi, zise el, făcând semn cu capul înspre ouă în timp ce se strecura afară din cambuză. Aşa îmi plac mie.

Clio strânse din dinţi. Puse ouăle într-o tigaie, aşeză legumele cu grijă, presără şunca şi fărâmiţă brânza. Era o *frittata* perfectă. Sau ar putea fi. Însă, în timp ce o băga în cuptor, luă hotărârea să o ţină acolo până ce era absolut sigură că ouăle erau la fel de uscate şi tari ca radiera.

– Ouăle astea sunt puţin cam uscate, spuse tatăl ei, înfigând furculiţa în bucata lui de *frittata*. E ceva în neregulă cu cuptorul?

Soarele se strecura prin uşile cu ochiuri de geam, făcând a străluci canapelele de piele de un alb imaculat. Grupul se reunise pentru micul dejun-prânz la masa din sufragerie dată cu lac alb. Aidan îi aruncă lui Clio, pe deasupra mesei, una dintre privirile acelea cu ochii pe jumătate închişi.

– Nu sunt bucătar adevărat, zise Clio. Deci rezultatele pot varia.

Era într-adevăr păcat. Ar fi putut fi ceva bun. Cu toate astea, meritase să distrugă *frittata* ca să-l vadă pe Aidan cum mestecă mai mult la ea.

– Deci, spuse taică-său. Ţi-ai ales deja toate cursurile pentru anul viitor?

– De acum câteva luni.

– Te-ai gândit să alegi facultativ şi greaca?

– Nu prea.

– Ce fel de greacă? interveni Julia.

– Greaca... greacă, zise Clio.

– Julia cunoaşte trei feluri de greacă, explică taică-său. Miceniană, veche şi Koine[10].

Clio nu prea ştia ce să răspundă. N-avea prea multe de spus în privinţa asta.

[10] Greaca Koine este forma populară a limbii greceşti apărută în antichitatea postclasică (cca 300 î.Hr. – 300 d.Hr.) şi marchează a treia perioadă a istoriei limbii greceşti. (n.tr.)

– Asta predai? o întrebă ea în cele din urmă.

– Nu, zise Julia. Predau metode de conservare, cum anume trebuie să ne ocupăm de manuscrise, de istorie. Nu predau greaca.

– Julia e arheolog, interveni taică-său din nou. Se ocupă și de conservarea obiectelor vechi. La fel ca maică-ta.

Clio chiar nu voia să audă cum erau comparate maică-sa și Julia, mai ales de taică-său. Va trebui să impună o regulă în privința asta.

– E minunat că tatăl tău te-a luat să înveți greaca, zise Julia, rupând tăcerea apăsătoare ce urmase acestei remarci. Știu totul despre asta. Ai dus o viață atât de interesantă.

– S-ar putea spune, zise Clio.

– Ketchup e? întrebă Aidan, înfigând trist furculița în bucata lui de *frittata*.

– Nu cred, răspunse taică-său.

Mirosul de mâncare o făcu și pe Elsa să coboare din Apartamentul Șampaniei. Și, din nou, nu era machiată și nici îmbrăcată cu ceva foarte extravagant. Purta doar pantaloni scurți mulați și roșii, dintr-un material moale, și o cămașă albă. Părul desfăcut i se întorsese puțin la spate. Se lăsă să cadă pe un scaun la masă, scutură din cap la vederea ouălor și întinse mâna după cafea. Clio urmări cum privirea lui Aidan se răsucește automat spre Elsa. Era un lucru absolut normal, ca atunci când ești atras de un loc lângă șemineu într-o zi friguroasă.

– Mergem undeva? întrebă ea, și accentul ei britanic sună atât de sexy, dar și de binedispus în același timp.

– După voce, pari obosită, zise Julia. Ai adormit târziu?

Un fior electrizant mamă – fiică se transmise între ele. Clio nu-și dădea seama exact ce implica asta, însă părea că Julia știa de șampanie.

– Bun, spuse tatăl lui Clio. Te... simți mai bine?

Elsa avea un aer evident confuz. Clio nu-i pomenise de cazul-monstru al durerilor de burtă pe care i-l pusese în cârcă cu o seară în urmă.

– *Unde* mergem? întrebă Clio, schimbând subiectul. Şi când ne întoarcem în seara asta? N-am apucat încă să dau telefoanele pe care trebuia să le dau.

– Corect... zise el, împingând farfuria deoparte. Vino cu mine în timonerie.

Se ridicară de la masă şi urcară împreună acolo unde Martin aştepta singur, conducând iahtul.

– Mă ocup eu, Martin, zise el, preluând timona. Du-te să înfuleci şi tu ceva.

– De-abia aştept, spuse Martin cu un zâmbet. Tot adulmec de vreo jumătate de oră. Sunt lihnit de foame!

Tatăl ei preluă comanda cu un aer semeţ. Nu era nici o îndoială că iahtul era plin de mofturi extravagante şi complicate, însă adevărul era că mica timonă şi luminile de pe panoul de comandă semănau cu butoanele unui joc video complicat. În plus, iahtul nu necesita o cârmuire complicată. GPS-ul oricum îi spunea încotro să se îndrepte.

– Uite cum stă treaba, zise el. Timp de două săptămâni, o să fim pe mare.

Evident, el crezuse că, dacă îi trântea chestia asta în locul acesta, la repezeală, avea să fie, într-un fel, în regulă. De parcă ar fi smuls un leucoplast de pe o rană.

– Două săptămâni, repetă Clio. Ai plecat de la ţărm fără să ne spui că o să fim pe mare *două săptămâni?*

– Păi, dormeai, zise el. Din câte am înţeles, ai dormit din cauza şampaniei. Şi ştiu că Aidan a fost în camera ta. Să nu crezi că mi-a scăpat asta. Deja ai încălcat trei dintre reguli. Ai dormit până târziu şi nu ţi-ai făcut treaba. Deci n-ai voie să te plângi.

Chiar dacă fusese descoperită, acest lucru era de neacceptat.

– Dar acces la internet? întrebă ea, cu o disperare ce începea să crească. Cum putem avea?

– N-avem, zise el. După cum ţi-am mai spus, maică-ta ştie că ai sosit. Ce trebuie să faci acum e să urmezi nişte reguli, Clio. Suntem împreună în treaba asta.

– Nu pot să cred așa ceva, rosti ea. Pur și simplu, ne-ai tăiat orice legătură cu lumea.

– E doar pentru două săptămâni, zise el. Îți va face bine. Oamenii petrec prea mult timp cu ochii în ecrane, jucându-se cu tot felul de dispozitive.

Clio se uită la ecranele și dispozitivele de pe panoul de comandă. Tocmai el vorbea. Nu. Nu, asta *n*-avea cum să se întâmple. Dacă trebuia să aștepte două săptămâni până să-l sune pe Ollie, cine știe ce se putea întâmpla? Cine știe ce-i făcea târfulița aia de Janine lui Ollie chiar în acest moment?

– Uite ce e, spuse el. Aș fi putut să țip la tine, însă cred că ți-ai învățat lecția, așa că de ce nu te duci tu jos să-ți termini micul dejun împreună cu ceilalți? Hai să o luăm de la capăt de aici încolo. Acesta e începutul unei călătorii minunate.

Răpirea

– Ne-a răpit, zise Clio, uitându-se la farfuriile murdare de ou lăsate pe masa lăcuită. Tatăl meu ne-a răpit. Ne-a transformat în sclavi. Chestia asta e ilegală, nu? E o nebunie.

Elsa căscă cu poftă, se frecă la ochi şi întinse mâna după cafea.

– Trebuie să trimit cel puţin un e-mail, rosti Clio. Asta înseamnă război. Nu glumesc.

– Ştii ceva, spuse Elsa. Chiar nu-mi pasă. Probabil că e mai bine aşa.

– Cum să fie mai bine? întrebă Clio.

– Păi, nu pot să sun. Nu pot să scriu. Sunt plecată, şi gata. Îmi amintesc că am citit undeva cum obişnuiau să se vindece oamenii de chestii ca heroina şi altele de genul ăsta prin faptul că obişnuiau să-i ţină pe vase care mergeau încet. Spre China, de exemplu, de unde nu puteau face rost de droguri. Trec prin sevraj, însă sosesc vindecaţi.

– Alex? întrebă Clio.

Elsa încuviinţă.

– Nu ştii ce n-aş da să fiu vindecată de el, zise ea. N-am dormit bine. De ceva timp, nu reuşesc să dorm cum trebuie. Îl visez mereu. E mai uşor dacă nu dorm. Aşa nu-l mai văd. Însă întotdeauna *adorm* şi îl văd în vis. Dacă visez pe cineva în fiecare noapte, înseamnă că sunt obsedată?

– Nu, răspunse Clio. Înseamnă doar că eşti supărată.

Elsa zâmbi. Chiar şi cu ochii umflaţi şi părul zburlit, era greu de imaginat cum cineva se putea despărţi de ea.

– Deci, continuă Elsa. Atât timp cât suntem izolați aici, nu mă pot îmbăta și nu pot suna sâmbătă noapte târziu sau nu pot trimite e-mailuri lungi despre cât de supărată sunt sau că îl înțeleg, sau că e un nenorocit... Starea mea de spirit se schimbă tot timpul și chestiile pe care vreau să le scriu. Acum, nu mai pot face nimic. Și, într-un fel, mă simt mai bine.

– Păi acum, amândouă avem nevoie de Aidan pentru ceva. Tu ai nevoie de el să te ajute să-l uiți pe Alex. Și eu am nevoie de el pentru accesul la internet.

– Tatăl tău tocmai a spus că nu există așa ceva, zise Elsa.

– Minte. Sunt sigură de asta. Plus că vasul ăsta are o grămadă de fire peste tot. Ar trebui să vezi timoneria. Parcă ar fi NORAD[11]-ul acolo sus. Nu vor să folosim internetul pentru că se comportă foarte, foarte ciudat.

– Pfiu, spuse Elsa. Da' tu chiar că ești o bună observatoare. Și cred că n-ar trebui să mă surprindă lucrul ăsta. Maică-mea e cam secretoasă referitor la munca ei. De data asta, mai mult decât de obicei.

Stația lui Clio se trezi la viață.

– Numărul Cinci și Numărul Șase! se auzi în stație. Numărul Doi o să vă ia într-un tur de recunoaștere după ce terminați.

Elsa încercă să ajute la spălatul vaselor, însă era prea obosită și se mișca prea încet. Clio o instală pe canapea, unde în curând ațipi. Îi privi figura liniștită și încercă să-și dea seama dacă colega ei de pat era ori insomniacă, ori narcoleptică[12]. Apoi, își puse căștile în urechi și se apucă să spele vasele. Îi luă o oră să facă ordine în cambuză.

---

[11] North American Aerospace Defense Command (Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială) este o organizație înființată de Statele Unite în cooperare cu statul canadian și reprezintă un sistem de control aerospațial și avertizare aerospațială pentru America de Nord. (n.tr.)

[12] Narcolepsie – boală provocată de tulburări ale sistemului nervos central, caracterizată prin necesitatea irezistibilă de a dormi (n.tr.)

Martin coborî, aşa cum promisese, de la şedinţa cu uşile închise din timonerie. Aidan şi Julia făcură la fel, însă îşi continuară drumul mai departe.

– Unde se duc? întrebă Clio.

– Avem jos o cameră de lucru, zise el. Una mică. Haide! Hai să vă arăt caracteristicile de siguranţă. Tatăl tău mi le-a arătat şi mie aseară.

Nu erau prea multe de văzut. Casa lor pentru următoarele două săptămâni n-avea nici măcar dimensiunile unei căsuţe. Ceea ce păruse o ambarcaţiune atât de extraordinară cu doar o seară înainte se redusese repede la dimensiunile unui ţarc plutitor.

– E prea multă mobilă albă aici, spuse Clio. În afară de masa şi scaunele albe, cele două canapele, fotoliul şi jumătate din mobilier erau capitonate cu piele albă.

– Toate au fost achiziţionate împreună cu vasul.

– Nu prea am încredere în oamenii care cumpără mobilier din piele, zise Clio, uitându-se la silueta adormită a Elsei de pe canapea. Mobilierul ar trebui să fie moale şi primitor. Pielea e lipicioasă, se încinge sau e rece. E ceva *inuman* la o canapea de piele. Şi ce să mai spun de pielea *albă*. Nu e destinată nici unui fel de viaţă adevărată. E prea sterilă. Seamănă cu ceva dintr-un spital de boli mintale. De unde ziceai că provine vasul ăsta?

– A fost un divorţ destul de urât, spuse Martin, glisând uşile de sticlă şi conducând-o pe Clio, afară, pe punte. Vasul ăsta a fost jucărioara soţului, şi soţia l-a vândut la jumătate de preţ. Cu toate astea, a fost destul de scump, însă... se întâmplă lucruri nebuneşti în urma unui divorţ.

– Ştiu, rosti Clio.

– Sigur, zise Martin, dându-şi seama de ceea ce spusese. Ei bine, cred că divorţul ăsta a fost mult mai necivilizat decât acela al părinţilor tăi. În orice caz, hai să ne uităm la unele măsuri de protecţie. Mi-au plăcut întotdeauna prezentările acelea pe care personalul companiilor aeriene îl face înainte de decolare. Spune-mi cum să procedez. Acum, principala problemă pe mare o reprezintă în mod evident scufundarea. Şi focul reprezintă o problemă, însă

sunt o grămadă de detectoare de fum și de extinctoare. Trebuie să știi ce se întâmplă dacă vasul se scufundă. Chiar acolo, lângă fereastră este EPIRB-ul[13].

El arătă un mic cilindru portocaliu prins de peretele exterior al cabinei.

– E un dispozitiv destul de interesant. Are o serie unică de înregistrare. Dacă e activat, trimite două frecvențe radio, una la 406 megaherți și alta la 121,5 megaherți...

Clio își simți ochii scânteind ușor.

– Semnalul de 406 megaherți ajunge la un satelit meteo geosincron, și Paza de Coastă îți poate determina poziția exactă detectând seria respectivă. Frecvențele de 121,5 și 406 megaherți se transmit, de asemenea, către orice ambarcațiune sau avion care se află în apropiere. În esență, EPIRB-ul permite salvatorilor să te detecteze imediat. Și se activează singur.

– Cum anume?

– Hidraulic, când apa atinge trei metri, zise el, îndreptându-se spre partea din spate a vasului. Deci nu prea ți-ai dori să fii aici dacă funcționează. S-ar părea că regula pe mare e că nu trebuie să-ți părăsești vasul care se scufundă decât atunci când nivelul apei îți ajunge la mijloc și poți să urci în chestia ce te ajută să scapi. Care e aceasta.

Lovi ușor cu mâna o cutie portocalie fixată sub partea din spate a navei.

– E o barcă pneumatică pentru șase persoane. N-ar fi deloc amuzant să te afli într-una dintr-astea, însă probabil că ar trebui să știi unde e. Ambii pereți ai punții din spate sunt căptușiți cu veste de salvare și locuri de depozitare pentru vâsle.

Întinse mâna și apucă un mâner, inteligent camuflat într-un perete, încât de-abia dacă putea fi zărit, și deschise un spațiu de depozitare cu o lungime de trei metri unde erau înțesate, într-o manieră foarte îngrijită, niște veste portocalii de salvare.

– Cred că sunt vreo douăzeci și ceva, zise el. Dacă cineva cade peste bord, aruncă vestele astea și anunță imediat prin stație.

[13] Emergency Position Indication Radio Beacon – echipament de semnalizare radio pentru nave, pentru a localiza ambarcațiunile pierdute (n.tr.)

Dacă e nevoie de barca de salvare, vom fi toţi în ea, deci nu e nevoie de vestă.

– Dar barca cu motor? întrebă Clio, arătând spre mica ambarcaţiune motorizată care îi plimbase înainte şi înapoi până la doc şi care se lovea acum de platofrma din spate.

– E prea mică, spuse Martin. Asta poate căra doar trei oameni şi nu oferă nici un fel de protecţie. Asta-i tot. Acesta e sfârşitul excursiei. Sper că ţi-a plăcut. Nu trebuie să-mi dai bacşiş.

Ea încercă să zâmbească.

– Acum, că mi-am îndeplinit cele mai elementare îndatoriri în ceea ce priveşte siguranţa ta fizică, zise el, ce mai faci?

– Supravieţuiesc, răspunse ea. Ar fi putut să-mi *spună* că are o iubită.

– Şi-a făcut griji în privinţa asta, zise Martin. Însă chiar dorea să fii aici şi îi era teamă că n-ai fi venit dacă ştiai că o să-şi aducă şi iubita.

– Oricum am încercat să nu vin, spuse Clio.

Pe Martin nu trebuia să-l mintă. Martin fusese vocea raţiunii tot timpul, atunci când lucra cu tatăl ei şi chiar mai înainte.

– Ei bine, chiar e încântat că eşti aici. Îi e tot timpul dor de tine.

– Atunci n-ar fi trebuit să plece de acasă, lăsă Clio să-i scape fără să vrea.

Martin oftă şi îi aruncă o privire care spunea „ştii că n-a fost atât de simplu".

– Ştiu, zise Clio, aşezându-se şi uitându-se peste marginea vasului. Las-o moartă. Deci, cum ai ajuns să fii aici?

– Mă aflu între două slujbe chiar în acest moment, şi tatăl tău avea nevoie de ajutor.

– Pentru ce? Ce facem?

– Are legătură cu ceea ce face Julia, spuse Martin.

– Şi ce anume, mai exact?

– Mi-a zis să nu spun, zise Martin.

– Ce oare am putea face de trebuie să păstreze el un secret aşa de mare? întrebă ea. Faţă de mine? Nu ţi se pare curată nebunie că n-are încredere în propria lui fiică?

– E vorba despre nu știu ce fel de secret academic.

– Da' tu știi. Și Aidan știe.

– Eu știu puțin din toate. Aidan lucrează pentru Julia. Și, din câte îmi dau eu seama, nu e o slujbă prea plăcută.

Clio ridică privirea cu un vădit interes.

– Femeia asta mă sperie, zise Clio. Unde s-au cunoscut?

– La o conferință. Ea o prezenta. Se pare că se potrivesc. Martin se uită gânditor la urma lăsată de vas. Deschise gura să mai spună ceva, apoi o închise la loc.

– Și acum tata plătește pentru munca pe care o face ea? întrebă Clio. Martin, chestia asta n-are sens. El n-are bani pentru vasul ăsta.

– Plănuiește să-l vândă. E o investiție.

– A împrumutat bani de la tine? întrebă Clio.

Martin oftă din nou și își frecă barba sură cu ambele mâini. Clio știa că Martin avea o sumă de bani frumușică din lucrurile pe care le făcuse, din investiții. Când taică-său dăduse faliment, Martin fusese cel care îl lăsase să locuiască în casa lui timp de un an de zile fără să plătească nici un fel de chirie.

– A fost o combinație, zise Martin. A avut și el ceva bani puși deoparte din jocul „Plonjează!" Cred că ăștia erau ultimii lui bani. Restul i-am împrumutat eu. Însă chiar a făcut o afacere bună cu vasul ăsta. Ar trebui să obțină un profit în urma vânzării.

– Și Julia? întrebă Clio.

El se ridică și se îndreptă spre treptele ce duceau la timonerie.

– Sunt sigur că o să o îndrăgești, Clio, spuse el, bătând-o ușor pe umăr. N-ar trebui să-ți faci atât de multe griji. Profită pur și simplu de acest voiaj. E un vas minunat, un loc extraordinar. Tatăl tău e în regulă. Ai încredere în mine. Nu-ți face griji în privința Juliei.

– Sigur, zise Clio zâmbind fără prea mare tragere de inimă. De ce mi-aș face griji? Toată situația asta are atât de mult sens.

Detenție, nu izolare

Pe parcursul întregii zile, *micuța* lume pe care o reprezenta ambarcațiunea se micșora și mai mult. Clio se plimbă puțin, ca un animal la grădina zoologică într-o cușcă prea mică. Televizor nu era, așa că nu avea la ce să se uite. Telefon nu era. Singurul lucru care prezentă un oarecare interes pentru ea fu mașina de spălat cu uscător incorporat ce se afla într-o debara de lângă cambuză. Și, când o mașină de spălat e tot ce găsești mai interesant, atunci chiar că ai dat de belea.

În ceea ce privește locurile unde putea sta, acestea erau realmente doar trei: dormitorul ei (care nici măcar nu-i aparținea în totalitate), camera de zi albă și oribilă și puntea. Puntea era frumoasă, fără îndoială. Era însorită, caldă și treceau pe lângă niște insule impresionante ce se iveau din apă, țărmuri presărate cu grote și numeroase sătucuri. Însă aceste lucruri se făcură din ce în ce mai mici pe măsură ce înaintau. Și apoi, nu rămase decât apa.

– Trebuie să scap de aici, zise ea privind către orizont.

Priveliștea nu-i dădu nici o replică. Doar îi dezvălui mai mult. Cu fiecare milă care trecea, Clio se gândea doar la faptul că se îndepărta și mai mult de șansa de a-l contacta pe Ollie. Se afla într-un loc care dispăruse de pe hartă.

Elsa, pe de altă parte, se trezise foarte fericită. Își făcu apariția devreme în acea după-amiază, și zâmbetul liniștit de pe chipul ei îi spuse lui Clio că acceptase în totalitate faptul că *Fluturele de Mare* era o clinică pentru cei cu inima frântă și că ea era o pacientă. Dorea să fie închisă, sedată și ținută departe de obiectele ascuțite. Dorea ca lumea exterioară să dispară. Se așeză pe punte cu o sticluță de oja în

mână și începu a-și vopsi cu multă migală unghiile de la picioare în roz sidefat, apoi se întinse la soare să se bronzeze.

Toți ceilalți aveau ceva de făcut și stăteau foarte bine ascunși. Ocazional, vreunul dintre ei ieșea din timonerie, însă se întorcea câteva minute mai târziu. Aidan apărea cel mai des, adeseori aducând tot felul de lucruri cu el. Nici măcar o singură clipă nu abandonă acea privire încrezută de autosuficiență. Clio își putea dădea seama pur și simplu că, indiferent *ce* făcea, el credea că acel lucru era cea mai importantă activitate din lume. Și era atât de important încât de-abia dacă se uita la ea.

În afară de gătit, Clio n-avea prea multe de făcut. Se duse sus și-și aduse caietul de schițe. De obicei, desena în fiecare zi, așa cum unii oameni practică un sport sau cântă la un instrument. Nu o mai făcuse în ultimele câteva zile și deja își simțea mâinile țepene și ciudate. Se așeză pe un scaun de pe punte și se uită fix la desenele care îl reprezentau pe Ollie. Desenase greșit umerii și nasul în majoritatea schițelor, însă ochii și bărbia erau foarte bine conturate. Profesorul ei de desen ar fi fost foarte mândru de ea.

Lui Ollie i părea acum mai puțin real. Smulsă din mediul ei obișnuit, începuse să se simtă deja ca o persoană diferită, ca și cum viața ei de acum o săptămână fusese un vis. Plus că vasul sălta întruna, făcând ca mâna să-i fugă de-a lungul paginii când se aștepta mai puțin. Închise caietul de schițe. Nu putea nici măcar să deseneze.

– Ce se întâmplă? întrebă Elsa.

– Nimic, minți Clio.

– Vino și așază-te lângă mine. O să ne bronzăm frumos.

N-avea nimic altceva de făcut, așa că urcă în cameră și aduse câteva dintre prosoapele acelea groase și își amenajă un loc. Însă, de îndată ce închise ochii și soarele îi răspândi o urmă fierbinte pe pleoape, singurul lucru pe care îl văzu fu Ollie. Mintea ei reluă fantasma cu ei doi pe plajă. Era o glumă crudă.

La patru, stația lui Clio hurui.

– Numărul Cinci! se auzi în stație. Probabil ar trebui să pregătești cina. Cred ai o solicitare.

– O solicitare? făcu Clio către Elsa.

Elsa ridică din umeri.

Oricum, n-avea nimic altceva de făcut. Se ridică în picioare. Pe blatul din granit negru al cambuzei, cineva lăsase o carte de bucate cu rețete indiene deschisă la o pagină care expunea o rețetă de pui korma. Un bilețel scris la repezeală cu niște caractere înclinate solicita, de asemenea, rețeta de raita de castraveți (de la pagina 189), orez și sos de tamarin[14]. Răsfoi la repezeală prin paginile cărții și examină lista lungă de ingrediente.

– Minunat, zise ea și închise cartea cu un bobârnac hotărât. Nici o problemă. Și ce altceva mai vrei? Sculpturi în gheață?

Își îndesă coiful pe cap. În timp ce făcea asta, îi trecu un gând prin minte, urcă în fugă treptele până în Apartamentul Șampaniei și scoase din rucsac insigna cu numele ei de la Galaxy. O prinse de cămașă. Nu numai că era o dovadă de la Ollie, dar era și plăcută la atingere. Servitutea ei avea să fie remarcată.

De fiecare dată când se ducea să caute ceva de pe listă – ceva puțin probabil de găsit, ca, de exemplu, lapte de cocos, unt lichid, semințe de chimion sau ghimbir proaspăt –, toate erau acolo. Cineva știuse că voiau curry și se asigurase că vasul era dotat corespunzător preferințelor.

Cu toate astea, îi luă lui Clio o oră întreagă și o grămadă de verificări ca să ducă rețetele la bun sfârșit. Avea de pus la înmuiat și la aburi orezul cu iasomie, o grămadă de legume de tăiat, mirodenii de prăjit și de măcinat. Gătitul efectiv al curry-ului cerea așezarea în straturi a uleiului, untului, mirodeniilor, puiului, legumelor, nucii de cocos, toate într-o ordine precisă. Puiul se încinse în cuptor.

Fu extrem de mulțumită să adulmece ceva care mirosea în mod distinct a curry și care provenea de la oala ei și să vadă cum conținutul se combinase pentru a da naștere unei fierturi groase și aurii. Orezul era alb și pufos. Raita era groasă, răcoroasă și semăna cu iaurtul. Găsi borcanul cu sos englezesc, așeză jumătate de pui

[14] Arbore exotic din familia leguminoaselor, cu frunze compuse, alungite, cu flori galbene-roșietice, din ale cărui fructe se prepară o băutură răcoritoare, iar scoarța este utilizată în medicină *(Tamarindus indica)*. (n.tr.)

deoparte, ca să caute castroane și farfurii suficiente să servească toate preparatele deodată, și reuși să le care pe toate pe masă la doar cincisprezece minute după ce simți că iahtul se oprise și auzise cum ceilalți se adunau pentru mult așteptata cină.

Așa cum sperase, insigna cu numele fu observată. Deși nimeni nu comentă nimic în privința aceasta. Toată lumea păru sincer impresionată de curry. Mâncară repede. Aerul sărat al mării le dăduse tuturor poftă de mâncare.

După ce terminară de mâncat, tatăl lui Clio se ridică în picioare cu brațele desfăcute, pregătit să țină un discurs.

– Hai să dăm la o parte farfuriile astea, Clio, zise el. Avem nevoie de masă.

Nici măcar un „mulțumesc". Nimic despre efortul depus de ea. Doar un ordin să mute vasele murdare. Se ridică în picioare incapabilă să întâlnească privirea cuiva și, fără să scoată un cuvânt, puse farfuriile una peste alta.

– În seara asta, spuse el, mă gândeam că am putea petrece împreună puțin timp. Suntem împreună aici, la urma urmelor. M-am gândit că nimic altceva nu e mai bun decât să jucăm un „Plonjează!"

Se duse până la canapeaua mică și albă ce se afla în spatele lui și scoase o bine-cunoscută cutie uzată. După expresiile celor din cameră, nimănui nu-i surâdea prea tare această idee, cu excepția Elsei, care ar fi acceptat orice.

– Câți dintre voi a mai jucat înainte? întrebă el. În afară de mine.

Aidan admise că jucase pe mobil versiunea jocului video.

– Puști... Clio, ce-ar fi să le explici tu cum funcționează?

Iahtul scârțâi puțin în timp ce ei își schimbară locurile. Tatăl ei comanda acum unui grup de oameni să joace jocul lor. Clio simți ceva moare înlăuntru ei. Spiritul ei? Poate.

– Haide! zise el.

– Obiectul jocului e să se obțină cât mai multe comori posibile și să se aducă vasul înapoi în port, spuse ea sec. Trebuie să încercați să nu fiți arestați, atacați sau scufundați.

– E simplu, rosti Martin, încercând să fie de ajutor.

– Tabla e împărțită în mări, unele născocite. Nu sunt mări reale. Toate plăcuțele astea reprezintă zonele cu apă. Unele au epave sub ele, altele nu. Scopul e să obții cât mai multe comori posibile. Sunt o sută cincizeci de cărți de joc cu comori. Te poți scufunda ca să le obții sau le poți fura. Sunt o grămadă de feluri de a le obține.

– Fiecare joacă diferit, se amestecă taică-său în discuție. Unii oameni fac troc. Altora le place să fure de la alții. Poți urmări siajul unei nave care face treabă bună. Stilul de joc depinde, într-adevăr, de fiecare persoană.

– Și cât durează? întrebă Julia.

– Durează ceva, răspunse tatăl ei. Două sau trei ore. E excelent în astfel de împrejurări. Nimeni n-are unde să se ducă.

Julia tăcu. Era genul de tăcere apăsătoare.

– Putem juca în echipe? întrebă Elsa.

– Sigur! zise el. Jocul în echipă funcționează bine. Evident, Clio și cu mine trebuie să ne separăm, deci... o să fiu în echipă cu Martin și Elsa. Clio, Julia și Aidan, voi puteți fi cealaltă echipă.

Sarcina de a le explica regulile lui Aidan și Juliei nu era una de invidiat. Julia își compuse o figură neinteresată, nemișcată și inexpresivă. Aidan critica logica jocului la fiecare mutare. Însă, în momentul în care Clio aranjă cărțile și începu să explice, Julia se trezi la viață.

– De ce asta valorează o sută de puncte? întrebă ea, ridicând o carte cu un vas grecesc.

– Pentru că atâta valorează, zise Clio.

– Ăsta e un vas grecesc cu mânere folosit pentru a amesteca apa cu vinul. Acesta de pe carte se întâmplă să se afle la Getty Museum. Iar ăsta – aruncă o carte de cinci sute de puncte – e o farfurie cu pești din perioada elenă. Nu e nici măcar ceva interesant. De ce valorează de cinci ori mai mult?

– Pentru că mi-a plăcut desenul scoicii de pe el, răspunse Clio.

– De aia n-are nici un sens. Însă știu că nu asta e ideea. E un joc. Și încă unul bun din câte am auzit.

– Exact, spuse Clio. E un joc.

Și a fost un joc lung, cel mai lung „Plonjează!" pe care îl jucase ea vreodată. Grupul ăsta era supranatural. Taică-său încerca să flirteze cu Julia și nu reușea. Julia îi azvârlea lui taică-său cel mai încordat și în același timp cel mai fierbinte zâmbet. Farmecul Juliei devenea nimicitor de relevant. Julia era mică de statură, plină de viață și evident inteligentă. Era o versiune mai autoritară a mamei lui Clio. Cu toate astea, era ceva puțin cam... *deplasat* la Julia.

Aidan se apleca spre Elsa, fără să ascundă prea tare faptul că se uita la pieptul ei. Elsa cauza probleme făcând vreo mișcare magică, unduitoare, asigurându-se că sânii ei planau mereu peste tabla de joc, asemenea unui nor. Martin încerca să dea impresia că toată chestia asta era ceva normal.

Clio purta un coif de hârtie și o insignă cu numele ei și își analiza trecutul. Se scursese multă vreme de când nu mai văzuse jocul. Erau mult prea multe amintiri păstrate în cutie, multe experiențe. Era cartea cu statuia de bronz care valora două sute de puncte. O luase pe aceasta din unul dintre manualele maică-sii. Era și acel vârtej din colțul din stânga – un accident, pe bune. Cartonul se udase când îl pictase, așa că șterse colțul ud cu degetul. Și – zbang! – o nouă provocare apăruse. Taică-său o integrase în joc.

Pe vremea aceea, erau extraordinari. Extraordinari și norocoși. Acum, nu simțea prea mult acest lucru. Stând aici, în această noapte nesfârșită și îngrozitoare, cu mirosul de la curry-ul care rămăsese și care învăluia toată cabina, Clio avu senzația că făcuse deja cele mai bune lucruri din viața ei. Unsprezece și doisprezece fuseseră anii ei de apogeu. De atunci, se dusese în jos.

Și lucrul care o lovise cel mai tare – văzuse cartonul acela, piesele în formă de ambarcațiuni ce se mișcau prin pătratele ce reprezentau marea albastră și își văzuse viața ei chiar în acel moment. Cum de nu zărise aceste lucruri înainte? Taică-său juca „Plonjează!" în viața reală. Își păzea cărțile, își deplasa vasul, își aduna comorile... Îi înșfăcase și îi luase pe toți cu el.

Însă ce comoară căuta?

Deși de-abia dacă fusese atentă, îi condusese fără efort pe Julia și pe Aidan de-a lungul acelei plăci de carton, fără să le dea deloc

posibilitatea să ia ei decizii. Nu se putuse abține. Cunoștea fiecare mișcare. Trucul de a-i evita pe piraţi era să adune cât mai multe cărţi cu valoare mică. Trucul de a obține multe comori era să facă o grămadă de mișcări rapide. Taică-său era la fel de bun şi avea acea strălucire dată de competiție în ochi. Ea îi ținea piept, mintea ei servindu-i prompt o mișcare de apărare la fiecare atac al lui.

– Voi doi aveţi de gând să mai lăsaţi şi pe alţii să joace? întrebă Julia.

Vocea calmă cu accent britanic tăie ceaţa deasă ce se aşternuse peste gândurile lui Clio.

– N-are rost, zise Aidan ridicându-se în picioare. Nu poţi juca un joc cu cei care l-au inventat.

Clio îi fu recunoscătoare. Trebuia să iasă din camera asta. Se ridică şi se îndreptă către scări.

– Unde te duci? o întrebă taică-său pe când se retrăgea.

– Sus?

– Şi vasele? întrebă el. Cambuza e domeniul tău, îţi aminteşti? Şi trebuie să o păstrezi în perfectă stare.

Auzind că trebuia făcută curăţenie, ceilalţi se risipiră. Clio rămase acolo, în picioare, fără vlagă şi stăpânită de o furie neputincioasă. Se reîntoarse în cambuză, unde fiecare suprafaţă era acoperită cu resturi de la cină.

„E în regulă, gândi ea, trăgând cu putere aer în piept. Oricum, ai nevoie de timp de gândire. Fă chestia asta, şi gata."

În curând, cambuza se transformă într-o mică saună jalnică, plină de săpun şi aburi. Tocmai atunci trecu şi Aidan întâmplător pe acolo, cu laptopul în mână.

– Am observat că-ţi porţi numele, zise el. Ortografia era cam ciudată. Aşa că am căutat pe net.

Deschise laptopul şi îl ţinu în echilibru în palmă. Venise să se dea mare cu faptul că avea acces on-line.

– Clio, spuse el. Ia să vedem aici. Una dintre cele nouă muze, nouă surori. Fiica lui Zeus, stăpânul tuturor zeilor, şi zeiţă a amintirii. Invocată la începutul unei creaţii artistice. Muzele inspiră nebunia divină. Fără ele, creaţia – de orice fel ar fi ea – poate fi

corectă din punct de vedere tehnic, însă nu va fi niciodată cu adevărat inspirată sau perfectă. Însă... văd aici că ești și un iaht. Clio, fluturele de mare. Nu m-am prins de asta înainte. Ne-am învârtit pe mare cu ajutorul tău.

– Știu, rosti ea cu hotărâre. N-a fost ideea mea.

– Ai văzut vreodată un fluture de mare? Sunt drăguți. Sunt moluște, deci ești înrudită cu stridiile. Preferatele tale. Sunt și *hermafrodiți*. Asta e o chestie simpatică. Își încep viața ca masculi și la maturitate ajung femele. Hai să arunci o privire.

El întoarse computerul să-i arate. Nu era ceva ce și-ar fi dorit să vadă într-adevăr, însă se aplecă oricum. Și, în timp ce făcea asta, el îi închise cu zgomot laptopul în nas.

– Am glumit, zise el.

O lăsă pe Clio fără cuvinte. Rămase acolo în picioare, uitându-se la el, cu o mână înmuiată în apa plină de săpun și murdară de la curry, căutând în minte un cuvânt care să se potrivească acestui gen de comportament. El își dădu la o parte părul care îi căzuse peste frunte, zâmbi și plecă.

După alte cinci minute, ea era tot în picioare, exact în aceeași poziție, cu gura ușor întredeschisă, forțându-și creierul să născocească replica perfectă, când auzi și ultima picătură de apă ce se scurgea. Ridică mâna și și-o examină. Avea pielea încrețită, acoperită cu baloane translucide de săpun de culoare galbenă. Nimeni, cu excepția lui taică-său, nu o bulversase în asemenea hal până atunci.

Gata! De acum înainte, scopul ei era clar. Să obțină acces on-line. Să scape de pe vas. Iar Aidan – o s-o *încurce*.

Băgăcioasa

Dimineața următoare, Clio se trezi mai devreme decât o făcuse cu o zi înainte. Elsa încă dormea tun. Pe partea ei de pat era o carte. Probabil că iarăși nu putuse să doarmă.

Cu toate astea, Elsa fusese trează noaptea trecută și îi depănase lui Clio întreaga poveste a despărțirii. Fusese o poveste destul de dură. Elsa fusese nebunește îndrăgostită de Alex, un tip pe care îl știa de când avea doisprezece ani. Se vedeau deja de șapte luni când Elsa l-a găsit în bibliotecă sărutându-se cu una dintre cele mai bune prietene ale ei și nu mai avusese ce să facă.

În acea noapte, visele lui Clio fuseseră pline de imagini cu internate englezești – clădiri mari și acoperite cu iederă ce semănau vag cu Hogwarts. Era și un magazin cu consumabile pentru pictură la subsol, însă Ollie nu lucra acolo. Ciudat era că Aidan lucra.

Se trezi neavând absolut nici o idee unde anume se afla.

Vasul se oprise. Coborî și îi găsi pe taică-său și pe Martin îmbrăcați în costume ude de scafandri, pregătindu-și rezervoarele cu oxigen.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, ieșind pe punte.

– Facem o mică scufundare, zise el. Ne ducem în recunoaștere. O să ne întoarcem cam într-o oră. Pregătește ceva pentru micul dejun!

– Sigur, spuse ea, fără prea mare tragere de inimă.

Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse această operațiune. Erau atât de multe lucruri: rezervoare de oxigen și labe de scafandru. Erau chiar și câteva rezervoare de mici dimensiuni – cele pe care scafandrii le au cu ei în cazul în care rezervoarele principale

încetează să mai funcționeze. Vasul se legăna și se zguduia din toate încheieturile acum, că era ancorat, făcând-o pe Clio să i se strângă puțin stomacul. Își dădu seama că își apucase brațul cu mâna.

Se întoarse înăuntru, puse cafeaua în filtru, îl porni și își îndesă aiurea coiful pe cap. Era ziua a doua și deja acest ritual devenise puțin cam învechit.

Îi trecu prin minte că ceilalți ar putea fi pe undeva prin preajmă, probabil în camera de lucru menționată mai sus. I se păru că ar merita osteneala să arunce un ochi și să vadă ce puneau la cale.

Coborî scările cât putu de încet. Unele dintre ușile aflate de-a lungul coridorului erau deschise, însă singura de unde veneau zgomote era închisă bine. Se duse până la ușă și își lipi urechea de ea cât putu de tare.

– N-am început, zicea Aidan. Vocea lui suna defensiv. Nici măcar n-am instalat dispozitivul de vizualizare submarină. O să facă singur niște măsurători care nu sunt atât de sigure.

– *Lasă*-l să le facă, spuse Julia. Lasă-l să facă ce vrea.

– Eu doar încercam să...

– Ajunge! rosti ea.

Clio se trase repede înapoi în momentul când auzi pași apropiindu-se. Julia ieși din cameră.

– Am coborât să iau comanda pentru micul dejun! zise Clio voioasă. Am auzit că v-ați trezit.

Julia păru surprinsă să o găsească acolo, zâmbind și purtând un coif de hârtie.

– Doar cafea, spuse ea. Mulțumesc.

– Nici o problemă, zise Clio. O să iau și comanda lui Aidan.

Era cât se poate de evident că Julia nu dorea ca fata să intre în acea cameră, însă nici nu avea de gând să se năpustească asupra ei și să o trântească la pământ pentru a o opri.

– Mă duc să văd ce fac ei, mormăi Julia, traversând coridorul.

– OK! rosti Clio pe un ton vesel.

Probabil era bine să o faci pe potențiala viitoare mamă vitregă să creadă că ești puțin sărită de pe fix. Asta îi va ține atenția sporită și o va descuraja să o ia deoparte și să aibă cu ea niște discuții

extrem de sensibile. Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea Juliei. Julia părea genul de persoană care, la întâlniri, le dădea un cap în gură celorlalţi.

Aidan era aşezat la computerul lui în camera mică şi îngustă, aplecându-se încetişor înainte şi înapoi, cu braţele strâns împreunate peste piept. Purta un tricou uzat şi rărit, iar părul îi era ud şi ciufulit.

– Vrei să-mi iei comanda? întrebă Aidan, enervarea încă citindu-i-se în voce. OK. Vreau şuncă prăjită, ouă-jumări şi pâine prăjită, da' fără seminţe.

– Trebuie să vorbim, zise ea.

– Trebuie?

– Da. Trebuie. Tu ai acces on-line. Ai venit aseară în bucătărie ca să te asiguri că ştiu şi eu acest lucru.

– Nu, spuse el. Am venit să-ţi povestesc despre minunata semnificaţie a numelui tău şi să-ţi îmbogăţesc cunoştinţele.

– Uite care e treaba, zise ea, aplecându-se. Trebuie să trimit cuiva un mesaj. Tu mă poţi ajuta să trimit un mesaj.

Maxilarul lui Aidan deveni pentru o clipă foarte încordat.

– Aş putea, rosti el. Însă nu pot. Din nou, e vorba despre regulile impuse de taică-tău.

– De ce?

– Dacă ţi-aş spune, ar însemna să încalc regula. Deci nu-ţi pot spune.

– Ascultă, freză...

– Mi-ai zis *freză?* întrebă el.

– Da. Tu ştii că nu e nici un motiv ca să nu avem acces on-line. E curată nebunie.

– De ce mi-ai zis freză? întrebă el, atingându-şi părul. E din cauză că am o tunsoare deosebită?

– Ia ghici, răspunse ea.

– Nu eu am făcut regulile astea, zise el.

– Ei bine, nu mă poţi opri să stau aici, spuse ea. Trebuie să stau undeva şi să-mi exersez cântatul din gât în limba mongolă. Ştii şi

tu cum suntem noi copii ăştia de bogătaşi. Facem o grămadă de cursuri ciudate.

Începu să emită nişte triluri puternice de parcă ar fi făcut gargară.

– OK, rosti el. Doar n-ai de gând să stai aici şi să faci lucrul ăsta.

– Ai să fii uimit să afli ce aş putea face, zise ea.

– Nu. Chiar n-aş fi.

– Nu o să te pârăsc. Şi ar trebui să-ţi aminteşti un lucru. Eu sunt cea care *îţi pregăteşte mâncarea.*

Ea arătă înspre coiful de pe cap. El se ridică şi închise uşa.

– Fie că-ţi place sau nu, spuse el, lucrez pentru Julia. Ceea ce înseamnă că, în acest moment, lucrez pentru taică-tău. Şi chiar am nevoie de slujba asta. Dacă încalc regulile, îmi pot pierde slujba. Şi nu pot lăsa să se întâmple acest lucru. Înţelegi? *Te rog,* nu-mi încurca iţele.

Brusca seriozitate o lăsă interzisă. Indiferent ce făcea tatăl ei, poate că şi Aidan era la fel de prins în cursă ca şi ea. Tatăl ei prinsese şi slujba lui Aidan în schema asta, oricare ar fi fost aceea.

– Glumeşti? întrebă ea.

– Ţi se pare că glumesc? Taică-tău şi-a dat seama şi că am băut împreună acum două nopţi. Am avut parte de o predică din partea Juliei, care a ţinut cam o oră. Şi chiar nu mai vreau să aud încă una.

Îşi ţuguie buzele şi se uită fix la perete. Clio îşi dădea seama că-l deranjase să spună acest lucru. Nu era chiar aşa puternic cum îi plăcea să dea impresia. Şi el era la cheremul altcuiva.

– Bine, freză, zise ea, ridicându-se. N-o să-ţi fac probleme. Însă vei mânca ceea ce pregătesc eu. Asta-i treaba *mea.*

Scufundarea dură vreo patruzeci şi cinci de minute, după care tatăl lui Clio şi Martin ieşiră la suprafaţă. Toate pregătirile şi agitaţia generală nu duseseră la cine ştie ce rezultate. Îşi scoaseră cu grijă echipamentele şi costumele ude şi, în linişte, se întoarseră la ceea ce făcuseră mai înainte.

Clio urmări toate aceste lucruri prin uşa de sticlă, îşi scutură capul deznădăjduită, luă caietul de schiţe şi se aşeză pe covorul

pufos din camera de zi. Avea un subiect drăguț și satisfăcător: Elsa, dormind din nou. Își băgă căștile în urechi și deschise la o nouă pagină. Fără să-și dea seama, petrecu o oră întreagă făcându-și schița. Timpul se scurgea atât de repede atunci când era absorbită de desenele ei. Se mișcă puțin doar când Aidan îi trecu prin față ducând ceea ce părea să fie o cutie cu scule. Cu siguranță, el avea o grămadă de „jucării" în camera aceea de jos.

– Bună, freză, zise ea. Te duci la pescuit?

Acum, în comportamentul lui era o oarecare rigiditate. Și se vedea clar că muncea. Puse caietul jos și merse după el până pe punte. El așeză cutia jos și scoase din ea un mic cilindru.

– Bănuiesc că asta e vreo piesă dintr-un echipament, spuse ea. E o cameră de luat vederi?

El nu zise nimic.

– Haide! rosti ea. Chiar nu dezvălui un mare secret dacă îmi spui și mie. Sunt doar curioasă ce anume vrei să bagi în apă. Să știi că nu fac în așa fel încât să fii concediat.

O pauză. Ochii lui scânteiară. Era încă setat pe modul serios.

– E un dispozitiv de vizualizare submarină, zise el. E un cititor care pătrunde în apă și trimite semnalul către scanerul radiolocatorului ultrasonic subacvatic. Radiolocatorul ultrasonic obține o imagine a fundului mării sau oceanului. În funcție de condițiile atmosferice, de obicei, obținem o imagine destul de clară. Nu e o fotografie – seamănă mai mult cu o ecografie.

Clio cercetă amănunțit tubul lung și modul precaut cu care Aidan îl mânuia.

– Tata nu te-a ascultat de dimineață, spuse ea. Ar trebui să te obișnuiești cu asta.

Aidan introduse cablul conectat la dispozitiv ca să verifice conexiunea, dar nu îi răspunse lui Clio. Se ridică, îl coborî peste bord și îl asigură cu foarte mare atenție.

– Nimeni nu-l place pe băiatul care se ocupă cu chestiile tehnice, zise el în cele din urmă.

Își drese glasul și își aranjă ceasul masiv de la mână. Era unul dintre acele chestii cu auriu și cu argintiu și cu șase discuri pe cadran.

– Ce ceas serios, comentă ea. Seamănă cu ceasul unui astronaut sau ceva de genul ăsta.

– Tu chiar trebuie să spui ceva *tot timpul?* întrebă el. Se opri conștient de faptul că-și atingea ceasul și își vârî mâna în buzunar. Era un buzunar adânc, așa că îi intră toată mâna, până la încheietură.

– Tu vorbești, zise ea. Se răsuci pe călcâie și se întoarse înăuntru, așezându-se din nou pe covor cu caietul de schițe în brațe. Inima îi bătea ceva mai repede. Era de parcă ar fi fost alergică la el. Ar trebui să stea pur și simplu departe de el.

Intră și el după câteva clipe, închizând încetișor ușa de sticlă.

– Aș dori paste în seara asta, spuse el. Lasagna.

Evident, remarca ei îl atinsese și nu dorea să piardă acest joc. Ea nu ridică privirea. În loc de asta, își trecu degetele peste creioane cu o concentrare foarte intensă.

– Dacă prin lasagna, zise ea, te referi la pește, atunci ai noroc.

Aidan se aplecă și luă caietul de schițe, răsfoindu-i paginile.

– Ăsta trebuie să fie prietenul tău, nu? spuse el, legănând caietul deschis la una dintre paginile cu un desen de-al lui Ollie. Drăguță cravată. Foarte neobișnuită. Îmi plac oamenii care se îmbracă neobișnuit. E o chestie atât de profundă, știi?

– Nu fi sarcastic, freză, îl repezi ea, luându-i din mână caietul. Chestia asta face să ți se unească sprâncenele.

Reguli și încălcări

Faptul de a fi ținută într-un anumit loc fusese în avantajul lui Clio în trecut. De exemplu, să fie ținută într-un anumit loc din cauza ploii. Tocmai în acest fel luase naștere jocul „Plonjează!"

În vara când Clio avea unsprezece ani, ea și familia ei s-au dus pe litoral o săptămână. A plouat în fiecare zi, transformând mica grădină din fața căsuței lor închiriate într-un bazin plin cu noroi și făcând să crească în mod alarmant nivelul oceanului. Au încercat să meargă de vreo câteva ori pe ponton, însă era prea deprimant să alergi de la un chioșc plin cu apă la altul sau să bei limonadă cu gheață când ești ud până la piele și îngheți în aerul condiționat.

Mama lui Clio studia tehnici de restaurare pe artefacte descoperite în apă și își petrecu aproape toată această săptămână ghemuită sub o pătură, citind din când în când pasaje cu voce tare. Clio începu să schițeze traiectoria unei ambarcațiuni pe caietul ei. Tatăl ei o urmări în timp ce făcea lucrul acesta. Îi sugeră ca, de vreme ce nu puteau merge nicăieri, să facă ceva. Un joc. Ceva bazat pe ceea ce Clio desenase. Așa erau ei pe atunci, ea și tatăl ei. Era de parcă ar fi fost o singură minte.

Clio a fost cea care a desenat schița planșetei respective, lucrând cu grijă la ea cu o riglă și un set de creioane. Taică-său întocmise regulile inițiale. Lucraseră întruna, împrumutându-și ideile unul altuia. Ceea ce începuse ca o distracție a unei după-amieze deveni o obsesie copleșitoare tot restul excursiei, a întoarcerii acasă și a următoarelor trei luni. Începură să-l practice în familie și cu prietenii. Toată lumea făcu apoi comentarii referioare la cât era de bun. Cât de *bun de jucat* era. Cât de extraordinari erau Clio și tatăl ei.

Această încurajare îi dădu lui taică-său idei. Decise să-l pună la pachet și să-l comercializeze. Clio își amintea încă ziua când au primit acel telefon că jocul fusese achiziționat de Botzoo, o importantă companie de jocuri din New York. Versiunea video a jocului le aduse realmente bani. Oamenii îl jucau pe telefoanele mobile și la computere. Era peste tot.

Faptul că un joc cunoscut era făcut de un bărbat chipeș și de fiica lui de unsprezece ani (și că imaginea lor apărea pe cutie) deveni o poveste frumoasă. Timp de aproape un an, Clio și tatăl ei au fost subiecte pentru povești din ziare, pentru programele de știri de dimineață și pentru discuțiile nesfârșite ce aveau loc pe internet. Atunci, taică-său hotărî că școala obișnuită nu era suficient de bună pentru Clio, acum că aveau o creștere bruscă de capital și nenumărate oportunități. Vor studia în mod direct arta și cultura lumii. Așa că, pe la doisprezece ani, Clio spusese la revedere prietenilor și școlii. De acum înainte, aveau să fie profesori particulari și călătorii, lecții de desen și excursii.

Și, din câte își amintea ea, totul fusese extraordinar până la sfârșit.

Stând la bordul *Fluturelui de Mare,* Clio încercă să împace toate aceste lucruri în mintea ei. Își aminti că atunci îi plăcuseră aceste călătorii. Totul părea perfect, ca într-o poveste. Viața ei era fermecată. Toamna veni însă atât de repede și, de atunci, nimic nu mai fusese perfect. Această călătorie era pur și simplu cea mai riguroasă exprimare a acestei „imperfecțiuni" de până acum.

Când șase oameni împart un spațiu destul de mic și îngrădit, două lucruri devin importante. Primul e spațiul personal. Fiecare avea câțiva metri cubi doar pentru sine, un loc unde să se retragă. Chiar și Clio și Elsa, care nu aveau cu *adevărat* un spațiu personal, ajunseseră la o înțelegere. Totul de pe partea dreaptă a camerei era al Elsei, totul de pe partea stângă era al lui Clio. O linie invizibilă separa centrul patului, marcat de marginile pilotelor împăturite. Uneori, Clio putea să stea mai mult în baie, cu scuza că vrea să aibă o vreme ceva timp doar pentru ea. Julia și tatăl ei se foloseau de șiretlicul dormitoarelor separate și, pentru că dormeau jos, Clio nu trebuia să-i vadă cum se duc în camera tatălui ei în fiecare noapte.

Al doilea element al supraviețuirii era rutina. Rutina punea stăpânire pe ea de la o zi la alta și, dacă se va putea deprinde cu asta, săptămânile vor trece ușor. Și, dacă săptămânile vor trece, ea va ajunge în cele din urmă pe uscat. Și uscatul însemna să-l contacteze pe Ollie.

Dimineața, avea de pregătit micul dejun. Erau vase de spălat. Ațipitul de dimineață al Elsei. Prânzul. Clio făcu schițe în timpul după-amiezii, umplându-și caietele. Pregătitul cinei și debarasarea de după îi lua cel puțin două sau trei ore seara, după care urmau niște conversații cu adevărat nepotrivite. Au fost încercări de a juca iarăși cărți și o seară dezastruoasă când tatăl ei a sugerat să joace șarade, și atunci oamenii s-au retras în cotloanele lor. Noaptea venea întotdeauna devreme.

Clio urmări rutina celorlalți. Pentru cei implicați în misiune, zilele erau pline. În general, Aidan și Julia lucrau jos, deși Julia putea fi găsită, de asemenea, citind sau scriind în camera de zi. Martin și tatăl ei își petreceau majoritatea timpului în timonerie, controlând vasul sau făcând scufundări. Avea loc câte o scufundare aproape în fiecare zi. Opreau vasul, ridicau steagul pentru scufundări, iar Martin și tatăl ei intrau în apă. Apoi, ieșeau din apă și aveau loc și mai multe discuții cu ușile închise.

Când nu dormea sau nu vorbea despre Alex, Elsa își petrecea timpul „recapitulând pentru nivelele A", ceea ce Clio ghici în cele din urmă că însemna că se pregătea pentru niște teste extrem de serioase care aveau să îi determine viitorul. Podeaua Apartamentului Șampaniei era adeseori înțesată cu notițe în limba franceză și italiană. Elsa avea și obiceiul de a suge felii de lămâie toată ziua și de a lăsa resturile pe noptiera din partea ei de pat. Dacă o țineai la soare cu un manual, o lămâie și o loțiune pentru bronzat, Elsa era o fată fericită. Nu părea să-i pese deloc de ce făceau ceilalți – singurul lucru care nu-i plăcea era că Aidan era evaziv și frecvent se încuia cu maică-sa în aceeași cameră.

Chestia cu încuiatul ușii era ceva căreia Clio îi acordase o atenție foarte specială. Ușa de jos, către camera de lucru, era constant închisă. Când taică-său și Martin făceau scufundări, Clio se

ducea uneori și stătea în fața ușii și o auzea pe Julia repezindu-l pe Aidan în legătură cu ceva. Camera era în mod clar teritoriul lui Aidan și era sursa accesului la internet. Seara, el rămânea în acea cameră, poate lucrând, poate comunicând cu lumea exterioară.

Și așa continua săptămâna.

În cea de-a zecea după-amiază, Clio își dădu seama că tot ce plănuise ea să folosească la prânz nu prea era comestibil. Pâinea mucegăise și rămăseseră doar niște bucățele de carne și brânză și nici o conservă de ton. Nici un plic de supă, salată verde deloc și paste ioc. Nici o lămâie pentru Elsa. Acesta era un semn clar și hotărât că trebuiau să se întoarcă pe uscat – însă acest fapt trebuia prezentat cu mare grijă. Dacă ieșea și îi spunea lui taică-său că nu mai era mâncare, el ar fi insistat că mai era. Șmecheria era să scoată la iveală mâncarea proastă, rezidurile și să-l lase să-și dea singur seama de acest lucru.

– Oh, da, gândi Clio, prinzându-și ecusonul cu numele. Acesta e semnul.

Erau atâtea resturi din care putea alege. Măsline terciuite. O mână de biscuiți. O ceașcă de curry deja învechit. Niște orez. O singură felie de șuncă. Clio le aranjă pe toate cu foarte mare atenție, scoțând astfel în evidență factorul de sărăcie lucie. Când totul fu gata, se hotărî să meargă și să-l aducă personal pe Aidan. Ar simți astfel o plăcere sporită să-l conducă spre prânzul Judecății de Apoi.

Ușa camerei de lucru era descuiată, așa că o deschise. Spre surprinderea ei, nu era nimeni înăuntru. Nu se auzea nici un zgomot de nicăieri de la nivelul de jos. Merse de-a lungul coridorului și încercă ușile, ciocănind la fiecare și încercând clanțele. Nu era nimeni în nici una dintre acele camere. Doar Julia își ținea dormitorul încuiat, însă era evident că ea nu se afla acolo.

Clio se întoarse în camera de lucru. Singurele obiecte de pe masă erau două grafice mari ce arătau adâncimea apei și blocajele. Alături, se afla un caiet de notițe cu câteva cifre și litere mâzgălite de o mână aspră și masculină. Acesta era probabil scrisul lui Aidan și era evident scrisul cuiva care folosea în mod frecvent

tastatura computerului. Liniile literelor şi cifrelor erau grosolane şi tremurate.

Laptopul lui Aidan se afla în colţul îndepărtat, la măsuţa improvizată. Lângă el erau cutii strivite de sucuri. Ecranul era pe jumătate coborât.

A te uita în laptopul cuiva e o încălcare clară a intimităţii în orice altă circumstanţă. Însă, în acest mediu, infracţiunea era de zece ori mai mare. Însă, din nou, acestea nu erau nişte circumstanţe normale. Aceasta ar putea fi ocazia. Şi-ar putea verifica repede e-mailul şi ar putea să-i trimită un mesaj lui Ollie. Poate unul şi lui Jackson, cerându-i un sfat. Poate că Jackson o să fie de acord să-l supravegheze pe Ollie la magazin. De ce nu se gândise oare mai devreme la asta?

Ridică grijulie ecranul laptopului. Screen-saverul era pornit. Atinse uşor tasta „space", şi acesta se trezi la viaţă. Aidan era într-un program pe care nu-l mai văzuse niciodată – ceva evident ştiinţific. Era un grafic pe ecran, nişte creste de munţi ale căror vârfuri urcau şi coborau. Avea probabil legătură cu radiolocatorul ultrasonic submarin care fusese coborât în apă. Aproape de bază, era o legendă pe care scria *Bell*[15] *Star*[16] şi o listă cu ceea ce păreau a fi măsurători. Se întrebă repede ce fel de clopote şi de stele ar studia Aidan. Chiar în partea de jos a ecranului, erau două ferestre închise, una în care era Google şi alta cu un sistem de e-mail de la Yale.

– Oh, Doamne Dumnezeule! îşi zise Clio.

Era chiar trist cât de palpitant putea fi acest lucru. Stătea acolo în picioare, nesigură ce anume să facă. Aceasta era evident lovitura ei – însă, din nou, însemna să-i invadeze intimitatea lui Aidan. Era posibil ca, dacă atingea computerul, să strice ceva la graficul de pe ecran.

Tentaţia era dureroasă. Cu adevărat dureroasă. Se aşeză şi se uită fix la ecran, încercând să-şi dea seama ce anume să facă.

– Ce faci?

---

[15] Clopot (în engl., în original) (n.tr.)

[16] Stea (în engl., în original) (n.tr.)

Clio se răsuci pe călcâie scoțând un mic scâncet și o descoperi pe Julia în pragul ușii.

– Nu era nimeni aici, spuse Clio.

– Te rog să nu te atingi de asta, zise Julia făcând semn cu capul înspre computer.

– Nu atingeam nimic, rosti Clio. Și chiar nu atinsese. Nu am atins.

Julia nu crezu asta nici măcar o clipă.

– Am coborât să vă spun de prânz, zise Clio. E vremea prânzului.

Aidan apăru în spatele Juliei, însă se opri când o văzu pe Clio stând pe scaunul lui.

– Nu atingeam... spuse Clio din nou.

– E vremea prânzului, îi zise Julia lui Aidan. Poate ar trebui să mergem cu toții sus.

Tristul bufet pe care îl așternuse Clio nu avu un succes așa de mare în aceste circumstanțe. Tatăl ei stătea în fața acestuia, fără să pară deloc impresionat.

– Trebuie să vorbim, rosti el. Sus.

Nu e nimic mai umilitor pe lumea asta decât ca părinții tăi să-ți dea ordine de față cu alte persoane. Singurul lucru care ar înrăutăți situația ar fi să te opui, așa că ea ridică din umeri și îl urmă în timonerie.

– Julia e supărată, zise el. Și sincer, și eu. Ai folosit computerul lui Aidan. E proprietatea lui și e...

– Nu i-am folosit computerul, i-o tăie ea.

– Clio! Julia te-a găsit acolo.

– Tot ce am făcut a fost să văd dacă e conectat la internet. Nu m-am uitat în computer.

– E un lucru grav, spuse el, așezându-se. Nu poți să te duci să-ți bagi nasul peste tot.

– Să-mi bag nasul? repetă Clio. Am coborât să le spun că prânzul e gata și nu era nimeni acolo. Am intrat în cameră, am văzut computerul și l-am atins. Nu m-am folosit de el. Doar l-am atins.

– Și te aștepți să te cred? zise el.

– Da, rosti ea. Mă aștept. Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-l întrebi pe Aidan dacă e ceva în neregulă cu computerul lui? Și

ştii ceva? Mă aştept să mă crezi pe mine, şi nu pe Julia. Doar sunt fiica ta.

Fără să-şi dea seama, începuse să ridice vocea.

– Gata, ajunge! zise el.

– Nu, continuă ea. Nu ajunge deloc. Nu eu am cerut să fiu ţinută captivă aici. Nu cred că poţi spune că sunt băgăcioasă dacă sunt blocată pe vasul ăsta. Nu sunt prea multe locuri unde aş putea să mă duc. Şi de ce e ceva rău dacă vreau să contactez lumea exterioară? Nici una dintre chestiile astea nu mi se pare corectă. Practic, m-ai răpit.

– Bine! Fusese înfrânt de propria lui mânie. Tatăl ei se făcea foarte repede roşu la faţă atunci când era supărat, iar acum faţa lui avea culoarea zmeurei. Vreau să te duci sus în camera ta. Acum.

– În camera mea?

– Exact. Cred că trebuie să petreci ceva timp acolo sus.

– Oh, cred că glumeşti. Cât de mult mă poţi oare izola?

Vocea ei era spartă, pentru că se simţea înfrântă.

– Unele fete ar fi recunoscătoare dacă ar putea să-şi petreacă vara în Italia! ţipă el.

– Unele fete n-ar fi ţinute cu forţa aici, cu tine, zise ea.

Această remarcă era mult prea nestăpânită. Nu dorise să o spună cu adevărat – cel puţin nu în felul ăsta. Însă acum replica plutea în cameră, pândind ca un şarpe veninos. Era timpul să se retragă şi să iasă din încăpere.

– Bine, rosti ea. O să merg în camera mea. Însă ştii ceva? S-a terminat mâncarea.

Fuga

Clio își petrecu după-amiaza sus, în Apartamentul Șampaniei, înfrânându-și cel mai copleșitor impuls de a-și striga toate nemulțumirile. Voia să miște radiolocatorul ultrasonic subacvatic și să sperie peștii, să-și smulgă pielea de pe gât cu propriile mâini.

Însă nu făcu nimic din toate astea, în mare pentru că nu era nebună și, parțial, pentru că Elsa stătu cu ea din spirit de frondă și o ajută să se calmeze. Mai precis, îi perie părul. O trânti cu zgomot pe Clio pe podea, se așeză pe pat cu o perie în mână și îi dezmierdă părul. Nu era ceva ce i-ar fi trecut prin cap lui Clio să facă sau ceva la care s-ar fi gândit în mod normal ca fiind un lucru de ajutor. Însă, într-o jumătate de oră, nervii ei erau domoliți. Avu sentimentul că Elsa trecuse prin multe nopți de nebunie la școală. Era pur și simplu mult prea bine pregătită.

Să o aibă pe Elsa era singurul lucru bun care apăruse din această experiență ridicolă. Era de parcă ar fi câștigat o soră.

Tot restul după-amiezii, Clio stătu în vârful patului și făcu alt desen cu Ollie, observând că fața lui începea să devină din ce în ce mai neclară în mintea ei. Precis că el se îndrăgostise lulea de fata de la magazinul de artă, Jaimee sau Janine, și uitase complet de Clio. Elsa se întinse la capătul patului, copiind fraze italienești într-un caiet.

Vasul se opri, și Clio auzi micul uruit făcut de ancora ce cobora. Vasul se clătina liniștit înainte și înapoi. Câteva minute mai târziu, Elsa se rostogoli de pe pat, se întinse și merse la baie. Ieși de acolo și cotrobăi prin lucrurile din dulap, mișcându-se într-un mod evident plictisit. Se duse până la hublou și scoase un mic țipăt.

– Vino aici! îi zise lui Clio. Uite!

Clio se ridică şi i se alătură. În depărtare, poate la vreo cinci sute de metri distanţă se vedea un oraş.

– Oh, Doamne Dumnezeule! zise Clio. În sfârşit!

– Hai să ne îmbrăcăm, zise Elsa.

Euforia absolută de a fi pur şi simplu lângă un oraş le adusese pe amândouă într-o stare de nehotărâre frenetică. După câteva schimburi vestimentare, Elsa se hotărî asupra unei rochii albe fără bretele, cu o curea din piele fin împletită despre care spuse că aparţinuse bunicii ei din Suedia. Ca machiaj, aplică pur şi simplu o cantitate neglijabilă de luciu de buze.

Clio optă pentru o fustă şi un tricou deosebit: jumătate roşu, jumătate albastru. Era piesa cea mai complexă dintre toate creaţiile ei şi încă nu-l purtase în această excursie. Îşi scoase tenişii din picioare şi se schimbă cu o pereche de papuci roşii şi lucioşi de plajă ce nu fuseseră scoşi încă din fundul şifonierului. Îi luă un minut să-şi găsească portofelul; n-avusese nevoie de el de la sosirea aici. Avusese o sută de euro înainte de plecare, în câte două bancnote de cincizeci. Încă n-avusese ocazia să cheltuiască nimic. Erau vârâţi în buzunarul din faţă al fustei.

Coborâră să afle care era „planul de atac", însă în camera de zi nu era nimeni. Ieşiră pe punte. Elsa urcă treptele către timonerie, în timp ce Clio se duse la pupa şi se uită meditativ înspre oraşul italian. Nu ştia ce oraş era, ştia doar că era un oraş care reprezenta uscatul. În acel oraş oamenii se plimbau. Erau magazine, maşini şi restaurante. Computere şi telefoane.

Apoi, privi în jos.

Barca cu motor nu mai era.

– Nu sunt aici, sus, strigă Elsa.

– Elsa, zise Clio, făcându-i semn să vină lângă ea. Arătă în jos, către locul gol de pe platformă. *Nu*-mi vine să cred asta.

– Poate mai e cineva aici, spuse Elsa. Jos.

Toate uşile de pe coridorul de jos erau închise. Clio se duse şi bătu la fiecare. După o clipă, uşa lui Aidan se deschise. Stătea acolo

în picioare, fără cămașă pe el, în niște pantaloni de trening care lăsau să i se vadă câțiva centimetri din boxeri.

– Ce e? întrebă el, frecându-și fața. Avea cute adânci și roșii formate în somn pe obrazul stâng.

– Nici pe tine nu te-au luat, zise Clio.

– Cine nu m-a luat unde anume? Își scutură capul și păru să devină conștient atât de faptul că vasul nu se mai mișca, cât și că îi cădeau pantalonii în vine. Și-i săltă repede. Am tras un pui de somn. Ne-am oprit? Unde suntem?

– Chestia asta nu deranjează pe nimeni altcineva? întrebă Clio.

– Ce anume să deranjeze? întrebă Aidan. Ce se întâmplă?

Clio zărea deja scânteierea plină de speranță din ochii Elsei. Ei trei fuseseră lăsați pe vas singuri. Putea să vadă fiorul ce trecea prin coloana vertebrală a Elsei, făcând-o pe aceasta să-și îndrepte spatele, să-și deplaseze șoldurile ușor spre stânga și să împingă pieptul în față cu vreo câțiva centimetri. Era un fel de reacție biologică, subtilă și inconștientă.

Clio nu suporta faptul că prostia tatălui ei chiar putea să aibă drept rezultat ceva plăcut pentru cineva. *Fluturele* nu fusese niciodată atât de restrictiv ca în acel moment. Era o închisoare frumoasă, cu multă piele și lemn de tec, expresia cea mai exactă a tot ce era în neregulă cu tatăl ei. Exagerat, inexplicabil, prost conceput, nechibzuit... și, în fine, dăunător pentru Clio.

– Trebuie... să plec de aici, zise Clio. Voi ăștia doi faceți ce vreți. Însă eu mă duc în oraș. *Trebuie* să sun acasă.

Se strecură între Elsa și Aidan, care era încă buimac, și urcă treptele.

Când Elsa și Aidan i se alăturară, el purta o cămașă și pantaloni scurți. Figura Elsei era straniu de calmă.

– Vedeți chestia aia? întrebă Clio, arătând către întinderea de apă. Vedeți cât de aproape suntem? Ăsta e felul lui taică-meu de a-mi arăta că încă e stăpân pe situație. *Câinii* fac chestii ca asta atunci când fac pipi în casă.

– S-ar putea întoarce, zise Elsa. Vocea ei deveni puţin mai subţire şi mai veselă: Şi, chiar dacă nu se întorc, putem să profităm din plin. Avem tot vasul la dispoziţie! Haideţi! Am putea da o... petrecere sau ceva asemănător.

Clio se întoarse automat înspre uşile de sticlă şi se uită la vas. Nu conta nici cât negru sub unghie pentru ea, în acel moment, că *Fluturele de Mare* se afla la dispoziţia lor. Expresia de pe chipul lui Aidan sugera că şi el simţea acelaşi lucru.

– Ce fel de petrecere? întrebă Clio. Una fără mâncare? Sau fără distracţie?

– Bine spus, zise Elsa.

– Când ne-am urcat prima dată pe vas, au plecat fără să ne spună, zise Clio. Au ridicat ancora în timp ce dormeam. Ne ţin aici de *zile* întregi. Şi când, într-adevăr, ajungem la uscat, ne lasă aici. Suntem ca nişte prizonieri. Nu e asta o formă de tortură? Să-i opreşti pe oameni să se deplaseze unde vor? Să le întrerupi legătura cu lumea exterioară?

– Da, rosti Aidan, aşezându-se pe marginea iahtului. E un iaht sudanez de tortură. Rar, scump şi diabolic.

Clio îl ignoră şi se întoarse către Elsa.

– Mereu face aşa, zise ea. Nu gândeşte. Nu-i pasă. Face doar ce-i place. Nu-i trece prin cap că există şi alţi oameni sau că aceştia au sentimente sau că pur şi simplu au alte *lucruri de făcut*.

– Deci, întrebă Aidan. Ce sugerezi să facem în privinţa asta? Au luat barca cu motor.

Ea se întoarse spre apă şi socoti distanţa.

– E uşor de înotat, spuse Clio. Totuşi, va trebui să înotăm.

– Şi chestia asta n-ar fi deloc ceva ciudat, zise el. Tu în fustă ieşind din apă pe plajă, udă leoarcă. E o idee excelentă.

– N-am zis că e ideea mea, rosti Clio. Eu doar gândeam cu voce tare.

– Din câte o cunosc eu pe mama, zise Elsa, trebuie să fie vreo sticlă sau două de vin bun pe aici pe undeva. Eu zic să le deschidem şi să le savurăm. Nu prea văd ce altceva putem face.

Stomacul lui Clio fierbea de nervi. Sub nici o formă n-avea de gând să stea cu mâinile în sân şi să accepte asta, nu acum când oraşul era atât de aproape. Acolo erau computere şi telefoane şi, undeva în visurile ei, un posibil mijloc de a scăpa. Un pescăruş zbură pe deasupra capetelor lor, scufundându-se în apă înainte de a-şi continua zborul către plajă. O altă ambarcaţiune trecu pufăind pe lângă ei, lăsând o dâră leneşă şi mare care îi făcu să se balanseze în faţă şi în spate.

– Asta e, zise Clio, arătând către ambarcaţiunea respectivă pe când aceasta îşi croia drum înspre doc. Oamenii se retrag pentru că vine noaptea. Ne rugăm de ei să ne ia. Vrem doar să mergem acolo. Se şi vede destinaţia. De ce nu? Tu le poţi explica.

– Oh, e *genial,* spuse Elsa cu un hohot de râs.

Un minut sau două mai târziu, o barcă foarte mică din lemn trecu la câţiva metri depărtare de ei, ducând un tânăr cu un năvod. Clio începu să-i facă semne disperate cu mâna. El rămase câteva clipe uitându-se la ei de la distanţă, apoi întoarse cu precauţie barca în direcţia lor şi apăru la câţiva metri mai în spate.

– Ce-i spun? zise Elsa, uitându-se la Clio şi înăbuşindu-şi un hohot de râs.

– Spune-i că avem nevoie să ne ducă în oraş, zise Clio. Că trebuie să ne întâlnim cu tata.

Elsa îi comunică acest lucru. Pescarul nu păru în totalitate convins, însă părea interesat de Elsa.

– Nu ştiu dacă o să meargă treaba asta, rosti Elsa încetişor.

– Uite, zise Clio, scotocind în buzunar după bancnotele de cincizeci de euro. Le găsi şi scoase una. Spune-i că-i dăm asta dacă ne ia.

Aidan îi aruncă lui Clio o privire piezişă.

– Oh, *eşti* bună, rosti Elsa, luând banii. Ţinu bancnota în sus şi urmă o altă conversaţie scurtă. După zâmbetul bărbatului, Clio îşi dădu seama că oferta ei fusese acceptată cu bucurie. Cincizeci de euro pentru a merge înspre un loc unde el mergea oricum, un

loc care se şi zărea, de fapt. Era ceva mult prea bun ca să-l rateze. Întoarse barca, vâslind către pupa vasului.

– O plimbare, zise Clio, ridicând braţul în direcţia bărcii de pescuit.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai angajat un străin cu o barcă de pescuit, spuse Aidan.

– Era o idee mai bună decât înotatul.

– Cum ne întoarcem? întrebă el.

– Ne luăm staţiile cu noi, răspunse Clio, ridicând-o pe a ei. Îi sunăm.

Aidan scoase un suspin profund, îşi îndoi braţele şi se uită în sus, către timonerie.

– Dacă plecăm, n-o să mai rămână nimeni pe vas, zise el.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a pleca fără să ne spună, rosti Clio, deschizând trapa. Nimeni nu ne-a spus că trebuie să rămânem aici. Eu plec.

Clio îi înmână bărbatului cei cincizeci de euro. El zâmbi şi încuviinţă, împăturind cu atenţie bancnota în două şi punând-o în buzunar. Clio păşi de pe platforma din spatele iahtului şi urcă în barcă. Aceasta nu era nici legată şi nici complet stabilă şi era un gol mare între ea şi *Fluturele de Mare*. De asemenea, era mai înaltă decât platforma, lucru care însemnă că trebui să facă un salt în barcă, ceea ce se dovedi a fi o faptă cu adevărat vitejească, având în vedere că alesese să poarte fustă. Singura modalitate prin care putea avea garanţia că nu-şi va pierde echilibrul şi că nu va ajunge în apă sau că nu se va lovi de platformă era să se azvârle înainte, pe o grămadă de năvoade puse unul peste altul. Acestea erau ude şi miroseau a peşte şi aveau prinse nişte resturi menajere în ele şi un cleşte de crab.

Privi în sus la Elsa şi la Aidan, care erau deasupra ei acum, sus, pe puntea *Fluturelui*. În interiorul Elsei se dădea o bătălie vizibilă. Ambele opţiuni păreau atrăgătoare. Însă Clio îşi dădu seama că ea era cea care câştiga.

– Haide, Aidan, zise Elsa, privindu-l cu nişte ochi mari. Ce e mai valoros? Un iaht sau noi? Fetele şefilor tăi?

– Dacă e vorba despre bani? întrebă el.

– Faci ce vrei, strigă Clio. Poți să stai acolo singur, legănându-te ușor înainte și înapoi. Așa îți petreci probabil multe nopți.

Aidan strânse ușor din buze. Elsa se afla între ei, mutându-și privirea de la unul la altul.

– Mda, zise el, ridicându-și brațele. Bine. Bănuiesc că nu pot da vina pe noi dacă nu ne-au spus că pleacă.

Elsa bătu din palme.

– Mă duc să-mi iau geanta, zise ea. Mă întorc imediat.

Aidan făcu un pas mare și greoi care legănă barca și aproape că-l trânti pe pescar peste bord. Se așeză pe fundul ud al bărcii și îi aruncă pescarului un zâmbet inexpresiv. Pescarul se uită la el, apoi la Clio.

„Unde e blonda cu sânii mari, vorbitoare de italiană? întrebau ochii lui. Ea e singurul motiv pentru care am venit până aici în primul și în primul rând."

– *Momento,* zise Clio și imediat regretă că spusese acest lucru. Era destul de sigură că nu era un cuvânt italian. Nu poți pur și simplu să adaugi un *o* la orice cuvânt englezesc și să-l faci *străin.*

Aidan se uită la bidonul de plastic de lângă el și se dădu repede într-o parte.

– Crabi, rosti el. Stau lângă niște crabi.

– Vezi? spuse Clio. Ești cu ai tăi. Deja funcționează chestia asta.

– Fac asta doar ca să mă asigur că nu vi se întâmplă nimic vouă, zise el.

– Mincinosule!

Sprâncenele subțiri ale lui Aidan se ridicară, însă le coborî repede și își compuse expresia aceea calculată ca de obicei. Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Pescarul se uită de la unul la altul, în mod clar nesigur de ce se întâmpla.

– Probabil că am rămas aici pentru că taică-tău era supărat pe tine, zise el. Știi tu, din cauza chestiei cu computerul.

– Nu ți-am atins computerul, spuse ea. Ei bine, l-am atins. Și doar asta a fost. Nu m-am uitat în el sau să-i fi făcut altceva. Voiam

să văd dacă era on-line. Nu am... intrat în vreunul dintre lucrurile tale personale. N-aş putea face asta.

– Ştiu că n-ai intrat, zise el. Mi-aş fi dat seama dacă ai fi făcut-o. Însă probabil că tocmai acesta e motivul.

– Deci dai vina pe mine? întrebă ea.

– Nu. Nu fac decât să constat un fapt.

Uşile se deschiseră, şi Elsa veni în fugă, cu încălţările clămpănindu-i sonor pe puntea din fibră de sticlă. Şi le schimbase în mod evident când se dusese să-şi ia geanta. Şi, pe când întindea un picior ca să păşească de pe platformă în barcă, Clio îi văzu încălţările – nişte sandale-platformă albe şi foarte înalte. Pe Clio o frapă că erau atât de scandinave. Îi plăceau la nebunie.

Atât pescarul, cât şi Aidan doriră să o ajute să urce în barcă. Însă, din moment ce Aidan era aşezat, pescarul ajunse primul la ea.

– Toată lumea e gata? întrebă Elsa, schiţând un zâmbet către pescar ce ar fi topit şi un gheţar. Hai să mergem.

Scurtă istorie a ridicării fetelor în Florida

Barca de pescuit nu se duse către doc; se îndreptă către plajă. Bărbatul își flutură brațele și alți trei tipi se îndreptară către barcă. Aceștia se uitară fix la Clio, Elsa și Aidan. Se purtă o discuție în italiană.

– Întreabă despre noi, șopti Elsa în timp ce aceștia vorbeau.

Proprietarul bărcii sări în apă, și cei patru bărbați apucară de frânghia ce era legată de partea din față a bărcii și o traseră către plajă. Era clar că prezența lor făcuse ca treaba să fie ceva mai dificilă decât de obicei. Însă, cu o ultimă smucitură și un strigăt, barca poposi pe țărm cu un sunet înfundat.

– Ce facem prima dată? întrebă Elsa, după ce îi mulțumi pescarului. El se uită după ea și îi trimise o bezea. Ea schiță acel zâmbet ușuratic și radios de zeiță a laptelui.

– Trebuie să iau legătura cu cineva, zise Clio.

– Cu prietenul tău! rosti Elsa, strângând-o de braț. Biata de tine! Nu ai putut să vorbești cu el toată săptămâna!

– De asta ne-am urcat pe bunul vas *Crabul de Mare?* întrebă Aidan, părând în mod sincer neimpresionat. Ca să poți tu să-ți suni *prietenul?*

Chestia asta cu prietenul ajunsese deja prea departe pentru ca ea să o mai poată corecta.

– Nu, spuse ea. Am făcut-o ca să putem vizita acest frumos oraș italian. Oricare o fi ăla.

La fel ca și Sorrento, acest oraș era deasupra lor, însă nici măcar pe aproape la fel de cocoțat. Într-o oarecare măsură, orașul părea îngrămădit până în vârf, cu vreo șapte straturi de clădiri de culoarea

şerbetului. Trebuiau să urce doar un singur şir de trepte ca să ajungă acolo, şi aceste trepte nu erau deloc atât de chinuitoare ca acelea pe care le urcase Clio ultima dată. Începură să se îndrepte spre ele. Elsa îşi scoase sandalele albe.

Clio privi la şlapii ei roşii în nisipul de culoare închisă. Acest nisip lucea în mod bizar – erau mici puncte de culoare presărate prin el, sclipind în soare. Se lăsă în jos şi înşfăcă un pumn plin de nisip, alegând bucăţile colorate. Acestea erau mici pietricele perfect rotunde şi netede de culoare verde, acvamarin, roşu-ruginiu şi alb imaculat.

– Cred că asta e sticlă, zise ea.

– Pfiu, rosti Aidan. Sticlă.

– Nu, spuse ea. Uite! Ai mai văzut vreodată o plajă ca asta? Cum a ajuns toată sticla asta în nisip? E peste tot! Şi e în totalitate netedă.

– Bănuiesc că a fost asimilată de nisip, zise el. Uite! În *nisip*.

– Dar e *atât de multă,* rosti ea, arătând înspre lunga întindere de plajă.

– Cred că italienii aruncă multe sticle în mare, spuse el. Clio scuturâ din cap. De ce trebuia oare să fie el tot timpul atât de sarcastic? Şi de ce lăsa ea să ajungă acest sarcasm până la ea? Ollie ar fi apreciat toată această frumuseţe. Însă, într-un fel, Clio era chiar dezamăgită că Aidan părea să nu-şi dea seama. *Încerca* oare să fie încăpăţânat?

Elsa nu le dădea atenţie. Examină privelişte din jur cu o privire gânditoare, apoi sări în faţa lui Aidan şi a lui Clio.

– Voi ăştia doi, zise Elsa. N-aveţi atitudinea care vă trebuie în acest moment. Aşa că am să vă spun ce o să facem. O să mergem să luăm ceva de *mâncat* şi de *băut*. Apoi, suni acasă.

Nu mai era mult până în oraş, indiferent care ar fi fost acela. Era o întindere de pavaj la capătul treptelor, cu o spoială de restaurante, standuri de *gelatto* şi magazine cu articole de plajă. În afară de astea, erau clădiri care se cojeau, cu ferestre mari şi cu obloane larg deschise ce lăsau să se întrevadă interioarele apartamentelor, televizoare pornite şi rufe atârnate la uscat. În orice alt loc, toate astea ar fi fost foarte neatrăgătoare, însă, în Italia, era ceva diferit.

Erau o grămadă de restaurante drăguțe de-a lungul străzii principale, dar trioul avea nevoie de ceva convenabil ca preț, și Clio fu cea care reuși să ochească locul perfect. Avea mese albe de plastic, cu fețe de masă din vinilin, umbrite de umbrele roșii, aplecate într-o parte, ce făceau reclamă la ceva de care Clio nu mai auzise niciodată. Fiecare masă era decorată cu flori de mătase aranjate în sticle goale de Orangina. Meniul era pe o singură pagină laminată, scris atât în italiană, cât și într-o engleză de baltă, și era alcătuit numai din paste.

Nici unul dintre ei n-avea prea mulți bani, așa că deciseră să comande același fel, *ziti* cu sos de roșii, cele mai simple și cele mai ieftine paste din meniu. Elsa adăugă ceva la sfârșit, arătând către o secțiune diferită din meniu și dăruindu-i ospătarului un zâmbet enorm.

– Sărbătorim, zise ea, punând meniurile de-o parte.

Chelnerul aduse două carafe cu vin roșu, trei pahare și un coș cu pâine crocantă cu coaja închisă la culoare. Elsa turnă vinul.

– Pentru fuga noastră! rosti ea, ridicând paharul.

Toți luară câte o înghițitură de vin. Era cald. Și, de îndată ce Clio trecu peste aroma inițială stranie, peste lipsa totală de dulceață, aproape crezu că înțelesese ceea ce voiau unii oameni să spună atunci când se refereau la „tonuri lemnoase".

– Cred că ne place, spuse Elsa, urmărindu-l pe chelnerul care se îndepărta. Ăsta e ceva mai bun decât ce cred că am comandat. Așa, acum planul nostru pentru seara asta? Din moment ce deja i-am enervat pe ceilalți – și, prin ceilalți, mă refer la tatăl lui Clio –, cred că ar trebui să ne facem de cap pur și simplu. De acord?

– De acord, zise Clio.

Fetele ciocniră paharele.

Aidan nu zise nimic. Se lăsă doar pe spate în scaunul de plastic, cu părul căzându-i peste ochii pătrunzători. Îndepărtă o gânganie care aterizase în paharul lui și se înecase.

– Uite, zise Clio, scoțându-și stația și punând-o în geanta Elsei. Nu vreau să-l aud când începe să strige după Numărul Cinci.

– Exact, spuse Elsa, punându-şi un braţ pe după umărul lui Clio. E mai bine *aşa*.

Cât ai zice peşte, li se aduseră trei farfurii enorme. Deşi pastele erau simple, reuşiră să fie cele mai bune pe care le mâncase ea vreodată. Erau foarte proaspete şi doar puţin condimentate cu frunze mari de busuioc. Erau gustoase, perfecte şi ieşeau aburi fierbinţi din ele, de parcă tocmai atunci ar fi fost înhăţate de pe plita bunicii.

– Nu eşti foarte manierat, zise Elsa, jucându-se cu furculiţa prin paste şi cercetându-l pe Aidan. El deja îşi „curăţase" jumătate din farfurie, înainte ca ele măcar să fi început.

– De ce? întrebă el, cu gura plină.

– Pentru că stai aici la masă cu două fete, două fete destul de atrăgătoare...

„Cum făcuse oare Elsa acest lucru? se întreba Clio. Cum spusese ea acest lucru fără să pară încrezută. Chestia asta era în mod categoric o supraputere."

– ... şi nu faci absolut nimic ca să ne impresionezi sau să ne distrezi. Iar noi avem nevoie de distracţie. Amândouă suferim.

– În regulă, zise el, strângând puţin din ochi. Am o poveste.

– S-o auzim, spuse Elsa, ridicând paharul.

– Am fost balerin.

Paharul Elsei ateriză înapoi pe masă, şi ea slobozi un râs zgomotos şi vesel.

– Minţi, rosti Clio, simţind că-i vine şi ei să zâmbească.

– E sută la *sută* adevărat, zise el. Când eram copil, am avut o vecină ţicnită, pe nume doamna Chemonsky care îşi făcuse o sală de dans în pivniţă. Obişnuia mereu să treacă pe la noi şi să bea o cafea cu părinţii mei. Era una dintre acele persoane pe care nimeni nu vrea cu adevărat să o aibă prin preajmă, dar, cu toate astea, se pare că n-ai cum să o opreşti. Nimeni n-o putea refuza, pentru că ea insista pur şi simplu, insista şi insista. Se băga în toate casele din cartierul meu. Aşa că se tot plângea părinţilor mei că n-avea nici un băiat şi că dansul chiar era o chestie masculină, şi că ea îşi dorea într-adevăr ca mai mulţi părinţi să fie deschişi la minte în privinţa dansului, şi că ce-ar fi ca eu să trec pe la ea şi să iau parte la cursurile ei? I-a stresat

de-a dreptul pe părinții mei, iar eu am ajuns să merg acolo de două ori pe săptămână.

– În colanți? întrebă Elsa. Te rog, spune-mi că erau colanți. Te rog să mi-i descrii în amănunt.

– Oh, da, zise el, întinzând mâna după paharul cu vin. Erau colanți. Și erau verzi.

– Și colanții ăștia erau cu picior? întrebă Elsa. Îmbrăcau tot piciorul?

– Da, spuse el. Chiar mi-au afectat respectul de sine.

Viziunea lui Aidan în colanți verzi o înveseli foarte tare pe Clio. Cu cât își închipuia mai tare acest lucru, cu atât își dădea seama că n-ar fi probabil o privelişte prea rea. Avea într-adevăr niște picioare musculoase.

– Trebuia să fac asta doar o scurtă perioadă de timp, continuă el, însă nu ne-am putut opri, pentru că doamna Chemonsky venea la noi și o hărțuia pe maică-mea. Și maică-mea ura într-adevăr să fie hărțuită de doamna Chemonsky, așa că am rămas acolo vreo *trei* ani. Eram la liceu când, în cele din urmă, am reușit să scap. Nu vreți să știți ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă cei de la liceu ar fi aflat că luam cursuri de balet. Sunt din Florida. În Florida nu faci balet dacă ești tip.

– Deci știi să dansezi? întrebă Elsa. Și o să ne arăți, da?

– Nu știu să dansez deloc, zise el. Talentul meu la dans e zero. Tot ce am făcut a fost să ridic. Asta fac tipii la balet – ridică fete. Și am ridicat multe fete.

– Nu-i rău pentru tine, spuse Elsa.

– Ai putea crede asta, zise el, devenind mai însuflețit. Nu? Însă chiar nu e cazul. În primul rând, la doamna Chemonsky nu veneau dansatoare serioase. Majoritatea erau fetițe. Fetițe și eu. A fost în regulă când aveam, să zicem, treisprezece ani, și fetele aveau zece. Însă când aveam cincisprezece, iar fetele aveau tot zece... atunci a început să devină înfiorător. Toată chestia asta a contat doar la interviul de la Yale, când m-au întrebat care erau hobby-urile mele. Nu erau prea mulți balerini la Departamentul de inginerie.

– Ei bine, e stabilit, zise Elsa. Mergem să dansăm după asta, şi tu ne ridici. Trebuie să încercăm acest talent foarte special al tău.

– Dacă vrei, spuse el, dând din umeri. Cum vrei. Dacă vrei să fii ridicată, o să te ridic.

Clio îşi dădu seama că, până atunci, nu vorbise deloc. Elsa fusese cea care întreţinuse şi purtase această conversaţie, învârtindu-se în jurul ei.

– Sigur, rosti Clio. Ridică-mă.

Aidan îşi înclină capul în semn de încuviinţare, iar ochii lui verzi i se luminară dintr-odată.

– Dacă vrei să te ridic, cred că nu pot să refuz acest lucru.

Acum, că-şi auzise propriile cuvinte spuse de altcineva, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Însă el continuase în acelaşi stil şi în mod ciudat... ei îi plăcuse acest lucru. Pentru prima dată în vara aceasta, chiar simţi că făcea parte dintr-un grup, un grup în care voia să se afle.

Când cina se sfârşi, şi ei strânseră împreună banii care trebuiau daţi pentru nota de plată, Elsa apucă pe fiecare de braţ şi o porniră în josul străzii cu piatră cubică, mergând cu un pas inegal. Clio nu-şi dădea seama dacă era din cauza pantofilor cu toc înalt ai Elsei sau dacă era din cauza vinului... însă Elsa chiar se sprijinea de Aidan. Asta o făcu pe Clio să-şi piardă puţin echilibrul. Dar ar fi putut fi şi din cauza vinului.

– Acum, zise Elsa, uite cum o să fie. Găsim un loc de unde Clio să poată da telefon. Iar tu şi cu mine...

Era vorba despre Aidan.

– ... găsim un loc unde să dansăm. Ai o promisiune pe care trebuie să ţi-o ţii.

Clio alese să nu se aplece în faţă şi să se uite la reacţia lui Aidan. Era brusc mai puţin entuziasmată să dea telefon. N-avea sens – pentru că asta fusese tot ce dorise să facă mai mult de o săptămână. Cu toate astea, se pomeni vrând să spună că o să meargă cu ei pur şi simplu, că vor căuta împreună un loc unde să danseze.

Între un stand de ziare și un magazin cu haine fără nici o formă și fețe de masă se afla o mică dugheană murdară ce făcea reclamă la *telefon* și acces la internet.

– Gata, am găsit, spuse Elsa, dându-i drumul lui Clio. Ne vom întoarce să te luăm într-o jumătate de oră. E în regulă?

– E perfect, zise Clio. Nu voia ca ei să plece și să o lase în această dugheană. Însă, evident, ea aici trebuia să se afle.

La fereastră erau două computere care funcționau pe bază de monede, și în colț – un telefon foarte uzat de culoare închisă cu un receptor plat. Clio cumpără o cartelă telefonică de zece euro de la bărbatul din spatele ghișeului, care urmărea un meci de fotbal la un televizor mic și fuma o țigară.

Primul lucru pe care îl făcu fu să sune pe mobilul maică-sii, însă aceasta nu răspunse. Făcu repede calculul în minte – șase ore diferență până acasă și încă una până în Kansas. În Kansas, era în jurul prânzului, iar maică-sa era vârâtă probabil în vreun colț al atelierului. Clio lăsă un mesaj, dându-și toată silința să exprime faptul că nu fusese ideea ei să nu sune timp de mai mult de o săptămână. Când închise, încă mai avea o grămadă de credit pe cartelă.

Și acum, Ollie. Avea două opțiuni: putea să mai cumpere credit și să se așeze la unul dintre computerele deteriorate sau putea folosi cartela din mâna ei și să-l sune pur și simplu.

Împinse cartela în spațiul dintre cei doi dinți din față și mușcă din ea gânditoare. Acum, când în sfârșit avea șansa să-l sune, era năpădită de îndoială. Ar fi oare prea ciudat să-l sune pe Ollie din Italia? Cum să explice acest lucru în așa fel încât să nu dea impresia că e obsedată de el? „Bună, mă plimbam prin Italia și m-am gândit că ar trebui să te sun... pentru că sunt completamente nebună."

Însă, s-ar putea ca lui să-i placă într-adevăr asta. Ar avea totuși nevoie de o scuză. Ar putea întreba dacă sosise albastrul de India numărul 7. Le lipsea mereu acea cerneală. Era o chestie forțată, însă simți că putea să încerce. Ar putea să sune ca și cum ea ar lucra la un desen și chiar ar avea nevoie de acea cerneală și i-ar putea cere lui Ollie să i-o pună deoparte. Apoi, ar putea specula situația și i-ar spune cu tupeu că s-a tot gândit la el.

Nu era rău, de fapt. Era sărită de pe fix, însă lucrul acesta o făcea să pară dedicată muncii ei.

Fără să se gândească prea mult la asta, tastă codul de pe cartelă şi începu să formeze. Sună o dată. Sună de două ori. De trei...

A treia oară însemna că n-o să se răspundă la telefon. Era pregătită să lase un mesaj când la telefon răspunse o voce ciudată.

– Bună! zise Clio. Ollie? Eu sunt!

– Cine e? întrebă o voce de fată.

Clio se opri din vorbit şi îşi băgă degetul într-un strat gros de praf de lângă telefon.

– E numărul de telefon al lui Ollie Myers? întrebă ea.

– Da, spuse vocea feminină. Cine e la telefon?

– Sunt Clio.

– Nu e aici acum, Clio, zise fata. Nu părea supărată sau curioasă. Părea foarte prozaică. Vocea îi era vag familiară. Clio o mai auzise cu siguranţă înainte, însă nu-şi amintea unde anume. Trebuie să fi fost cineva de la magazin.

Mintea ei făcu imediat un salt către fata cea nouă cu bustieră argintie. Janine.

– Oh, rosti Clio. Treaba e că sunt în Italia şi...

– Ai zis cumva că eşti în Italia? întrebă fata. Acum, vocea avea un ton ciudat.

– Exact... poţi să-i spui că am sunat? zise ea. O să încerc altă dată. Mersi. Trebuie să închid.

Închise telefonul. Ecranul gri cu negru arăta cât timp se scursese. *Patru minute.* Vorbise la telefon timp de patru minute. Marele moment fusese strivit ca un gândăcel.

Clio rămase acolo şi se gândi să mai sune pe cineva. Ar putea să o sune pe *Jackson.* Însă, dacă Jackson nu era nici ea acasă, atunci s-ar simţi într-adevăr condamnată. Aşa că se duse şi aşteptă afară, cu speranţa că Elsa şi Aidan se vor întoarce mai devreme.

Ei întârziară. Veniră cu cinci minute mai târziu. Şi, în acel timp, Clio învăţă un lucru, şi anume că, în Italia, dacă eşti fată şi stai singură timp de o jumătate de oră, oamenii se uită la tine. Întunericul cobora, făcând ca toate clădirile pastelat colorate să pară gri.

Era ori vinul ori acel telefon, însă ei chiar i se învârtea capul. Scotoci printre toate vocile feminine pe care și le îngrămădise în minte și încercă să facă o asociere, însă nu ajunse la nici o concluzie. Încercă să-și imagineze de ce ar putea cineva să aibă acces la telefonul lui Ollie. Poate că-l lăsase zăcând pe undeva prin magazin. Și asta nu însemna neapărat că te vedeai cu cineva dacă îi *lăsai acelei persoane telefonul* tău. Nu. Evident, era o întâmplare pur și simplu.

Încercă să se convingă de asta în timp ce stătea acolo, dar nu prea ținea. Începu să o doară stomacul – poate era de la *ziti*. Poate nu fusese deloc o idee așa de bună.

– Am crezut că ești încă la telefon! zise Elsa, venind în grabă către ea și trăgându-l pe Aidan de mână. Haide! Am găsit *cel mai bun* loc. Nici n-o să-ți vină să crezi.

Clio se pomeni uitându-se la mâinile lor împreunate. Era cu siguranță ceva ce Elsa tocmai *făcuse,* însă dădea și impresia că ei ar putea fi... împreună. Elsa dorea acest lucru în mod clar. Aidan încă avea tot expresia aceea ușor rezervată, de parcă el ar fi fost deasupra a tot ceea ce s-ar putea întâmpla între ei.

– E foarte elegant, spuse el sec.

În acel moment, n-avea dispoziție pentru răutățile lui, așa că îl ignoră și apucă cealaltă mână pe care Elsa i-o întindea. O lăsă să o tragă după ea pe stradă, într-o stare de totală zăpăceală. Nimic n-avea sens. În mintea ei, continua să audă vocea de la telefon care întreba: „Cine e?“

Eurotrash[17]*-ul se aude la nesfârşit*

Clubul se numea Fez. Trebuiră să coboare o scară îngustă luminată de lămpi de alamă cu geamuri multicolore din plastic pentru a ajunge acolo. Mirosea uşor a bere trezită, ţigări şi plastic – ca interiorul unei măşti al unui costum de Halloween. Un bărbat de la capătul scărilor ceru fiecăruia cinci euro înainte de a-i lăsa să intre. Le ştampilă pe mâini o imagine verde neon a unei cămile.

Clio nu mai fusese niciodată într-un club adevărat. Se aştepta să găsească mulţi oameni mici de statură cu îmbrăcăminte la fel de mică, de-abia în stare să facă faţă greutăţii paharelor cu picior pe care le aveau în mâini. Însă n-avu parte de aşa ceva.

Erau poate vreo douăzeci de persoane în club, şi lui Clio i-a fost clar că toţi erau turişti. În centrul încăperii se afla un ring de dans făcut din pătrate multicolore ce se aprindeau la întâmplare. Nimeni nu se apropia de ringul de dans. Pentru a da clubului tema lui marocană pe care o promitea numele, peste tot erau multe plante masive cu frunze ca de palmier.

Clubul compensa lipsa de clienţi şi de activitate prin faptul că era foarte întunecat şi foarte zgomotos. Acum, se auzea o melodie dance pe care Clio n-o mai ascultase niciodată. Chestia asta era ceva ce-i amintea din călătoriile ei anterioare – muzica dance necunoscută era una dintre resursele naturale generoase ale Europei.

Era prea tare ca să-şi dea seama dacă era ceva de capul ei. Elsa făcu semne că era timpul să meargă şi să ia ceva de băut. Nu prea

[17] Subgen al muzicii electronice dance apărut la începutul anilor '90. Combină mai multe elemente din muzica house, hip-hop şi hi-NRG. (n.tr.)

exista altceva de făcut, așa că îi urmă. Elsa strigă ceva către barman și apărură trei sticle de bere italiană. Clio deschise portofelul să scoată niște bani și fu șocată să descopere cât de puțini mai avea acum. Știuse când și cum anume îi cheltuise, cu toate astea nu i se părea posibil ca suta ei de euro să se reducă atât de repede la doar opt euro. Care imediat deveniră doi.

Își băură berile repede și în liniște, uitându-se în jurul lor și făcând conversații din ochi și din sprâncene unii către alții, referitoare la lipsa de mișcare. Clio încercă apoi cu disperare să nu se gândească la discuția pe care tocmai o avusese și să nu lase ca aceasta să-i strice seara. Simți cum berea înghițită dă naștere unui zumzet amețitor.

Elsa se legăna puțin în timp ce-și bea berea, ținându-și părul în vârful capului cu o mână și lăsându-l apoi să cadă. Întinse mâna și făcu același lucru și cu părul lui Clio, care era mai des. Acesta i se revărsă peste față și umeri. Apoi, îi ciufuli și lui Aidan părul. Într-o oarecare măsură, acest gest îi provocă lui Clio un junghi incomod. Noaptea începea să-i scape din mâni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Elsa, cât putu ea de încet. Ai o expresie ciudată pe chip.

– Nimic, zise Clio, incapabilă să îi întâlnească privirea.

Elsa își mișcă încet capul în ritmul muzicii și îi ciufuli încă o dată părul lui Clio.

Volumul muzicii se mai micșoră puțin în vreme ce melodiile se schimbau, și un nou ritm își făcu intrarea.

– E timpul să dansăm, spuse Elsa. Vă supărați dacă mă duc eu prima?

Puse jos sticla de bere aproape goală și îl ridică pe Aidan de pe scaun. În mod evident, ringul de dans era acolo pentru oricine avea curajul să vină pe el. Clio rămase în picioare pe margine și privi cum Elsa îl făcea pe Aidan să-i demonstreze tehnica lui de dans. El chiar nu știa să danseze sau nici măcar nu încerca, însă o ridica întruna în brațe. Elsa își făcu numărul râzând, țopăind și învârtindu-se. Îi făcea din când în când semn cu mâna lui Clio sau schița un gest care însemna „privește asta!“ Aidan îi arunca uneori o ocheadă

scurtă în timp ce o lăsa pe Elsa jos. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se apropiară mai tare unul de altul, cu cât o ţinea mai mult în braţe – cu atât se uita mai puţin la Clio.

Şi iat-o pe Clio, bând şi restul berii Elsei acum, încă întrebându-se cine fusese la telefon... la telefonul cuiva care nici măcar nu era prietenul ei. Cineva pe care n-avea nici un drept să fie geloasă. Cineva care nu-i aparţinea.

Toată veselia de mai înainte, toate acele sentimente că aparţinea unui grup, că era fericită... se năruiră, dispărură în spaţiile dintre pătratele colorate ca penele unui papagal. Ceva nu era deloc în regulă cu ea. Termină berea Elsei şi urmări cum aceasta se apleacă spre Aidan şi îi spune ceva, apoi veni către Clio.

– E rândul tău – zise ea.

Aidan era în picioare, cu braţele întinse, aşteptându-şi cu răbdare următoarea parteneră. Zâmbea sau rânjea. Expresia de pe chipul lui era straniu de searbădă. Poate că el nu *voia* să danseze cu ea. Era prea mult.

– Trebuie să plec, rosti Clio, înmânându-i Elsei sticla goală.

– Unde să pleci?

– Trebuie să dau un alt telefon.

– Eşti sigură că ţi-e bine? întrebă Elsa.

– Mi-e bine, zise Clio repede. Eu doar... mă întorc.

Fugi de-a lungul ringului de dans. Aidan întinse mâna fără prea multă tragere de inimă, însă o lăsă să treacă mai departe.

Afară, în stradă, Clio trase cu putere aer în piept. Era un aer prea cald şi apăsător. Îşi croi repede drum până la dugheana cu computere. Cei doi euro ai ei nu îi ajungeau să dea un alt telefon. Erau suficienţi ca să cumpere zece minute la unul dintre computere. Când reuşi să se înregistreze cu adresa ei de e-mail, descoperi că avea o sută şaptesprezece mesaje în cutia poştală.

Intră în nişte mesaje mai vechi. Avea pe undeva un e-mail de la Ollie, de acum câteva luni. Vorbiseră despre o expoziţie care avusese loc într-o mică galerie de artă din oraş. Îi luă câteva minute şi alte câteva încercări. Conexiunea era înceată, însă exista. Apăsă fereastra de răspuns şi se uită fix la ecran.

În timp ce prețioasele ei minute se scurgeau, căută ceva în minte, ceva care să exprime ce dorea să-i spună lui Ollie. Nu voia să-l acuze. Nu voia să-l sperie. Se simțea amețită.

Reuși să înceapă să tasteze ceva despre Italia și cerneală, și despre cum îi părea ei rău că telefonul pe care îl dăduse fusese confuz. Nimic n-avea sens. Propozițiile nu voiau să se lege. Tot șterse și rescrise și observă doar în ultima clipă că îi mai rămăseseră doar trei secunde. Într-un moment de panică, apăsă „trimite".

– Oh, Doamne Dumnezeule, zise ea cu voce tare. Ce am făcut? Tipul mărunt din spatele tejghelei se uită la ea și ridică din umeri.

Pe când mergea împleticindu-se înapoi spre clubul Fez, Clio ridică privirea printre clădiri la luna plină și albă. Cineva spânzurase un cearceaf la o fereastră. Semăna cu o fantomă leneșă, goală și tristă.

La ușă, Clio îi arătă paznicului mâna ștampilată și coborî în adâncimile triste și pline de fum ale clubului Fez. Acum, pe ringul de dans erau cinci persoane. Lucrurile erau mai animate și se transformaseră în niște mișcări de brațe care biciuiau aerul.

– E petrecere, mormăi Clio cu voce joasă.

Elsa și Aidan nu erau la această petrecere specială. Clio se uită către bar, în spatele unui palmier în ghiveci. Îi văzu într-un colț îndepărtat. Se mutaseră ceva mai în spate. Începu să meargă către ei, capul îi bubuia de la muzică, apoi își dădu seama cât de aproape stăteau unul de altul. De fapt, erau chiar foarte aproape. Elsa își puse brațul pe după gâtul lui Aidan și începură să se sărute.

Clio rămase acolo în picioare, ca trăsnită. Chestia asta avea sens. Știuse din primele clipe că așa avea să se întâmple. Era clar ce anume voia și avea nevoie Elsa și în consecință Clio ar fi trebuit să fie fericită pentru ea. N-ar fi trebuit să fie o surpriză.

Însă nu se simțea deloc așa. Era un șoc – un șoc rece și dezgustător. Stomacul i se strânse. Întoarse capul de la acea privelițte și fugi afară din club.

Omoară tot ce mișcă

Clio se așeză cu fusta direct pe nisipul ud și întunecat, privind la apa rece și neagră. Acum, era prea întuneric ca să vadă pietrele prețioase din nisip. Se lupta cu greața și în gură simțea un gust de bere caldă, paste și tonuri lemnoase... toate amestecate cu o oarecare senzație de dezgust.

Avea atâtea probleme pe cap. Ollie. Tatăl ei. Aidan și Elsa sărutându-se...

Sărutul era un lucru care ar fi trebuit să fie simplu. Era ceva pe care alte persoane, ca Elsa și Jackson și... ei bine, *toată lumea*... îl considerau firesc. Chiar acum, în această secundă, singurele două persoane pe care le cunoștea aici se sărutau cu foc. Iar ea era singură și beată pe plajă. Nesărutată. Și luptându-se din greu cu toată ființa ei să-și înăbușe hohotul de plâns care-i stătea înfipt în beregată.

Jackson, de exemplu, era una dintre acele persoane enervante care se putea duce singură la orice petrecere dacă îi intra în cap chestia asta (și o făcea în mod frecvent) și se putea săruta pasional cu cineva suficient de atrăgător. În mintea lui Jackson, toți tipii aveau permanent chef de a se săruta și era un privilegiu feminin să facă selecția și să acționeze. Jackson spunea întotdeauna că era o chestiune de concentrare să știi dacă acel lucru era ceea ce-ți doreai. Ea zicea că Clio pur și simplu nu-și îndeplinise obligația și că, într-un anumit fel, se sabota pe ea însăși.

Însă putea fi oare autosabotare dacă, în cazul lui Clio, la o petrecere ajunge foarte aproape de momentul de a o face și atunci cineva pornește alarma de incendiu, ca să facă o glumă, și, când

toată lumea a trebuit să plece, prietenii potențialului tip cu care trebuia ea să se sărute îi spun acestuia că doreau să plece? Și că, din moment ce nu avea mașină, a plecat și el cu ei?

Nu.

Sau atunci când a avut o conversație lungă și închegată cu un tip la școală (cu Michael Flannigan) care a durat săptămâni întregi și când ei, în cele din urmă, au plănuit să iasă la o cafea, el a făcut nu doar mononucleoză, ci și sindrom postviral și a lipsit de la școală în următoarele șase luni?

Nu.

Sau atunci când elevul elvețian cu bursă devenise obsedat de tatuajul lui Clio și lucrurile mergeau bine între ei, însă ea a mâncat sendvișul ăla cu ton care zăcuse în frigider poate de o zi sau de mai multe. Și, până ce ea terminase cu voma, el deja se întorsese în Zürich.

Jackson totuși insistă că lucrul acesta avea legătură cu voința lui Clio, o rezistență profundă și interioară, dar Clio nu-și dădea seama.

Și, din locul unde stătea, nici măcar nu prea putea să vadă vasul. Era un punct albastru cu roșu ce strălucea în depărtare. Oricât de mult îl urâse cu doar trei sau patru ore înainte, acum tânjea după el. Nu prea avea chef de inevitabila ceartă cu taică-său. Tot ce voia era să se urce în partea ei de pat, să-și tragă pilota peste cap și, poate, să intre în comă o perioadă. Opt săptămâni ar fi suficiente.

Clio stătea pe nisip pe mal, lăsând apa să-i învăluie degetele picioarelor. Putea să închidă ochii pur și simplu și să doarmă aici. Bineînțeles, acest lucru era periculos din aproape un milion de motive, pe lângă faptul că era extrem de neatrăgător. Sau ar putea să meargă și să-i bocească maică-sii la telefon, însă totuși nu putea face nici asta. Trebuia să se întoarcă pe vas. Fusese înfrântă.

Îi trecu un gând prin minte, genial și simplu. Ar putea să înoate până acolo. Chiar dacă taică-său era acolo deja, poate se putea strecura pur și simplu la bord și lăsa impresia că nici măcar nu părăsise vasul.

O trecu un fior la acest gând. Nu înotatul o îngrijora pe ea. Putea să se descurce fără probleme cu acea distanță. Vasele o îngrijorau.

Odată ce ai fost *lovit* de o barcă, le percepi diferit. Însă calea era liberă. Se părea că majoritatea vaselor se strânseseră la mal pentru noapte. În depărtare, se vedea un fel de ambarcaţiune mare de pasageri, probabil un iaht de croazieră. N-avea cum să se pună între ea şi *Fluturele de Mare*.

Se uită în jurul ei. Nu se vedea nici ţipenie de om. Ruta însăşi era o linie dreaptă. Trebuia doar să intre în apă, să o ia pe sub frânghia care marca zona destinată înotului, pe lângă stânci şi apoi direct către vas. Erau numeroase plăcuţe indicatoare, toate în limba italiană, însă nici una nu avea nimic care să indice ceva înfricoşător, cum ar fi o imagine mare reprezentând o înotătoare dorsală de rechin.

– E uşor de înotat, îşi zise ea. Fă-o şi taci din gură.

Fără să-şi acorde prea mult timp de gândire, Clio intră în apă. Şlapii se înfundară în pietricelele de pe fundul mării şi rămaseră captivi acolo; şi-i scoase din picioare. Va trebui să renunţe la ei. Pietrele îi intrară în piele şi înaintarea deveni alunecoasă şi dificilă, aşa că îşi luă avânt şi înotă ceva mai departe. Acum, fusta era o problemă, aşa că se răsuci şi îi dădu drumul în apă. Era mai bine să renunţe la nişte haine care valorau câţiva dolari decât să mai înfrunte această noapte, iar bustiera şi lenjeria intimă arătau oricum aproape ca un costum de baie.

Deja nu mai avea cum să se întoarcă – fiindcă nu mai avea nici încălţări şi nici fustă. Chestia asta încheia discuţia fără drept de apel. Nu avea unde să se ducă decât în întunericul acela precum cerneala.

Şi era într-adevăr o noapte perfectă pentru înotat. Apa era calmă, iar lumina lunii se revărsa peste ea. Aproape imediat, simţi cum capul începe să i se limpezească. Era imposibil să-şi facă griji în privinţa lui Ollie sau să se întrebe de ce era un lucru atât de distrugător sărutul dintre Aidan şi Elsa. Trase cu putere aer în piept şi plonjă cu capul în apă, braţele descriind mişcări ritmice, iscusite şi prelungi.

Câteva bărci de pescari similare celei cu care „făcuseră autostopul" până la mal erau ancorate la o mică distanţă la suprafaţa apei. Clio înotă pe lângă ele şi drept înainte, cu ochii în patru la

formațiunea de stânci răspândite în apă pentru a putea ține calea dreaptă. Odată ce trecu de ele, o luă la dreapta. *Fluturele de Mare* se transformase dintr-un punct de lumină într-o siluetă întunecată. Era mai ușor decât crezuse. După câteva minute, se afla la jumătatea distanței. Făcuse în cele din urmă *un* lucru inteligent pe ziua de astăzi.

Făcu pluta pe spate. Era într-adevăr magic – cerul întunecat, nenumăratele stele, luna imensă și apa caldă. Înotatul îi limpezise creierul și îi domolise fierberea și zbuciumul interior.

Un val trecu peste ea, împroșcându-i fața și nasul cu apă. Scuipă din gură apa aceea sărată, își săltă capul și se concentră asupra lunii. Aceasta era plină și albă ca marmura și vedea umbre neclare și adâncituri pe suprafața ei.

Încercă să-și recompună în minte imaginea lui Ollie. Îl vedea în sacoul vintage cu dungi pe care-l purta cu jeanși... Îl vedea mergând cu bicicleta pe Chestnut Street, zâmbindu-i în timp ce se oprea în fața magazinului. Limpezime. Apa îi limpezea amintirile.

Se răsuci și își verifică poziția. Vasul se afla, poate, la o depărtare de cincisprezece metri. Luminile nu păreau să fie aprinse. Poate avusese noroc. Se putea urca la bord și nimeni n-ar prinde de veste. Dacă se grăbea chiar în acest moment, noaptea avea să se încheie în pace.

Porni din nou spre iaht, înotând cu putere. Nu făcuse mai mult de câțiva metri când simți o ușoară atingere pe picior, o tăietură fierbinte.

O crampă musculară, se gândi ea. Încetini pentru câteva secunde, ca să își lase mușchiul să se relaxeze.

O altă tăietură, mult mai fierbinte și mai dureroasă decât prima.

– Au! zise ea cu voce tare. Ce m-a...

Încă una. Apoi alta, jos, lângă fund. Și iar, în același loc.

Apoi le văzu. Erau atât de drăguțe, ca niște norișori purpurii și transparenți cu luminițe galbene captive în interior. Drăguțe sau nu, nimeni nu vrea să se găsească înconjurat din toate părțile de meduze. Erau cel puțin vreo zece sau douăsprăzece chiar în spatele

ei, alte câteva mai încolo, alte două într-o parte, alte patru în cealaltă parte. Înotase şi nimerise drept în grupul de meduze.

O altă împunsătură, de data asta în cot.

Nu avea unde să se ducă decât în direcţia care ar scoate-o din apă cel mai repede posibil. Problema era, că atunci când dădea din picioare şi se mişca, picioarele loveau din ce în ce mai multe tentacule. Simţea tăieturi şi arsuri pe coapse, fund şi glezne. Cu cât tremurul se înrăutăţi, cu atât înaintarea deveni mai dificilă. Panica începuse să se instaleze acum, inundându-i toate gândurile. Înainta frenetic, simţindu-şi trupul paralizat şi fierbinte. Dacă se oprea, ele vor continua să o înţepe, muşchii nu vor mai lucra şi s-ar putea îneca. S-ar îneca pe bune. Trupul ar înceta să mai funcţioneze şi s-ar îneca asemenea unui bolovan, chiar între uscat şi vasul tatălui ei. Probabilitatea era foarte, foarte mare.

Aşa că se forţă şi înotă mai tare. Acum, simţea de parcă cineva i-ar fi zdrobit genunchiul cu un fier încins. Nu-l putea îndoi suficient ca să înoate atât de repede cum era nevoie. Oricum, îl forţă să se îndoaie. Înghiţi multă apă în timp ce deschidea gura ca să respire şi se înecă bineînţeles, cu apă. Panica o făcu să respire din ce în ce mai repede şi mai greu. Înghiţi şi mai multă apă.

Simţea atât de multe împunsături în tot trupul, încât era imposibil să-şi dea seama dacă scăpase sau nu de meduze. Mişcările îi deveniră complet haotice. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că înaintase. Acum, înotatul părea ireal. Privirea ei se îndrepta doar înainte. Tot ce vedea era apa, platforma din spate care plutea, braţele ei care se mişcau ritmic. Vasul era aproape, la doar câţiva metri depărtare.

Picioarele încetară să mai funcţioneze odată ce primiră mesajul că aproape ajunsese la vas. Trebuia să se bazeze pe braţe. Începu să înoate, împingând apa cu braţele, târându-şi trupul prin mare. Strigă, însă nu era nimeni la bord care să o audă.

Spre surprinderea ei, ajunse la platformă. Era atât de frumoasă această foaie albă din fibră de sticlă. Trebuia doar să se urce pe ea. Încercă să se ridice cu braţele, însă acestea erau epuizate acum şi o ardeau. Mai multă forţă. Avea nevoie de mai mulţă forţă.

– În regulă, zise ea, adresându-se mușchilor. Trebuie să faceți asta. Trebuie!

Cu un efort supranatural, își aruncă trupul cu cât de multă forță putu ea pe platformă. Bărbia i se izbi cu putere de aceasta, făcând-o să-și muște limba. Țipă de durere.

Era cu trupul încă pe jumătate în apă. Trebuia să urce treptele, ca să ajungă pe vas. Încercă să strige din nou, însă o lăsase vocea și oricum nu era nimeni prin preajmă.

Își înfipse vârfurile degetelor în marginea platformei și își târî trupul de-a lungul ei până ajunse la rampă. Nu putea sta în picioare. Picioarele nu voiau să o asculte deloc. Reuși să se târască doar, zgâriindu-și genunchii de suprafața aspră și dură a treptelor. Însă era cea mai mică dintre grijile ei. Când ajunse în capătul treptelor, își rostogoli trupul și se prăbuși pe puntea albă și dură.

Apoi, leșină.

SS *Bell Star*

Mai 1897

Zgomotul îl trezi pe doctorul Magwell în toiul nopții. Avea somnul foarte ușor. Așa îl avusese de când îi murise soția. Nu era un anumit zgomot neplăcut sau extrem de puternic. Era doar nepotrivit, straniu pentru o noapte pe mare.

Se ridică în capul oaselor. Îl auzi din nou. O notă ascuțită... una pe care ar putea-o scoate o cântăreață de operă. Iar prezența unei cântărețe de operă ar fi, cu siguranță, deplasată aici.

Se ridică în picioare și pipăi în întuneric după halat. Primul lucru pe care îl observă fuse că vasul nu se mișca. Al doilea era că se înclina destul de mult într-o parte. Se împletici, întinzând mâna după un scaun care obișnuia să se afle lângă pat.

Își găsi halatul, și-l trase pe el și deschise ușa.

Mirosul de pe coridor nu semăna cu nimic din ce întâlnise el vreodată. Părea să fie mirosul a ceva ce nu putea și nu trebuia să ardă. Din direcția scărilor venea o căldură care se ducea în jos, înspre compartimentele de la clasa a doua. Zgomotul acela jeluitor aparținea vasului. Structura lui plângea și se văicărea.

Crezuse întotdeauna că o să-și dea seama când o să vină moartea. Poate, pentru că o văzuse murind pe soția lui după nașterea lui Marguerite și i se păruse un lucru atât de inevitabil. O bucurie ca nașterea unui copil trebuise să fie însoțită de o durere la fel de mare. Sau, probabil, era pentru că lucrase în Pompei atât de mult timp,

cioplind și îndepărtând ceea ce făcuse doar o singură dimineață de dezastru. Avusese în mod constant viziuni cu acea dimineață din 79 *Anno Domini* când muntele de deasupra orașului a erupt brusc, trimițând o coloană de cenușă și foc spre cer, obturând lumina soarelui, aruncând pietre și aer care ardeau plămânii care-l respirau. Dezastrul căzuse peste Pompei, retezându-i viața la amiază. Locuitorii săi încercaseră să se ascundă în case, să se baricadeze. Însă catastrofa îi lovise.

Acum, se auzeau strigăte de „foc!" și „apă!" Nu-și putea da seama dacă acest din urmă strigăt era o rugăminte sau o exclamație.

Intră înapoi în camera sa și închise ușa. Bâjbâi ceva timp prin întuneric, însă, în cele din urmă, găsi și aprinse lampa cu gaz ce era fixată în peretele de lângă pat. Dacă avea să supraviețuiască, trebuia să ia două lucruri cu el. Primul era obiectul care se afla pe micul pupitru, înfășurat în niște straturi de postav aspru. Al doilea era cameea de alabastru de pe un lanț de aur. Aceea reprezenta chipul fiicei sale, Marguerite. I-o dădea întotdeauna, ca să aibă grijă de el în călătoriile pe care le întreprindea. „Să-ți poarte noroc, zicea ea. Ca să nu fii niciodată singur."

Se mai auzi încă un vaiet ceva mai puternic, și *Bell Star* se îndreptă, apoi căzu în cealaltă direcție, lipindu-l de perete. Legătura alunecă de-a lungul măsuței de scris și el reuși cu greu să ajungă la ea și să o oprească să cadă pe podea.

– Un loc sigur pentru tine, zise el, luând-o în mâini. Trebuie să te pun într-un loc sigur.

Nu erau multe opțiuni în cabina aceea mică. Cel mai sigur loc era spațiul de sub dulapul greu, fixat în colț. Legătura încăpu acolo perfect.

Se așeză pe podea lângă ea, ascultând cum crește haosul de afară. Simțea căldură sub podea și niște pocnete ciudat de vesele, ce se succedau unele după altele.

– Draga mea, spuse el, adresându-se cameei. Am o presimțire foarte ciudată în legătură cu acest lucru.

Cameea îi zâmbi liniștitor și somnoros.

– M-am întrebat întotdeauna cum va fi, zise el. Cu toate astea, momentul este foarte prost. Tocmai am descoperit ceva. Bănuiesc că zeii sunt nefericiți. Istoria vrea ca secretele ei să fie bine păstrate.

Nu era curajos, ci mai degrabă resemnat. Nu putea opune nici o rezistență. Va aștepta ca natura, zeii, istoria însăși să-i hotărască soarta.

Salvarea

Ceva țopăia pe lângă capul lui Clio. Era un sunet foarte puternic ca acela făcut de un cal. Un cal dansa lângă capul ei.

Doar că nu era așa. Pentru o clipă, nu știu exact unde se află și nu deschise ochii, însă știa că acel zgomot nu putea fi făcut de un cal. Lucrul ăsta n-avea deloc sens. Trebuie să fi fost zgomot de pantofi. Niște pantofi foarte zgomotoși. Și, în spatele acelui zgomot, era un limbaj pe care nu-l cunoștea. Cineva mormăia ceva.

– Clio!

Deschise ochii și îi descoperi pe Martin, Elsa și Aidan aplecați deasupra ei.

– Spune ceva, îi ceru Aidan. Clio. Vorbește. Spune ceva.

Găsi puterea să scoată o silabă scurtă și hotărâtă.

– Bun, zise Aidan aprobator. Încearcă să vorbești întruna. Unde te doare?

– Peste tot, îngăimă ea. Picioarele. Spatele. Degetele.

Vorbise destul.

Cunoscuse și înainte durerea. Fusese dureros când o lovise barca cu motor. Însă chestia asta era ceva diferit. Era durerea a ceva ce părea să o *urască*. Ceva care părea că i se strecoară în sânge și crește. Era ceva mâlos și ud. Cu toate astea, ardea. Contradicția era atât de pronunțată, încât o speria. Ceva adânc programat în sistemul nervos al lui Clio îi spuse că acest lucru nu era bun pentru ea, că trebuia să-i fie frică. Trupul îi tremura, din aproximativ șase motive.

Se întrebă aşa, într-o doară, dacă era pe moarte. Totuşi, gândul morţii era mai puţin înspăimântător. Să moară era ceva care, într-un fel, avea sens. Durerea aceasta era greu de înţeles.

– Avem cheia de la timonerie, ca să chemăm un specialist? îl întrebă Aidan pe Martin.

– Nu. Ben o are. Clio?

– Poate vorbi, zise Aidan. Însă cred că are dureri foarte mari.

Clio mormăi un alt răspuns afirmativ pe un ton uşor ascuţit.

– Chestia asta e inutilă, zise Martin, închizându-şi staţia. Sunt în afara ariei de acoperire. O putem duce pe uscat, însă după aceea va trebui să ne dăm seama ce să facem de acolo şi ea nu pare să se poată mişca. Mă duc să încerc să găsesc un medic sau ceva asemănător.

– Merg cu tine, spuse Elsa. O să vorbesc eu.

– Stai tu cu ea? îl întrebă Martin pe Aidan.

– O să am eu grijă de ea, răspunse el.

– Ne întoarcem imediat, Clio, zise Elsa, luându-i mâna. Să nu-ţi fie teamă, da? O să aducem pe cineva care să te ajute.

Plecară în grabă. Ea ridică privirea înspre Aidan. Capul lui oprea lumina lunii, însă tunsoarea sa trăsnită căpătase strălucirea aceea albă.

– Ţi-e frig? întrebă el şi vocea îi suna nesigură. Tremuri. Rezistă!

Avea dreptate. Tremura. Aidan dispăru pentru o clipă, întorcându-se cu o pătură albă, flauşată, ce decorase spătarul canapelei. Avea şi o pernă.

– Ascultă, rosti el, învăluind-o în pătură. Mă duc să văd ce trebuie să facem. Plec câteva minute. O să fii în regulă?

Ea clipi. Pătura făcuse ca lucrurile să fie un pic mai bune. Cel puţin, se simţea de parcă n-ar fi fost singură şi expusă. Totuşi, într-un fel, făcea ca durerea să fie resimţită mai acerb.

– E în regulă, zise el. Promit că n-o să lipsesc mult.

Clio zăcu acolo pe punte, acoperită cu mica pătură cu franjuri, uitându-se fix la cer. Aerul duhni brusc a peşte. Aidan se întoarse curând cu cel mai mare ibric pe care-l găsise în cambuză. Îl ţinea cu grijă de mâner.

– E apă fierbinte, zise el, punându-l jos. E chiar fierbinte, însă ar trebui să îndepărteze durerea imediat. O să o torn pe tine, da? O să încep cu picioarele.

Se uită la el și încuviință ușor. El dădu pătura deoparte și o aruncă. Clio simți apa fierbinte ce se revărsa peste ea, începând din jurul taliei și mergând în jos, către picioare. Apa făcu o băltoacă în jurul ei, udând leoarcă perna de sub cap. După prima arsură, observă că ajutase într-adevăr. Auzi un sunet straniu și își dădu seama că ea scotea foarte încet un sunet tânguitor.

– Mă duc să mai aduc, spuse el.

Se întoarse cu alt ibric plin și îl răsturnă peste ea. Ea își băgă fața în băltoaca cu apă. Apa îi intră în nas. Simți cum tricoul îi este ridicat puțin și apa îi e vărsată în partea de jos a spatelui.

– Dumnezeule, rosti el. Da' chiar ți-au venit de hac. N-am mai văzut în viața mea ceva asemănător.

– Pot merge înăuntru? întrebă ea. Vocea ei părea șoptită și lipsită de vlagă. Oarecum jalnic.

– Sigur, zise el. Te poți ridica? Lasă. Uite!

Și, înainte ca ea măcar să încerce, el își strecură brațele sub ea. Era inertă, cu toate astea, el reuși să o ridice fără prea mare dificultate și o duse înăuntru. În starea jalnică în care se afla, gândul întâmplător care-i trecu prin cap fuse: „Bănuiesc că e rândul meu să fiu ridicată".

În camera de zi era prea frig și prea întuneric, iar canapeaua din piele pe care o așeză era ca de gheață. I se lipi pielea de ea. Simți ca o biciuire pe tot trupul.

– Pătură, mormăi ea. Nu voia să pară atât de necioplită, însă era tot ce reuși cu adevărat să spună. Nu putea fi subtilă și volubilă. Fusese redusă la un nivel de vorbire Franken-Clio. El se repezi înapoi afară și îi aduse pătura.

– E udă toată, zise el. Mă duc să aduc una de pe patul tău.

O aduse pe a Elsei, ceea ce i se păru extrem de ciudat. Însă nu era de parcă el ar fi trebuit să știe care dintre cele două era a ei. Aceea

avea şi mirosul Elsei, un miros de ierburi, mirosea a muşeţel. O învălui în pătură şi aprinse câteva lumini.

Trupul ei se întorcea la viaţă acum. Durerea era încă puternică, dar pătura caldă care mirosea a Elsa, lumina – totul o făcu să pară mai umană. O revărsare de emoţii şi teamă, ceva uriaş ce nu mai simţise de când era mică, înflori brusc în interiorul ei. Voia ca tatăl ei să fie acolo. Voia ca maică-sa să fie acolo. Voia ca pisica să fie acolo.

Încercă să nu lase să se întâmple asta, însă era inutil. Erau prea multe adunate în ea – prea multe gânduri, prea multă teamă, prea multe meduze. Era cât pe ce să-şi dea seama dacă voia sau nu asta. Se sprijini cu putere de pliul canapelei cu speranţa că acesta ar putea să o înghită. Poate era acolo o cameră secretă unde putea muri singură şi în linişte. Nu-şi putea permite să piardă în faţa lui Aidan. Prea multe lucruri nu erau în regulă în acel moment.

– Clio? întrebă el.

Era, din câte se pare, semnul că plânsul putea să înceapă. Într-o secundă, avea să izbucnească din plin, cu faţa lipită de pielea canapelei.

Timp de câteva clipe, nu sesiză nici un fel de mişcare din partea lui Aidan, apoi Clio îl simţi că se aşază pe canapea, la câţiva centimetri de capul ei. Clio strânse unul dintre pumni şi reuşi să-l vâre în ochi, ca şi cum ar fi vrut să şi-i şteargă.

– Sunt... în regulă, bâigui ea.

– Mda, zise el cu tonul lui obişnuit. Văd asta.

Clio trase cu putere aer în piept şi încercă să-şi înăbuşe plânsul. Reuşi să-şi oprească lacrimile vreme de câteva secunde şi săltă capul.

– E în regulă... mormăi din nou.

El se dădu mai aproape de ea, aşa că, în momentul în care ea îşi lăsă capul în jos, acesta ateriză în poala lui, chiar deasupra genunchilor.

– Da' tu chiar nu renunţi niciodată? întrebă el, de data asta ceva mai încet. Eşti rănită. Plângi doar, bine?

Era ceva atât de blând și de firesc, un lucru ce nu era deloc în firea lui Aidan, încât o prinse oarecum cu garda jos. Așa că o făcu. Cu suspine puternice și cu sughițuri. Udă cu lacrimi pantaloni lui groși de culoare kaki. În tot acest timp, Aidan își ținu mâna pe ceafa ei, mișcând-o doar puțin, descriind niște mici cercuri. Nu zise nimic. Doar o ținu acolo, până ce ea eliberă tot acel preaplin și rămaseră numai niște lacrimi care-i picurau din ochi și sughițuri de plâns care o înecau.

Când simți că a obținut un oarecare control asupra ei înseși, săltă capul cu precauție. El stătea sprijinit de brațul canapelei și o privea cu aceeași sarcastică expresie care îi era caracteristică.

– Îmi dai puțină apă? îi ceru ea cu o voce răgușită.

El se furișă în cambuză și îi aduse un pahar cu apă. Ea încercă să-și șteagă fața. Era într-o stare de nedescris – lacrimile șiroiau pe bărbie, nasul îi curgea. Luă paharul, privind în jos, ca el să nu poată vedea nimic din toate astea, însă Aidan se așeză pe podea, lângă ea, chiar la nivelul ochilor ei.

– Uite! zise el, înmânându-i un șervețel de hârtie.

Își șterse repede nasul, însă asta îl făcu să curgă și mai tare. Era ca o țeavă spartă din care curgea ceva lipicios. Trebuia să existe o cale ca să iasă basma curată din povestea asta.

– Am fost lovită, zise ea, ținându-și fața în șervețel. Cincizeci de puncte?

– Lovită?

– Un banc de meduze se numește o lovitură, spuse ea și vocea îi sună puțin spartă. Știi tu, ca în „Plonjează!"? Dacă intri într-unul, ești lovit. Te costă cincizeci de puncte.

Tăcere. Termină cu ștersul nasului cât putu ea de bine și își sorbi apa.

– De ce te porți atât de frumos? întrebă ea.

– Nu fi așa șocată, zise el cu un zâmbet superior. Nu te-a dat încă pe spate șarmul meu natural?

– Chestia asta a fost șarm? întrebă ea. Am crezut că e iritație solară.

El scoase un oftat şi scutură din cap.

– Vrei să încetezi? rosti el. Ştiu că eşti dură. Ştiu că tu crezi că sunt o jigodie. Însă putem lăsa o clipă deoparte acest lucru?

Şi, din nou, sinceritatea lui o făcu să-i fie ruşine. Simţi că roşeşte. Era imposibil să-şi dea sema dacă era stânjeneală sau dacă era o reacţie firească a întregului ei trup.

– Scuze, spuse ea în cele din urmă. Am crezut că o să mă înec. Nu ştiu cum am reuşit să ajung până la vas.

– Cu încăpăţânare, răspunse el puţin cam prea repede. Sau adrenalină. Cred că unii oameni s-ar fi înecat.

Câteva lacrimi rămase i se prelinseră pe faţă. El i le şterse cu degetul mare.

– Mersi, zise ea în final.

– Pentru puţin.

El rămase acolo, ţinându-şi genunchii cu mâinile, privind-o. Era o atmosferă straniu de calmă. Nu era nevoie să se spună nimic. Pometii lui proeminenţi şi ochii vioi şi strălucitori nu sfredeleau şi nu căutau nimic, aşa cum o făceau de obicei. Păreau doar... blânzi. Liniştitori.

– Deci, zise el. Bănuiesc că telefonul către prietenul tău te-a tulburat. De aceea te-ai hotărât să înoţi?

– Nu mi-am sunat prietenul, spuse ea repede.

Era adevărat. Nu avea prieten. Şi, oricum, îi trimisese un e-mail.

– Şi atunci ce-ai făcut? întrebă el. Sau e secret?

– Mda. Sunt într-o misiune secretă, la fel ca şi voi. Am sunat la sediul central ca să primesc ordine.

El întinse mâna şi îi îndepărtă o şuviţă de păr care aproape îi intrase în ochi şi o repuse la locul ei. Tot trupul îi fu străbătut de un fior. Poate era de la veninul de meduză sau poate de la adrenalină, sau poate că-i venise de hac şi vreun ţipar electric... însă acesta, de fapt, se zdrobise. Brusc, fu conştientă că, sub pilotă, se afla doar în lenjerie intimă şi o bustieră foarte udă. Şi că el văzuse deja asta.

– Indiferent cine o fi tipul ăsta, zise Aidan, trebuie să fie un mare fraier ca să te suporte.

El ridică mâna, lăsând-o să se sprijine ușor de capul ei, și cu un deget îi urmărea conturul părului. Era o mișcare atât de neînsemnată, însă Clio nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Făcu să înceteze toată durerea sau cel puțin o făcu să înceteze să-i mai pese de ea. Nervi pe care nu știa că-i are, unii care nu fuseseră stimulați înainte, se treziră la viață.

– N-am spus niciodată... începu ea.

– Ce anume?

El se aplecase puțin. Se aflau împreună într-un ochi de lumină gălbuie de la lampa de pe măsuța de cafea. În acea secundă, Clio știu că s-ar fi putut înclina mai mult pe canapea și că Aidan ar fi putut-o săruta. Era o *cunoaștere absolută* a unui lucru pe care nu-l mai întâlnise înainte.

Celălalt lucru era că... voia ca el să o facă. Voia foarte, foarte mult.

Teoria asta trebuia testată. Ea se mută ușor înspre marginea canapelei. El se aplecă doar o jumătate de centimetru.

Era uimitor. Între fețele lor se simțea de parcă ar fi fost un câmp magnetic.

Și apoi, chiar în momentul în care aluneca mai aproape de el, îi veni un ușor iz de Elsa de la pilotă. „Prietenă, zise creierul ei. Asta miroase a prietenă."

Chiar așa era. Mirosea a prietenă. O prietenă care se străduia să găsească ajutoare chiar în acel moment.

Totuși, nu putea renunța. El se uita la ea. Acesta era momentul ei. Era ceea ce așteptase de atâta timp.

– Ce anume nu ai spus niciodată? întrebă el.

Mirosul Elsei o copleșea acum. Nici măcar nu știuse că existase un miros Elsa.

– Tu și Elsa, lăsă ea să-i scape.

El își retrase mâna, însă rămase pe loc.

– Eu și Elsa ce anume? întrebă el.

Însă își dădea seama că el știa ce anume voia ea să spună. Ea dorea să retragă această afirmație, să poată chema înapoi acea senzație, însă era imposibil.

– Nu mă simt prea bine, zise ea, închizând ochii. Cred că sunt...

Nu-şi dădea seama cum era.

– Mda, spuse el iar. Ai dreptate în privinţa mea. Sunt o jigodie. Uneori, faci anumite lucruri... pentru că poţi.

Ea îl auzi oftând. Îi apăru o altă lacrimă în colţul ochiului, dar el nu o şterse.

– Mă duc să văd dacă vin, rosti el.

Apoi, se ridică, deschise uşile de sticlă şi ieşi pe punte.

Veninul

Doctorul era un bărbat mărunţel şi politicos, îmbrăcat într-un costum de gabardină cafea cu lapte. Se aşeză pe fotoliul din piele albă, asudând din greu şi scriind ceva într-un carneţel. Apoi, făcu un anunţ oficial în italiană, fluturându-şi stiloul de parcă ar fi fost o baghetă fermecată.

– Zice că au o problemă serioasă cu meduzele pe aici, traduse Elsa. Nimeni n-ar trebui să înoate în afara zonei special amenajate pentru înot.

– Nu, mormăi Clio aşezată pe canapea. *Pe bune?*

Examinarea lui Clio luase sfârşit. Avusese loc chiar în camera de zi. Doctorul dăduse la o parte pilota, dezvelind-o pe Clio care era în lenjerie intimă. Martin şi Aidan se retraseră pe punte cât timp avusese loc examinarea, însă Elsa rămăsese acolo ca o asistentă utilă, traducând întruna.

Era imposibil să numeri înţepăturile de meduză – împunsături lungi ca nişte tentacule, încâlcite unele într-altele. Era de parcă cineva ar fi aruncat o învălmăşeală plină de noduri de aţă roşie şi încâlcită de-a lungul picioarelor şi spatelui ei. Îşi croiau drum înspre tatuaj. Doctorul îi explică faptul că, dacă ar fi fost alergică, ar fi fost deja moartă. Deci faptul că era în viaţă era un semn foarte bun. Cu toate astea, continuase el să spună, şi Elsa să traducă, nu era deloc recomandabil să ai atâtea înţepături de meduză.

Îşi deschise geanta şi amestecă nişte pilule într-un pahar de sticlă. Apoi, o injectă pe Clio în braţ, lăsă cartea de vizită pe scaun şi plecă.

Elsa încercă să o ajute pe Clio să se îmbrace, însă era mult prea dureros. Aşa că fu din nou învelită în coconul ei de pilotă.

– Cum v-aţi întors? întrebă Clio.

– Am plecat să te căutăm. Am dat peste Martin în drumul nostru. Aducea barca cu motor înapoi. Mama şi tatăl tău au mai rămas în oraş.

Drăguţ. Nu doar că fuseseră lăsaţi pe iaht, ci fuseseră abandonaţi acolo pentru ca taică-său să aibă o întâlnire romantică. Avea sentimentul că acest lucru ar trebui să o înfurie foarte tare, însă furia nu apăru.

– Cred că mi-a pus ceva... interesant în acea injecţie, zise ea.

– Odihneşte-te, spuse Elsa. Da? O să stau chiar aici, lângă tine.

Simţi cum Elsa îşi strecoară mâna sub pilotă, căutând-o pe-a ei. Aidan, care rămase în picioare în mijlocul camerei, se uită la ea şi apoi plecă.

– Ştii, când te-am întâlnit prima dată, mi-ai părut o zeiţă a lactatelor, mormăi Clio către Elsa. Ţi-am spus vreodată acest lucru?

– *Sunt* o zeiţă a lactatelor, zise Elsa.

O mângâie pe Clio pe păr.

– Eşti cam ţicnită, spuse Elsa. Ştii asta, da?

– Mda, rosti Clio.

– De ce ai fugit? întrebă Elsa. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine.

– E complicat, mormăi Clio. Însă gândurile îi deveneau moi şi grele, ca nişte saci mari şi uzi leoarcă. Saci uzi cu gânduri ce străluceau în interior asemenea meduzelor, de parcă ar fi fost un fulger captiv. Îl văzu pe Aidan intrând de pe punte şi privind-o peste umărul Elsei şi apoi închise ochii.

Când îi redeschise, se simţea lipicioasă şi greoaie. Afară, cerul era senin şi avea culoarea levănţicii. Era dimineaţă, foarte devreme. Unul dintre fotoliile solide fusese tras aproape de canapea, şi în el stătea taică-său, urmărind prin uşile de sticlă răsăritul soarelui. Clio îl privi câteva clipe, apoi, incapabilă să-şi ţină ochii deschişi, adormi la loc.

Când se trezi iar, era mult mai multă lumină. Fotoliul se afla la locul lui, şi tatăl ei dispăruse. În locul lui stătea Elsa, cu

genunchii vârâți sub bărbie și cu o revistă pe care o ținea în echilibru pe picioare.

Era sigură că-l văzuse pe tatăl ei acolo în timpul nopții.

Era timpul să facă un control corporal. Ridică pătura puțin și se uită pe sub ea. Ceea ce părea a fi o ață roșie cu o noapte înainte se umflase până la dimensiunea unui șnur. De la glezne în sus, arăta ca o hartă rutieră nebunească. Trase repede pătura peste ea.

– Sunt diformă, îi zise ea Elsei. Hidoasă.

Elsa o privi și lăsă revista să-i alunece de pe picioare în timp ce se ridica. Săltă un colț al păturii și se uită dedesubt. Făcu ochii mari, apoi lăsă încetișor pătura jos.

– Ești doar umflată puțin, spuse ea repede. O să-ți treacă. Uite. Vrei pijamaua și bluza de trening?

Acum, Clio putea sta în capul oaselor și acceptă hainele. Bustiera nu se uscase în totalitate în timpul nopții. O simțea lipicioasă și îmbâcsită, însă nu-i păsa. Dezastrul era mult prea extins ca să-și mai facă griji pentru ceva minor cum ar fi un tricou ud. Reuși să se îmbrace cu pantalonii de pijama cu buline și să-și tragă bluza de trening.

Era timpul să încerce să se ridice. Picioarele o dureau și erau țepene, însă se putea ține pe ele. Merse cu greutate până la ușile de sticlă și privi afară. Fu surprinsă să descopere că iahtul trăsese la țărm.

– Mai rămânem aici cel puțin o zi, explică Elsa. Taică-tău nu vrea să plece din port până nu e sigur că ești în regulă, în cazul în care ai nevoie iarăși de un doctor.

– Tata a fost aici? întrebă Clio.

– S-au dus să ia ceva de mâncare pentru micul dejun, zise Elsa. El și cu Martin. Se întorc în câteva minute.

– Bănuiesc că nu pot supraviețui fără mine, nu? spuse Clio. Nu puteau să pregătească ei micul dejun?

– Nu la fel de bine ca tine, zise Elsa.

– Îmi pare rău că te-am speriat seara trecută, rosti Clio. M-am întors, însă...

– Știu, zise ea.

– Ştii?

– Te-am văzut, spuse Elsa. Te-ai întors la club. Ai plecat pentru că încercai să ajuţi. Şi ai făcut-o.

Să ajute? Încercase să ajute pe cineva?

– Ai văzut ce s-a întâmplat, zise Elsa, incapabilă să-şi stăpânească zâmbetul. A fost bine. Nu e atât de nefolositor cum pare. Nu face nimic plictisitor. Nu e repezit şi nu-ţi bagă limba pe gât cu forţa. E exact cum trebuie. Băiatul e bun, ce să mai vorbim.

Clio decise că era timpul să se aşeze iar, chiar în acel moment. Elsa se aşează lângă ea.

– Şi e prima noapte dintr-un lung şir de nopţi când nu l-am mai visat pe Alex deloc, continuă ea. Cred că sunt vindecată. Vindecată, Clio. Vindecată.

– E... minunat, spuse Clio.

Cineva urca scările. Era Aidan, proaspăt duşat, cu părul încă ud şi stându-i în toate direcţiile.

– Ce mai faci, fraiero? întrebă el.

Era vocea normală a lui Aidan. Ea căută o urmă din nebunia lui de noaptea trecută, însă nu mai zări nimic. Era vechea lui voce sarcastică şi arogantă. De fapt, acum, era ceva mai sarcastică şi mai arogantă.

– Nimic, zise ea. Stau şi eu pe aici şi mă umflu. Ştii şi tu. Ca de obicei, dimineaţa.

– Mă duc să-mi iau geanta, spuse Elsa.

El încuviinţă şi se duse în cambuză, ieşind un minut mai târziu cu o cutie de suc acidulat. Nu-l sărutase. Nu-l înşelase pe Ollie, pentru că era imposibil să înşeli pe cineva cu care nu te întâlneşti şi mai ales fiindcă *nu sărutase* alt tip. Elsa şi Aidan nu se întâlneau încă, aşa că nici în privinţa asta nu era vorba despre trădare.

Însă se simţea ciudat. Îi era greaţă. Era, probabil, de la ce-i dăduse doctorul ăla.

Aidan se aşează pe scaun şi se jucă o vreme cu inelul cutiei de suc.

– Deci, zise el. Te simţi bine?

– Într-un fel, răspunse ea. Nu e una dintre dimineţile mele cele mai bune.

– Nu. Cred că nu.

– Frumos dansul de aseară, spuse ea. Vocea ei suna foarte plăpând şi straniu, şi el doar dădu din cap, în loc să vorbească.

– Deci, continuă ea. Voi doi... ieşiţi în oraş?

– Mda, zise el, strângând în pumn cutia goală de suc şi făcând-o să scoată un zăngănit puternic. Elsa s-a gândit... ei bine, suntem aici. Deci. Mda.

Apoi, ei părură că nu mai au ce cuvinte să-şi adreseze unul altuia, aşa că el se ridică şi se duse să arunce cutia goală la gunoi, în bucătărie. Nu o mai privi.

Elsa se întoarse cu geanta.

– Totul e stabilit, zise ea, aşezându-se pe marginea canapelei. Taică-tău tocmai a sunat. Vin încoace. Însă, dacă eşti de acord... aş vrea să plecăm înainte să se întoarcă ei. Presimt că, dacă suntem aici când ajunge maică-mea, o să-l pună pe Aidan să facă ceva, şi el n-o să mai poată pleca.

– E în regulă, spuse Clio.

– Îmi pare aşa de rău că tu eşti imobilizată aici, rosti Elsa. Ne întoarcem mai târziu. Tu încearcă să te odihneşti, da?

– Am băgat asta la cap.

Aidan se întoarse din cambuză. Mersul lui era ţeapăn şi ciudat şi îşi tot freca ceafa, obturând cu cotul orice imagine a lui Clio. Trebuie să fi fos. ceva deliberat. Într-un fel, acum nu mai dorea să aibă de-a face cu ea.

Pe când plecau, Clio fu atinsă de o adiere rapidă de aer proaspăt ce venea de afară, apoi uşile de sticlă se închiseră şi fu lăsată singură în aerul condiţionat rece şi steril.

Fata-Stridie

Ceilalți trei se întoarseră câteva minute mai târziu. Clio îi privi din tubul ei format din pilotă; era doar o pereche de ochi ce clipeau. Aduseseră cu ei mai multe plase cu produse italienești de patiserie. Și vorbeau cu toții foarte tare. Poate doar simplul fapt de a te plimba pe o stradă din Italia te făcea să vorbești tare.

– Puștoaico, zise taică-său în timp ce se apleca spre ea. M-ai speriat de moarte noaptea trecută.

Clio continuă să privească în sus din coconul ei de pene, însă decise să nu vorbească. Nu prea mai avea chef să vorbească. Vorbitul nu ajutase la nimic. Să se prefacă n-o ajutase la nimic. Să nu se prefacă nu o ajutase la nimic. Era amărâtă, confuză și umflată. Poate soluția în viață era să te ascunzi într-o pilotă făcută sul și să pretinzi că ești un fel de moluscă negânditoare și căreia îi lipsește sistemul nervos. Era un fluture de mare, la urma urmelor. Era înrudită cu stridiile. Era privilegiul ei absolut.

– Cred că ceea ce i-a dat doctorul a scos-o din circulație, zise tatăl ei. Pare buimacă.

O mângâie pe păr.

Își luară scaune și se așezară în jurul ei, de parcă ea ar fi fost un televizor la care se uitau toți. Continuară discuția lor gălăgioasă, care era despre piramida din Giza, uitându-se din când în când la ea, ca să vadă dacă avea de gând să facă ceva. Însă nu făcu. Îi privi și ea la rândul ei.

Julia purta o bustieră galbenă, și Clio observă asemănarea surprinzătoare cu Elsa. Deși Julia era mai osoasă, aveau aceleași trăsături senine și extrem de vioaie. Cu excepția faptului că la Julia

acestea erau inexpresive. Elsa avea obraji cărnoși și îmbujorați care semănau cu niște mere. În soarele dimineții, părul Juliei avea o strălucire deosebită și ireală. Culoarea roșie a părului trebuie să fi fost artificială. Sub acel roșu, era probabil la fel de blondă ca Elsa sau cel puțin destul de blondă. Dacă ar mânca niște sendvișuri în plus, ar fi la fel de drăguță ca fiică-sa.

Nu că în acel moment ea putea face comentarii în legătură cu aspecul fizic al altcuiva.

Martin chicotea și era același tip amuzant și prietenos ca de obicei. Și o privea cu o oarecare viclenie. Știa că alesese să nu vorbească. Clio era sigură de asta. Comunica, de fapt, cu ea cu ajutorul unor ocheade scurte.

– Aruncă-i tatălui tău un os, părea să spună expresia lui. A avut o noapte grea.

– Ce ați luat? întrebă ea.

– Tarte cu migdale, zise taică-său repede. Tarte cu vișine și cu prune, cred. Știu că sună rău, însă sunt chiar bune.

– Îmi dai și mie una cu vișine?

O farfurie cu o tartă cu vișine i-a fost așezată aproape de fața ei, pe canapea. Clio se ridică încet și o luă. Foitajul se risipi într-o învălmășeală de firimituri în momentul în care mușcă din el, umplând-o de resturi, însă își spuse că nu-i păsa. Era deja acoperită de „funii" și se ascundea sub o pătură. Câteva firimituri de foitaj n-ar schimba nimic.

Era extrem de evident că ea și tatăl ei urmau să aibă o altă discuție, așa că, după ce terminară micul dejun, Martin și Julia hotărâră să se întoarcă și să se „uite la chestia aia". Nici măcar nu se străduiră să găsească altceva. Chiar spuseră că aveau de gând să se „uite la chestia aia".

Tatăl ei își trase scaunul mai aproape. Clio se lăsă să alunece și mai mult în tubul ei de pilotă.

– Am stat aici azi-noapte, zise el, scoțând un alt foitaj din cutie. Deci nu fusese un vis. *Fusese* acolo.

– Iar acum o să țipi la mine pentru că am înotat, iar eu o să-ți spun că am înotat pentru că ne-ai lăsat pe vas?

– Asta-i ideea, zise el. Însă cred că putem trece peste asta, nu?

Aproape i se păru că încerca să fie rezonabil, dar Clio nu era atât de proastă. Ceea ce încerca el să facă de fapt era să scape de orice fel de responsabilitate pentru acțiunile sale.

– Ne-ați *lăsat* aici, spuse ea.

– Și *ne-am întors,* rosti el. Însă voi plecaserăți deja. Așa că a trebuit să ne întoarcem și să vă căutăm. Toată această situație ar fi putut fi evitată.

– Dacă ne-ați fi spus că plecați, adăugă Clio.

El scoase un oftat lung și își trecu mâinile prin păr, umplându-l cu firimituri.

– Știi ce doream eu mai mult decât orice? zise el. Doream să-ți ofer ceva drăguț. E frumos aici. Nu trebuia să stai închisă în casă toată vara și să ai o slujbă idioată.

– Însă eu *doream* să am acea slujbă idioată, spuse Clio.

– În locul chestiei ăsteia? În loc să mergi în croazieră pe Mediterană, cu un iaht minunat?

– Să merg în croazieră pe Mediterană? repetă Clio. O spui de parcă m-aș afla pe nu știu ce vapor, bronzându-mă, jucând ping-pong și oprind în locații exotice. Știi ce sunt eu, de fapt? Bucătăreasa voastră într-o misiune țicnită despre care nu o să-mi povestești niciodată. Îți dai seama cât de *ciudat* e acest lucru?

– Uite ce e, zise el. Această călătorie a fost fixată înainte ca eu să știu că tu poți veni. Se bazează pe o lucrare de cercetare pe care Julia o face de foarte, foarte mult timp. O parte din motivul pentru care o facem așa, și nu prin niște căi mai oficiale, este natura extrem de sensibilă a acestui lucru.

– O arheologie extrem de „sensibilă"? întrebă Clio.

– Când am aflat că poți veni, continuă el, am întrebat-o pe Julia de asta. Bineînțeles, ea murea de nerăbdare să te cunoască. Însă, așa e, își făcea griji în legătură cu ce s-ar întâmpla dacă ai fi aici și ai trimite e-mailuri celor de acasă. Tu stai lângă o universitate importantă, Clio. Mama ta e acolo. N-am vrut să se împrăștie amănuntele.

– Deci soluția ta e să nu-mi spui ce se întâmplă? întrebă ea. De ce nu vorbești pur și simplu cu mine despre asta? Dacă mi-ați spune să-mi țin gura, atunci mi-aș ține-o.

– Clio, rosti el. Uită-te la tine *în acest moment*. Chiar ai făcut, până cum, ceea ce ți-am cerut?

Bine. Poate avea puțină dreptate în legătură cu asta.

– Trebuie să încetezi cu chestia pe care o ai împotriva Juliei, zise el. Dacă ți-e greu să accepți ideea că e iubita mea, spune-o pur și simplu. O să facem ceva în privința asta.

– Cum anume? întrebă Clio. Cum o să facem ceva în privința asta?

El se lăsă în genunchi. Ea observă o șuviță de păr sur în buclele sale dese, de culoarea nisipului.

– Dă-mi voie să fiu sincer cu tine, spuse el. Căutarea asta a fost o provocare. Am știut că va fi complicat, însă... Ceea ce încerc să-ți zic, Clio, e că eu cred că e posibil să reușim aici dacă tu ești de partea noastră. E o șansă pentru noi să fim așa cum obișnuiam. Sau ceva asemănător. Vreau să faci un pact cu mine. Fii de *partea mea,* nu împotriva mea. Această călătorie ar putea dura luni întregi. Însă ar putea fi mult mai scurtă dacă ni te alături. Există șansa să găsim ce căutăm în doar câteva săptămâni. Și, dacă o facem, te poți duce acasă dacă asta te-ar face fericită. O să o scot eu la capăt cu maică-ta într-un fel sau altul. Poate poți sta cu o prietenă sau ceva de genul ăsta. O să am eu grijă de amănunte.

– Ce va trebui să fac? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor.

– Să mă ajuți cu echipamentul de scufundare. Să-ți iei în serios rolul de bucătar. Să urmezi regulile. Să nu mai bei. Să nu mai spionezi. Mă ajuți să țin vasul sub control și obții ce vrei. Nu vreau să mai faci nimic împotriva voinței tale – vreau să ajungem la o înțelegere. Ce zici de asta? Ne ajuți timp de două săptămâni și pleci acasă.

Să plece acasă în două săptămâni... și tot ce trebuia să facă era să fie supusă. Se putea întoarce pe culoarele de la Galaxy, să fie departe de locul ăsta ridicol. Asta voia, nu? Să scape de aici. Dar de ce oare nu-i sălta inima de bucurie la ideea că va merge acasă?

Sigur, fusese acel moment cu Aidan – însă nu că ar fi însemnat ceva. Nici măcar nu-l *plăcea* pe Aidan. Nu se purtase altfel decât ca un ticălos cu ea. Şi, colac peste pupăză, deja îl văzuse sărutându-se cu Elsa.

Ollie era cel care îi era menit să o sărute. Clio ştia ce trebuia să facă. Să uite de acel telefon idiot. Să uite de acel e-mail. Ce trebuia să facă era să ajungă acasă cât mai repede posibil şi să obţină acel sărut de la Ollie. Momentul cu Aidan nu fusese altceva decât o reacţie de slăbiciune ulterioară atacului meduzelor. Şi, acum, taică-său îi făcea o ofertă de nerefuzat: să-l ajute să-şi găsească epava aceea idioată a lui sau ce-o fi fost aia şi atunci o să se întoarcă acasă în două săptămâni. Era ceva palpabil. Era un lucru pe care Clio îl putea face.

– Tată, zise ea, întinzându-şi mâna, ca să o atingă pe a lui, facem pactul.

Decizii

Elsa părea să-şi fi cheltuit toţi euro pe care îi avea cumpărând cadouri pentru Clio, pe care i le prezentă în timp ce aceasta se odihnea pe patul din Camera Şampaniei. Erau trei reviste în limba engleză care costaseră de patru ori mai mult decât acasă, câteva batoane de ciocolată şi nişte limonade extravagante în sticle de sticlă. Triumful final, prezentat la sfârşit, era o cutie de pasteluri. Clio cunoştea marca. Erau extrem de scumpe. Nu avusese până atunci un astfel de set.

– Ai zis că nu le ai pe astea, spuse Elsa. Sper că am luat ce trebuie. I-am povestit tipului de la magazin totul despre tine şi despre ce faci şi el a zis că de astea ai nevoie.

– Sunt perfecte, rosti Clio. Elsa, nu trebuia să...

Elsa făcu un semn cu mâna şi sări de pe pat.

– Eşti bolnavă, zise ea. Eu sunt suedeză. Nu *par* atât de suedeză, însă, în adâncul sufletului, sunt. Englezii îţi spun să ţii fruntea sus când eşti bolnav, însă suedezii îţi dau să mănânci bine şi te pun să faci saună. Doar că nu ştiu dacă ar trebui să faci o baie cu semnele alea pe care le ai pe picioare, aşa că o să te fac să desenezi şi să mănânci ciocolată. Aşa că desenează! Eu totuşi o să fac o baie, ca să mă răcoresc. E prea cald afară.

Caietul de schiţe al lui Clio aterizâ pe pat, lângă ea. Elsa intră în baie şi dădu drumul la apă.

– De asemenea, zise Elsa, scoţând capul pe după uşa de la baie, o să pregătesc eu cina.

– Am auzit, spuse Clio. Mulţumesc.

– Desenează! Mănâncă!

Capul dispăru.

Clio se uită fix la cutia cu pasteluri. Nu fuseseră uşor de găsit, chiar dacă erau italieneşti. Elsa căutase evident un magazin de artă (şi cine ar fi ştiut măcar că în oraşul ăsta exista unul) şi scotocise cu atenţie prin toate lucrurile din el. Fusese atentă la ce îi spusese Clio. Era un lucru atât de impresionant, încât aproape o durea. Clio alese un galben bambus şi deschise caietul la schiţa cu Elsa dormind şi, cu atenţie, începu să deseneze părul. Era o culoare atât de bună calitativ. Intra fără nici un fel de problemă în foaia de hârtie. Cei care făcuseră aceste pasteluri trebuie să le fi iubit mult.

Nu le merita. Elsa i le luase pentru că presupuse că ea fugise ca să o ajute şi se rănise făcând acest lucru. Adevărul era că reuşise să păcălească pe toată lumea, nefăcând nimic concret. Nimeni, de-a lungul istoriei, nu făcuse atât de puţin şi, cu toate astea, făcuse atât rău. Fără să-şi înşele prietenul inexistent cu prietenul inexistent al unei prietene. Presiunea de a gândi un astfel de lucru o făcu să o doară trupul umflat.

Clio puse pastelul înapoi în cutie. Acum, venea adevărata „distrugătoare de inimi". Nu prea voia să ştie, însă era moral, legal, fizic obligată să întrebe.

– Deci, strigă ea. Noaptea trecută. Cine a sărutat pe cine?

Elsa zâmbi şi îşi iţi capul. Se ridică şi opri apa. Minunat. Acum, Clio o să aibă parte de detalii. De ce oare era o *idioată* aşa de mare?

– Ei bine, zise Elsa. Ai plecat. Noi am continuat să dansăm. Cred că l-ai cam lăsat baltă pe Aidan când ai fugit şi i-am spus că păreai puţin supărată, că trebuia să stabileşti nişte lucruri cu prietenul tău... Cum a fost? Cu toate lucrurile care s-au întâmplat, am uitat să te întreb!

Ea păru sincer supărată din cauza asta.

– Totul e în regulă, rosti Clio repede. Cred. Ei bine, va fi curând, în orice caz.

– Oh. Bine. Deci, am crezut că erai supărată şi îi spuneam asta. Părea afectat de asta. Se preface el că nu-i pasă, însă chiar îi pasă.

Într-un iureș ciudat, Clio își aminti atingerea mâinii lui Aidan pe capul ei noaptea trecută.

– Tocmai mi-am dat seama că e simpatic, deștept, amuzant. Și, da, e proprietatea maică-mii. Însă știi ceva? Maică-mea nu prea se prinde de multe lucruri. Nici măcar nu știe de Alex. Nici măcar nu m-a întrebat vreodată ce e în neregulă cu mine, deși trebuie să-și fi dat seama că eram supărată.

Această conversație luase o întorsătură neașteptată. Clio nu se gândise la Aidan ca fiind proprietatea Juliei, însă bineînțeles că asta era el pe acest iaht.

– Se poartă frumos cu el? întrebă Clio.

– Frumos? se miră Elsa. Maică-mea nu se poartă frumos cu nimeni. Poate cu taică-tău. Și, cu siguranță, nu cu asistenții ei. Nu cred că-i vede ca pe niște oameni. Universitatea i-a dat un birou, un computer, bursă și un asistent. Toate astea sunt același lucru pentru ea.

Era ceva în această... ceva ce Clio știa că va dori să discute mai târziu. Însă, pentru moment, trebuiau să continue cu acest *subiect* complicat și confuz.

– Deci, voi...

– Exact! Scuze. Deci, e evident că Aidan se află aici pentru a pune laba pe el. Și n-aș vrea să fiu răutăcioasă. Însă e inginer. Nu iese prea des cu fete. Nu are o prietenă. E pe iahtul ăsta cu două tipe atrăgătoare și a încercat cu disperare a se preface că n-a observat asta din cauza maică-mii. Însă știi ceva? E cu limba scoasă. M-am sprijinit puțin de el, i-am pus mâna pe picior. Tipilor, nu le trebuie mult când ajung într-o anumită stare.

Ea râse.

Clio nu observase că Aidan era „cu limba scoasă". Fusese prea ocupată să fie supărată pe taică-său ca să observe că tipul de aici era pregătit și dornic. Ar putea oare acest lucru explica ce se întâmplase – ei bine, aproape se întâmplase – noaptea trecută? Despre *ce* era vorba?

– Și te-a sărutat? întrebă Clio. După ce i-ai pus mâna pe picior?

– Nu chiar, zise Elsa. A trebuit să mă joc cu el puţin mai mult. Ştii şi tu cum e. Să-l aţâţ puţin. Nu prea mult, doar puţin. Ştii la ce mă refer.

Da' de unde! Clio chiar n-avea nici cea mai mică idee. Acest lucru nu era ceva (a) ce făcuse ea vreodată sau (b) care să-i fi trecut prin cap să facă. Pentru că era foarte, foarte toantă când venea vorba despre băieţi. Chestia asta era demonstrată.

– Sigur, minţi ea.

– Şi m-am sprijinit şi mai tare pe el. Am vorbit puţin cu el. A fost *distractiv,* Clio. Flirtul a fost distractiv. Şi sărutul a fost şi mai bun.

– Deci te-a sărutat? întrebă Clio, încercând să nu pară prea insistentă. Totuşi, acest lucru trebuia clarificat.

– Mmmm, toarse Elsa ca o pisică.

Clio înghiţi cu dificultate.

– Azi, a fost diferit, continuă Elsa. Nu ne-am sărutat. A fost timid. Îşi face griji că o să afle maică-mea. Însă mă descurc eu cu asta. O să am grijă de tot. Acum, ceva mai grav.

Elsa sări din pat şi deschise unul dintre sertarele dulapului ei. Scotoci printre nişte lucruri şi scoase o fotografie de pe fundul sertarului.

– Te-am minţit, îi zise lui Clio. Ţi-am spus că am rupt toate fotografiile. N-am făcut-o, am păstrat una. Uneori, o scot atunci când nu eşti aici.

Îi trecu fotografia lui Clio. Elsa şi Alex stând pe un pat acoperit cu o cuvertură gri-închis, pe peretele din spate aflându-se un poster cu o maşină. Camera lui Alex. Elsa, ca de obicei, aceeaşi persoană radiantă, strângându-l tare în braţe şi părând fericită. Alex purta un echipament de fotbal – un tricou maro-închis cu gulerul în V şi pantaloni scurţi negri. Era arogant. Avea o faţă lungă, un gât gros şi puternic şi picioare musculoase. Avea părul aproape negru şi o creastă pe mijocul capului. Nu privea înspre aparatul de fotografiat. Rânjetul lui se îndrepta către ceva sau cineva care se afla lângă persoana care făcuse fotografia. Totul în el spunea că e o jigodie. Cu *J* mare.

În mod ciudat, îi trecu prin cap că Aidan nu părea a fi o jigodie. Părea a fi altceva. Vederea acestei fotografii o făcuse să vadă clar diferența.

– Adio, Alex, zise Elsa. Nu știi ce pierzi. *Labagiule.* E vremea să scap de asta. Dă-mi-o înapoi.

Clio i-o dădu înapoi. Elsa o rupse, apoi adună bucățile și le aruncă prin hublou.

– Băiețașul ăsta mi-a provocat multă suferință. Însă, după cum se spune... Se întoarse de la hublou și zâmbi. Să te bucuri de viață e cea mai bună răzbunare. Am un alt bărbat acum. Și te am și pe tine.

Tentații și voci

Perspectiva eliberării o schimbă pe Clio. În următoarea săptămână, se străduí să se conformeze, rezumându-se la un program rigid. Se trezea foarte devreme, ca să ia micul dejun împreună, înainte de întâlnirea de la ora opt dimineața. Ajuta la căratul și pregătitul echipamentului de scufundare. De asemenea, deveni persoana oficială de la suprafață în timpul scufundărilor zilnice, așteptând pe punte după ce taică-său și Martin intrau în apă. Se străduí să stea și să deseneze timp de patru ore în fiecare zi, antrenându-și brațul ca să-i rămână nemișcat când vasul se legăna. Stabili meniurile și așeză la timp cina pe masă în fiecare seară. În vreme ce pregătea aceste feluri de mâncare, repetă diferite versiuni a ceea ce o să-i spună lui Ollie când avea să se întoarcă. Încercă să-și amintească acea fantasmă de pe plajă, însă aceasta se estompa, așa că începu să inventeze altele noi. Urmele de pe corp îi dispărură treptat, lăsând semne roșii și subțiri ca firul de păianjen. Îi provocară o mâncărime îngrozitoare timp de câteva zile, însă până la urmă se obișnui și cu asta. Curând, ajunse la o stare apropiată de Zen.

În această perioadă, de mare ajutor a fost Aidan. Era absolut clar că el făcuse ca totul să fie confuz în capul ei, precum ceva ce interferează cu recepționarea unor unde radio. Soluția ei incredibil de ingenioasă fu să inventeze un mic joc pe care îl numi „Tu nu exiști".

Când Aidan venea în bucătărie, ca să o tachineze în legătură cu cina, ea zâmbea amabil și se străduia să repete în minte cuvintele „tu nu exiști" dincolo de orice ar fi încercat să-i transmită. Când el trecu și se aplecă peste desenele ei cu Ollie și făcu mai multe

comentarii despre alegerile lui vestimentare ciudate, ea îi mulțumi și îl ignoră. Pentru că el nu exista.

Bineînțeles că exista. Și simțea că pulsul i se accelerează atunci când stătea prea aproape de ea. Îi dădea o stare de nervozitate. Nu-și putea da seama ce anume gândea el. Observase că încerca să o evite și pe Elsa, alegând să se ascundă în camera de lucru și să joace jocuri video la computer toată noaptea. Știa că asta făcea pentru că ascultase la ușă. (Da, da, ascultase la ușă. E bine să știi când sursa iritării tale se află într-o stare de toropeală.)

Acum, Elsa era cea agitată. Din ziua aceea pe care o petrecuse cu Aidan în oraș, nu se mai întâmplase nimic între ei, din câte își dădea Clio seama. Calmul pe care îl afișase în zilele de început făcuse loc unor nervi tociți.

– Trebuie să fac ceva în legătură cu asta, îi zise ea lui Clio într-o dimineață, după ce coborî din cameră. Rămase în cambuză în timp ce Clio curăță și adună resturile de la micul dejun.

– Ce trebuie să faci? întrebă Clio.

– Trebuie să mă sărut, spuse ea. Trebuie să fie contact fizic. Însă e imposibil să faci ceva pe nenorocitul ăsta de vas. Suntem toți claie peste grămadă. Toată lumea știe ce fac ceilalți.

Clio frecă de zor o urmă de ou extrem de întărită și încuviință compătimitoare.

– Ceea ce nu înțeleg, continuă Elsa, e faptul că nu spune nimic. Fuge și se ascunde. Din când în când se uită la mine și asta-i tot. Adică, vreau să spun, ție îți place ce vezi, nu?

Se dădu câțiva pași înapoi și se prezentă pentru inspecție.

– *Eu aș* ieși cu tine, răspunse Clio. Însă nu știu ce e în neregulă cu el. Mie întotdeauna mi s-a părut un ciudat.

– E vremea pentru scufundare, strigă taică-său în vreme ce trecea pe lângă cambuză. Poți veni să ne dai o mână de ajutor?

Pe punte, Martin se schimba în costumul lui ud, împleticindu-se în timp ce încerca să-și bage piciorul în cauciucul strâmt. Clio întoarse capul pe când Julia îl ajuta pe tatăl ei să facă același lucru.

– Cred m-am cam îngrășat aici, îi zise Martin. Gătești prea bine. Oh, pot să te rog ceva?

Făcu un semn cu capul înspre cămaşa lui şi o cheie aflată pe un lanţ.

– Să nu pierzi asta, spuse el zâmbind. E un şperaclu.

– O să am grijă de el, rosti Clio, trecându-şi cheia pe după gât.

Aidan li se alătură, mormăind ceva în legătură cu un fier. Când Martin şi tatăl ei dispărură sub apă, Aidan rămase pe punte, ghemuindu-se într-un colţ cu laptopul în braţe. Nici măcar nu se obosi să spună bună dimineaţa sau să se uite la Clio.

Elsa târî după ea unul dintre manuale şi începu să peroreze fraze în limba italiană, cu faţa către soare.

Şi Clio privi toată scena. Şi făcu nişte calcule în minte.

Două persoane pe punte. Julia urcase în timonerie. Două persoane în apă.

Şi o cheie în jurul gâtului. O cheie care se afla lângă inimă.

Doar pentru că se purtase frumos toată săptămâna, asta nu însemna că era mai puţin interesată de ceea ce se afla în spatele acestei călătorii – doar că alesese să nu întreprindă nimic în acest sens.

A ţi se da o cheie strălucitoare înseamnă tentaţie. Cheile deschid uşi. Şi, din momentul în care se află în jurul gâtului ei, simţurile ei fură stârnite. Aceleaşi simţuri îi spuseseră pe ce culoar să-l găsească pe Ollie sau sub ce scaun se afla ghemuit Suki – acestea erau simţurile care îi spuneau să ia cheia şi să facă ceva cu ea.

Însă locul unde creierul ei îi spunea să se ducă nu era pur şi simplu unul bun.

– Trebuie să mă duc să iau ceva, le zise ea Elsei şi lui Aidan. Puteţi voi să-i supravegheaţi puţin în locul meu? Sunaţi-mă pe staţie dacă vreunul dintre ei dă vreun semn.

– Sigur! spuse Elsa. Zâmbetul ei radios însemna că se gândise că îi făcea o altă favoare, lăsând-o singură cu Aidan.

Clio intră repede. Pe de o parte, creierul îi spunea *nu*. Nu, nu avea voie să facă asta. Aceasta era o oportunitate serioasă. Pe de altă parte, tot creierul o împingea repede jos, pentru că nu avea mult timp la dispoziţie ca să facă acest lucru, dacă avea de gând să-l facă.

Se pomeni stând în fața ușii Juliei, cu răsuflarea întretăiată, ținând cheia în fața încuietorii. Aici se aflau răspunsurile la enigmele acestui vas. Aici avea să fie descoperit ceva ce prezenta un adevărat interes. Ceva îi spuse că acest lucru era absolut necesar.

Însă, dacă ar fi prinsă, nu ar mai avea pe unde scoate cămașa. Era doar o toană nebunească.

Simți cheia strecurându-se în lăcaș ca și cum o forță supranaturală o pusese acolo, și nu mâna ei.

Camera Juliei era mică, însă foarte îngrijită. Părea cât se poate de nefolosită, cu excepția lucrurilor depozitate acolo. Începu prin a arunca o privire în jur, dar renunță curând la asta și începu să deschidă sertarele. În comoda de lângă pat era o cutie albastră cu anticoncepționale. Clio se trase înapoi speriată parcă. Era așezată pe o cutie transparentă din plastic, plină cu pietre. Puse, cu precauție pilulele deoparte și luă cutia. Pietrele erau diferite unele de altele, deși majoritatea arătau de parcă fuseseră cioplite din niște suprafețe mai mari. Toate aveau scrise pe ele simboluri, aceleași simboluri – o grămadă de linii ce se întretăiau într-un fel lipsit de sens. Unele erau cioplite adânc, altele doar zgâriate. Câteva păstrau urme adânci, fiind făcute probabil în argilă udă și apoi lăsată să se usuce. Una era o bucată mică de jad ce fusese cizelată cu minuțiozitate. Simbolurile reprezentau în mod evident o scriere. Se repetau și erau făcute cu linii simple. Clio răsuci piatra în mână de vreo câteva ori. Văzuse caractere grecești, și Julia știa bine greaca. Însă acestea, cu siguranță, nu semănau cu caracterele grecești.

Puse cutia la loc și pilulele peste ea și continuă să caute. Peste tot în cameră erau vrafuri de hârtii, majoritatea dosare groase cu articole academice referitoare la limbi străine și traduceri, câteva disertații. Multe fotocopii de documente grecești. Lucrurile personale ale Juliei erau destul de simple. Avea haine îngrijit împăturite, o colecție de bijuterii exotice, câteva romane groase ce păreau foarte literare și despre care Clio nu auzise niciodată.

Nimic interesant, pe bune. Și se pare că nu prea îi mai rămăsese timp.

Era cât pe ce să se întoarcă şi să plece în momentul în care observă o valiză neagră pe podea. Se lăsă în genunchi şi o deschise. Se desfăcu asemenea unui acordeon, scoţând la iveală câteva hârtii. În rest, era aproape goală. Clio scotoci prin buzunare. În spate, erau şi mai multe fotocopii ale unor simboluri ciudate pe tot felul de suprafeţe. I se păru că şi buzunarele din faţă erau goale, până ce le desfăcu şi se uită bine în fiecare dintre ele. În faţă de tot, era o bucăţică de hârtie într-o învelitoare de plastic.

Lucrul care îi atrase atenţia în primul rând fu urma rotundă de ştampilă dintr-un colţ, care indica: ARHIVAT, 17 MARTIE 1926. Hârtia era veche, şi documentul fusese scris cu un toc defect ce cursese pe toată pagina, lăsând urme care se uscaseră în mijlocul unor propoziţii. Clio îşi putea da seama unde anume cel care scrisese trebuise să reînmoaie tocul şi să reînnoiască apoi cerneala. Scrisul era repezit, însă elegant.

Draga mea Marguerite,

Îţi scriu această scrisoare din Napoli, de unde urmează să mă îmbarc la bordul vasului Bell Star în doar câteva clipe.

Nu ştiu cine va ajunge primul la tine, această scrisoare sau eu. Cu toate astea, profit totuşi de ocazie. Emoţia mă îndeamnă să-ţi scriu şi să-ţi dau această veste.

În vila în care am lucrat, în Pompei, se află o bibliotecă. Însă mai e şi altceva, ceva extrem de nemaipomenit. *Pe unul dintre ziduri, e fixată o bucată de marmură elegant gravată. Şi, doar dacă ochii nu mă înşală foarte tare, e gravată cu acea scriere despre care am tot discutat noi de atât timp.*

Vine şi o parte interesantă – scrisul e apoi tradus în latină. Cred că proprietarul acestei vile a avut lucrări inscripţionate cu această scriere, şi aceasta era un instrument de traducere. Am găsit mai multe bucăţi de papirus. E posibil ca această bibliotecă să fie plină cu lucrări mai vechi şi mai importante decât tot ce cunoaştem noi. Şi acum, cu ajutorul acestei pietre, le putem citi.

Marmura e albă, ovală şi are şaizeci de centimetri de la un capăt la altul. Măiestria scrisului e deosebită. Pentru că e atât de esenţială,

atât de nemaipomenită *și e cheia multor înțelesuri. I-am dat singurul nume ce i se potrivește. Am numit-o piatra Marguerite.*

Am obținut permisiunea să o iau cu mine. Când ajung la Londra, o vom duce direct la Hill și vom începe munca noastră. Până atunci, mă gândesc tot timpul la tine.

Tatăl tău iubitor

În mod evident, această scrisoare era importantă. Era veche. Avea o învelitoare de plastic și un buzunar propriu în partea din față a dosarului. Lucrurile importante sunt puse întotdeauna în față. Însă, spre deosebire de hârțoagele împrăștiate peste tot în cameră, aceasta nu părea să fie folosită prea des.

Rămase acolo, citind și recitind scrisoarea. Câteva lucruri reieșeau din aceasta. Era vorba despre un vas în acea scrisoare – *Bell Star*. Căutau un vas. Era ceva important pe *Bell Star* – o piatră din Pompei, o piatră ce i-ar da posibilitatea găsitorului să traducă din niște limbi necunoscute.

Era exact genul de lucru pe care Julia l-ar dori. Mai ales având în vedere cutia cu pietre. Litere care nu erau în greacă. Însă fraza pe care nu și-o putea scoate din minte era: „E posibil ca această bibliotecă să fie plină de lucrări mai vechi și mai importante decât tot ce cunoaștem noi".

– Ce mai e și asta? își zise ea.

Trase cu putere aer pe nas, apoi închise dosarul și prinse catarama, luând scrisoarea cu ea. Pe când urca scările, se uită prin ușile de sticlă și văzu că scafandrii ieșiseră deja la suprafață. Julia și Aidan erau amândoi în partea din spate a vasului. Se ascunse în cambuză o clipă și strecură scrisoarea între paginile cărții de bucate cu rețete indiene, apoi ieși pe punte. Ceva nu era în regulă. Era prea multă agitație. Tatăl ei stătea în picioare pe punte, însă părea că trage ceva din apă.

Doar că nu era *ceva*. Era Martin.

Un fel de adevăr

Martin era cadaveric la faţă şi stătea pe platformă cu capul între genunchi.

– Sunt în regulă, zise el. Uneori, nu prea îţi face bine, asta-i tot.

– Eşti sigur? întrebă tatăl ei. Nu arăţi prea bine. Ai dat peste vreun obstacol când te ridicai la suprafaţă? Încerci cumva o stare de narcoză[18]?

– Să chem un doctor? întrebă Aidan.

– Nu, spuse Martin. Nu e aşa grav. Am cam ameţit la sfârşit. Lăsaţi-mă să-mi trag răsuflarea şi apoi mă duc să mă odihnesc toată după-amiaza. O să-mi fie bine.

Aidan şi tatăl lui Clio îl ajutară să se ridice în picioare şi să meargă în cameră, unde rămase tot restul zilei. În acea seară, Clio, la cină, făcu tocană irlandeză. Părea genul de mâncare potrivită pentru cineva care nu se simţea bine. Toată ziua, a fost conştientă de scrisoarea ce se afla chiar acolo cu ea.

Când îi aduse cina, Martin arăta mult mai bine. Stătea sprijinit în pat, în cabina lui mică, citind o carte la lumina unei mici veioze care-i cobora peste umăr. Această cameră nu era Apartamentul Şampaniei. Era mai mică şi decât a Juliei.

– Îmi miroase a ceva bun, zise el. Şi nu prea am chef să mă ridic. Clio, eşti o sfântă.

---

[18] Stare caracterizată prin pierderea cunoştinţei, relaxare musculară, diminuarea sensibilităţii şi a reflexelor, provocată artificial prin acţiunea substanţelor narcotice asupra centrilor nervoşi, în special în intervenţiile chirurgicale. (n.tr.)

Acceptă tava și și-o așeză în poală.

– Te simți mai bine? întrebă Clio.

– Mult mai bine, spuse el, luând o lingură și gustând mâncarea. Oh... e bună.

Clio întinse mâna în spatele ei și închise ușa.

– Te simți suficient de bine ca să te întreb ceva? zise ea.

– Niciodată nu m-a omorât o întrebare. Dă-i bice.

– Căutați vasul *Bell Star?*

El zâmbi și atinse cu lingura un morcov din castron.

– Ce te face să întrebi asta? rosti el.

Clio scoase scrisoarea din buzunarul din față al bluzei de trening.

– Cine a scris asta? spuse ea. Cine e Marguerite?

Una dintre multele calități ale lui Martin era că el considera inutil să piardă timpul cu întrebări ce nu l-ar fi dus în mod evident nicăieri, întrebări de genul „De unde ai chestia asta?" Știa deja răspunsul.

– Scrisoarea din mâna ta e de la doctorul Alexander Magwell, zise el. Era profesor universitar pe la sfârșitul anilor 1800, având ca specialitate obiectele antice. A renunțat să mai predea, pentru a lucra la British Museum. A lucrat în Pompei câteva luni în fiecare an. Se întorcea dintr-o expediție când s-a îmbarcat pe un vas ce se numea *Bell Star*. Înainte de a părăsi portul, a trimis această scrisoare fiicei sale, Marguerite. N-a mai ajuns niciodată acasă cu ce a descoperit. Această scrisoare a fost pusă la un loc cu hârtiile lui, care au ajuns la British Museum.

– Deci, căutăm *Bell Star,* corect? întrebă ea.

– Corect.

– Și căutăm această piatră?

– Corect din nou, zise el.

– Deci nu căutăm doar un vas, lucru destul de dificil. Căutăm *o piatră* de pe un vas.

– Din nou, spuse el, ai pus punctul pe i.

– Asta e... mâinile lui Clio se strânseră în semn de neputinţă. Nici măcar nu e un lucru nebunesc. E altceva. Un lucru nebunesc poate fi amuzant. Ăsta e rău.

– Nu e imposibil, zise Martin.

– Nu, nu e imposibil, rosti Clio. Însă crezi că o să funcţioneze?

– S-au întâmplat şi lucruri mai stranii, spuse el.

– Şi eu mi-am pierdut o şosetă foarte mişto acum câţiva ani, zise ea. Putem merge s-o căutăm după aceea?

– Chiar ştim multe lucruri, spuse Martin. *Bell Star* era un vas construit în Anglia. În ultimii săi cinci ani de viaţă, a făcut călătorii între Napoli, Italia şi Marsilia, Franţa, ducând pasageri şi marfă. A plecat în ultima călătorie în 25 mai 1897. Nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a întâmplat, însă s-a scufundat cu siguranţă între douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte. Se oprea adeseori în Civitavecchia, undeva la nord de aici. Erau aşteptaţi să se oprească acolo în această călătorie. Nu au mai făcut-o niciodată. Deci, folosind locul unde a fost zărit ultima dată *Bell Star* ca punct de referinţă, am ghicit trei posibile locuri unde ar trebui să se afle. Plus că avem câteva locuri potenţiale pe care le ştim de la scafandri şi nişte ponturi de la un pescar.

– Vrei să spui coordonate de scufundare? întrebă Clio.

– Asta vreau să spun, încuviinţă el. Exact. Epavele sunt adeseori găsite în locuri unde pescuitul e foarte intens, năvoadele rămân prinse sau sunt pierdute. Deja am dat peste primele patru. Mai avem destule încă.

– Bine, zise Clio. Poate găsim vasul şi poate găsim şi piatra. Nu prea e posibil, însă de acord. Întrebarea e de ce? De ce noi? De ce ne pasă nouă? De ce finanţează tata chestia asta, şi nu Cambridge-ul sau British Museum, sau vreo altă mare organizaţie?

– Asta e o întrebare ceva mai complicată, spuse el. Una la care chiar nu pot să răspund.

– Şi ce e cu secretomania asta? continuă Clio. De ce se comportă toată lumea de parcă ar fi din CIA în legătură cu piatra asta veche?

– Cred că e dorința Juliei, însă tatăl tău face acest lucru în stilul lui obișnuit. Puțin exagerat.

– Martin, rosti Clio, aplecându-se puțin. Am fost în situații stranii în viața mea, însă asta e cu siguranță campioana Olimpiadei Ciudățeniilor. Și scrisoarea asta? E un original. Nu o copie. Deci cum a fost scoasă de la muzeu? Mama lucrează în muzee. Sunt foarte *serioși* în legătură cu păstrarea lucrurilor. Deci cum a ajuns la noi?

– Julia a zis că un coleg a apărut într-o zi cu ea, că probabil fusese scoasă din muzeu cu mulți ani în urmă, s-a amestecat printre hârțoage cândva înainte de apariția computerelor, înainte de a exista o securitate sofisticată. Sunt multe documente la British Museum. Milioane peste milioane. Are una dintre cele mai mari colecții de... tot felul de lucruri, zău așa. Și nu e o scrisoare extrem de importantă pentru muzeu. Sunt sigur că nimeni n-a observat niciodată că a dispărut. Era doar o scrisoare personală de la un academiciam mort acum foarte mult timp.

– Un coleg? repetă Clio. Chestia asta nu e foarte precisă. Cineva pur și simplu și-a făcut apariția într-o zi și i-a înmânat ei scrisoarea asta, și ea i-a arătat-o tatei, și atunci el a cumpărat iahtul și s-a dus să găsească vasul? Haide, Martin. E timpul să-mi spui totul.

– Tocmai ți-am spus tot ce știu, zise el. Pe bune. Am vrut să-ți spun de *Bell Star* mai devreme, dar mi s-a cerut să n-o fac. Chiar nu știu prea multe. Am venit și eu în această călătorie pentru că am crezut că, poate, tatăl tău s-a ambalat cam prea tare în chestia asta. Dispuneam și de timp și am crezut că va fi distractiv să învăț să mă scufund. Achiziționarea iahtului a fost o mișcare cam deplasată, admit. Însă îl *poate* vinde. S-ar *putea* să fie foarte valoros.

Întinse mâna înspre polița de lângă pat și scotoci după cheie, pe care i-o înmână lui Clio.

– Acesta e un șperaclu, spuse el.

– Știu.

– Mi-am dat seama că ştii. Ia-l şi pune scrisoarea acolo unde ai găsit-o. O să-mi mănânc tocana.

Luă furculiţa şi începu să mănânce cum se cuvine. Clio zări o sticluţă ascunsă în spatele ceasului deşteptător. Stătuse ascunsă până în momentul în care el întinsese mâna după cheie. O ridică.

– E nitroglicerină, zise ea, citind eticheta. Asta nu e pentru probleme de inimă?

– Ce, rosti el cu un zâmbet. Eşti cumva doctor?

– Nu, spuse Clio. M-am uitat mult la televizor. Am văzut reclame la medicamente. Plus că pe sticlă e un abţibild cu o inimă.

– Ah, zise el. Foarte bine ochit.

– Martin, te simţi... bine? Pe bune?

– Am doar o mică durere în piept, spuse el. O am de ceva timp. Nu e nimic serios.

– Şi ai voie să fii aici şi să faci asta? Să te scufunzi? întrebă ea. Tata ştie?

– Exerciţiul îmi face bine, zise el. N-am făcut suficiente exerciţii înainte. Şi problema nu e serioasă. Iau o grămadă de medicamente pentru asta, crede-mă. O să fie bine. M-am cam epuizat azi. Îţi faci prea multe griji, Clio.

Părea obosit şi dornic să-şi termine cina. Clio se ridică în picioare.

– Mănâncă, zise ea. O să-ţi mai aduc dacă vrei. Doar sună-mă pe staţie.

– Clio, spuse el. Tatăl tău a fost foarte deprimat după divorţ. Foarte, foarte deprimat.

– *Toţi* am fost, zise ea.

– Ştiu. Însă a luat chestia asta ca pe ceva foarte personal. Mi-am făcut griji pentru el. Pentru mine, e ca un frate mai mic. Ştiu că n-o placi pe Julia. Nici nu mă aşteptam să o placi. Ştiu că tu consideri toată treaba asta cam extremă, însă aşa e taică-tău. E prima dată că-l văd să se comporte ca înainte. Am venit să mă asigur că rămâne aşa. Sunt de partea ta. De partea amândurora. Nu am de gând să las să i se întâmple nimic.

Chestia asta era liniștitoare, deși ea nu se putu abține să nu se zbârlească puțin. Divorțul trebuie *să-l fi* rănit pe taică-său. Era vina lui, la urma urmelor. Ea era cea nevinovată.

– O să-ți aduc cheia înapoi, zise ea.

Se duse până la ușa Juliei, puse cheia în broască și apoi se opri. Să pună cheia la loc avea sens. Însemna că nu vor fi probleme. Însă, într-un fel, știa că nu putea pune acea scrisoare înapoi, nu până ce ajungea să descopere adevărul în legătură cu asta.

Strecură scrisoarea sub bluză în timp ce se ducea să înapoieze cheia.

O dereglare generală

A doua zi a fost ziua Prăbuşirii Fizice şi Mentale pe *Fluturele de Mare.* Nu exista nici un simţ real al momentului zilei, atât pe cer, cât şi în activitatea lor. Părea că timpul rămăsese fixat pentru totdeauna la o nenorocită oră patru. Eşecurile se adunau. Măcar acest lucru era palpabil.

Nu se duseră nicăieri. Rămaseră ancoraţi între nicăieri şi niciunde. Nimeni nu-i spuse lui Clio de ce, însă bănui că făceau din nou planuri, încercând să reevalueze în ce locuri să se scufunde. Nu că ar fi putut, într-adevăr, să se scufunde acum, că Martin era la pământ. Scufundatul era ceva ce întotdeauna trebuia făcut în doi.

Şi, în afară de asta, vremea era groaznică. Nu era furtună, însă era o burniţă nenorocită ce făcea ca apa şi cerul să devină gri şi să arate total neatrăgătoare. În interiorul vasului era prea frig cu aerul condiţionat pornit, dar, când îl opriră, atmosfera deveni mult prea umedă.

În acea dimineaţă, Martin rămase în pat, şi Elsa îşi păstră obiceiul ei de a dormi. Tatăl lui Clio, Aidan şi Julia se ascunseră în timonerie. Clio îşi puse căştile în urechi şi încercă să-şi mai înveselească starea de spirit, însă fără folos. Creierul ei rumega încă discuţia din seara precedentă. Acum ştia *ce anume,* dar *de ce* nu-i era încă limpede. Care era rostul acestei misiuni importante şi secrete pentru căutarea unei pietre vechi? De ce nu putea toată lumea să ştie despre ea? De unde avea Julia scrisoarea?

Era pe punctul de a se gândi la aceste întrebări şi de a reîncălzi tocana pentru cină când auzi un zăngănit, un scrâşnet şi sunetul de

neconfundat al apei ce ajunge într-un loc unde n-ar trebui să fie. Se uită pe culoar și văzu spumă ieșind din mașina de spălat cu uscător încorporat a *Fluturelui de Mare.*

Ridică stația încetișor.

– Aici e Numărul Cinci, zise ea în stație. Mașina de spălat tocmai s-a revoltat. Cred că suntem pe cale să ne cam udăm.

Oricare fuseseră planurile lor pentru restul după-amiezii, acestea fură repede lăsate baltă. Locul de unde venea apa trebuia închis pentru a opri revărsarea ce umpluse cu spumă tot coridorul și ceva din sufragerie, îmbibând covorul cu apă.

Tatăl ei deveni arțăgos, repezindu-se la mașină și aruncând dezgustat piesele pe jos. Aidan se ocupă de aceasta cu foarte mare calm, trimițându-l înapoi în timonerie și preluând controlul. Era, de fapt, destul de impresionant să-l urmărească pe Aidan stând pe covorul ud și demontând mașina. Și chiar părea să se priceapă.

– Cum de știi ce trebuie să faci? întrebă Clio.

– E doar o mașină de spălat, zise el. Nu e atât de complicat.

– Mda, dacă ai mai reparat una înainte.

– Dispozitivele sunt, de obicei, destul de simple – spuse el, uitându-se la butonul rotativ din cauciuc cu o expresie ușor nedumerită.

Se auziră niște pași răsunători pe scări, și Julia își făcu apariția de undeva, de jos. Aidan îi bloca accesul în camera de zi, și ea călcă direct pe covorul ud.

– Ce e asta? întrebă ea. De asta a fost oprită apa?

– Da, zise Aidan. Lucrez la treaba asta.

– Nu trebuie să faci tu asta. Lasă-l pe Ben să o facă.

– Ben a încercat, spuse Aidan. Însă și-a pierdut răbdarea.

– Și eu îmi pierd răbdarea, zise Julia. Avem o treabă serioasă de făcut. Termină cu asta și vino jos.

– E supărată în legătură cu ceva, rosti Aidan după ce Julia plecă. *Extrem* de supărată.

– Și tu știi de ce anume? întrebă Clio.

– Mda, zise Aidan, băgându-și din nou capul în cuva mașinii de spălat. Clio se pomeni zgâindu-se la picioarele și fundul lui.

Apoi, scutură capul şi se frecă repede la ochi. Doamne Dumnezeule, poate chiar *era* disperată.

Sus, în Apartamentul Şampaniei, Elsa stătea în pat, scriind ceva pe un caiet mare.

– Ştii ce e asta? întrebă ea.

– Nu, răspunse Clio.

– E o scrisoare către Alex. Ştiu că n-ar trebui să-i scriu scrisori lui Alex, chiar dacă nu i le trimit, însă voiam doar să-l înştiinţez că mă simt mai bine. Voiam să mă bucur puţin. E *lungă de unsprezece pagini*. Şi asta?

Ridică un alt teanc de hârtie.

– E o scrisoare către Aidan. Asta are nouă pagini. Cred că-mi pierd iar minţile, Clio. Nu mă mai simt vindecată.

Clio se aşeză lângă ea şi îşi puse mâna pe braţul ei.

– Nu mai suport, zise Elsa, şi ochii i se umplură de lacrimi. Mi-e atât de scârbă de vasul ăsta. Mi-e atât de scârbă de Alex. Şi vreau să se întâmple ceva cu Aidan. Nici măcar nu mai ştiu dacă mă place. E aşa o harababură în capul meu.

Lacrimile începură să i se prelingă pe faţă. Îşi trase nasul şi le şterse cu mâna. Clio se aşeză în capul oaselor pe perne şi o cuprinse cu braţul.

– E în regulă! spuse Clio. Crede-mă. Ştiu cât de înnebunită trebuie să te simţi aici.

Elsa îşi lăsă capul să se prăbuşească pe umărul lui Clio şi şi-l ascunse în scobitura gâtului. Părul ei mângâie bărbia lui Clio.

– Pot să te întreb ceva? zise Elsa.

– Da, răspunse Clio pe un ton liniştitor. Sigur.

– Tu şi Aidan, spuse Elsa încetişor. Tu nu...

– Eu nu ce anume?

– Tu nu-l *placi?*

– Poftim? zise Clio. Pe Aidan? Nu. Eu... nu.

– Doar că sunteţi atât de asemănători, rosti ea. Uneori, mi se pare că voi doi ar trebui să fiţi împreună.

– Aidan? întrebă Clio și inima începu să-i bată cu putere. Și cu mine? Dumnezeule, nu. Elsa, nu.

Negarea era rostită mult, mult prea repede decât se învârtea creierul ei. Însă chiar să o audă pe Elsa făcând sugestii era ceva ameţitor. Tulburător. Foarte, foarte neliniştitor. N-avea nici un sens!

– Bine! zise Elsa, scoţând un oftat profund. Nici n-ai idee cât de mult m-am stresat ca să-ţi pun întrebarea asta. M-am gândit mult şi am o idee. Vreau să-ţi cer o favoare enormă. Şi nu poţi refuza. *Pe bune.*

Vorbea repede acum, într-un şuvoi de uşurare. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la Clio.

– Ce anume? întrebă Clio cu mintea încă depănând ceea ce spusese Elsa. Ea crezuse că Aidan şi Clio erau *asemănători?* Că ar trebui să fie împreună?

– Ei bine, zise ea. Evident, cred că trebuie să se întâmple ceva. Şi simt că n-avem nici o şansă, ştii tu, să se întâmple ceva dacă suntem captivi pe vasul ăsta. Deci mă gândeam că poate ai vrea să facem un fel de... schimb?

– Schimb?

– De camere. Doar o singură noapte. Şi nu e asta – nu vreau doar să mă culc cu el. Ei bine... ceea ce vreau să spun e că vreau să rămână aici peste noapte. Ca şi cum ar fi o întâlnire romantică. Dar n-avem unde să ne ducem decât aici. N-am vrut să-l întreb pe el până nu te-am întrebat pe tine prima.

Chestia asta o trezi pe Clio la realitate. Îşi văzu camera, patul, pătura de culoarea cafelei, vederea către baia magică. Lucruri care acum păreau acasă. Micul ei univers.

Şi prietena ei care voia doar această mică favoare. Care, în mod ciudat, îi întorcea stomacul pe dos. Nu, într-adevăr. *Nu voia* ca Aidan să fie în patul ei şi să se culce cu Elsa. Să facă *ceva* cu Elsa.

– Cum? zise Clio. În noaptea asta?

– Nu, nu! rosti Elsa. Mâine. Trebuie să fac un plan de bătaie. Zău. E un fel de întâlnire romantică. Însă eşti liberă să refuzi. Îţi cer *atât* de mult!

– Bineînţeles, se auzi Clio spunând. Sigur.

– Asta e, zise Elsa, ridicând cea mai mică dintre cele două scrisori. Invitaţia.

– E o invitaţie cam lungă, comentă Clio.

– Lungă, însă *foarte interesantă,* spuse Elsa. Nu cred că o să-l deranjeze. Mai am o favoare pe care trebuie să ţi-o cer. I-o poţi da tu? Cred că s-ar simţi mai bine în legătură cu asta dacă ştie că eşti în totalitate de acord. Va trebui să fim vicleni, să facem cu foarte mare atenţie schimb de camere. Deci noi trei vom conspira pe bune.

– Exact, zise Clio şi un milion de sentimente confuze se declanşară pe dată în interiorul ei. Nici o problemă. Nici un fel de problemă.

Schimbul

Repararea maşinii de spălat dură câteva ore, fiind întreruptă o scurtă perioadă de timp, când Aidan dădu drumul la apă pentru ca ea să poată pregăti cina pentru seara aceea. Clio stătea în camera de zi, ghemuită pe canapea, prefăcându-se că citeşte o carte. În buzunarul hanoracului avea două scrisori. Nervii ei întinşi la maximum făceau să o mănânce urmele de la înţepăturile meduzelor.

Elsa stătea în mod intenţionat ascunsă. Problema o constituia tatăl lui Clio şi Julia care refuzară pur şi simplu să meargă la culcare la fel de devreme ca de obicei. Clio trebui să asiste la discuţii referitoare la maşini de spălat şi arheologie – un amestec şi mai rău decât orice auzise ea vreodată în viaţa ei.

În cele din urmă, Aidan dădu liber ca apa să fie pornită, şi Julia zise că trebuia să meargă şi să facă un duş. În clipa în care taică-său dispăru, Clio se duse la Aidan care se afla lângă maşina de spălat.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea. Afară.

El ridică privirea din locul de unde se afla aşezat pe podea. De foarte aproape, Clio văzu că faţa lui era uşor lucioasă de la transpiraţie, iar ochii păreau obosiţi.

– Afară? întrebă el.

– Da. Acum. Haide.

Se ridică apucându-se cu mâinile de maşină. Şezutul era complet ud din pricina statului pe covorul înmuiat de apă. Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Totul era *atât de absurd.*

Îl duse în spatele punţii, cât putu ea de departe de ochii celorlalţi. Ştia că Elsa îi putea vedea din vestibul dacă se uita afară. Însă se părea că nu o făcea.

– Te duci iar să înoți? întrebă el.

– Nu, zise ea. Vreau să aud ce anume știi tu despre piatra Marguerite.

El se sprijini de marginea iahtului și o privi în ochi, întunericul umbrindu-i chipul, făcându-i ochii și mai strălucitori. Doar privindu-l cum stătea cu mâna sprijinită de balustrada vasului, inima începu să-i bată iarăși cu putere.

– Tatăl tău ți-a pomenit despre asta? întrebă el.

Ea ridică scrisoarea. Aceasta fâlfâi în bătaia vântului. O ținu bine. Ochii lui Aidan se fixară pe scrisoare.

– Cum naiba ai pus mâna pe asta? spuse el.

– Unele lucruri se mai rătăcesc, zise ea.

– Nu și *ăsta*.

– Oh, nu? Atunci cum a ieșit, în mod accidental, de la British Museum și a ajuns pe vasul ăsta, la noi? Se pare că această scrisoare are o lungă istorie a rătăcirii.

El își încrucișă brațele pe piept și se uită spre cer, scoțând un oftat lung.

– Juliei *nu*-i place asta, rosti el. Totuși, eu n-am crezut că ai fost tu. Am crezut că a fost rătăcită pe undeva. Dacă descoperă că tu ai luat asta...

– Nu va descoperi, zise Clio. Va reapărea. Însă nu înainte ca eu să aflu ce înseamnă toate astea. Știu că noi căutăm *Bell Star*. Știu că încercăm să punem mâna pe piatra Marguerite. Ceea ce vreau eu să știu e de ce anume. De ce e atât de importantă?

– Clio...

– Nu mă lua pe mine cu Clio. Am dreptul să știu și nimeni nu-mi spune nimic. Dacă nu-mi explică cineva toate aceste lucruri, o să-mi *pierd* mințile. Ai priceput asta? Nu ați avut încredere în mine din prima zi, însă fără motiv.

– Și de ce mă întrebi pe mine? zise el.

– Pentru că, într-un fel, *am* încredere în tine, spuse ea. Cred că tu ești sincer. Și îți promit că n-o să zic nimănui că mi-ai spus. Oricum, deja știu *ce anume*. Trebuie să știu și *de ce anume*. Întreb

cum anume am ajuns să fim toți pe acest vas. Eu, tu, Elsa, tata, această scrisoare. Spune-mi ce *înseamnă*. Nimeni nu a zis că n-ai voie să faci asta.

El trase cu putere aer în piept.

– Dacă o să facem asta, zise el, trebuie să stabilim un cerc al încrederii.

– În regulă, rosti Clio. E corect, indiferent ce înseamnă acest lucru. Cum facem asta?

– Îți pun niște întrebări și tu răspunzi sincer la ele. O să-mi dau seama dacă minți.

– Cum?

– Eu îi recunosc din prima pe mincinoși.

– Asta e superputerea ta? întrebă ea. Toți avem cel puțin una.

– E una dintre ele, zise el. Hai să ieșim un pic din câmpul vizual.

– Și unde să mergem?

– Jos, spuse el, făcând semn cu capul către spatele punții, către apă.

– Vrei să înoți? Cred că eu o să sar peste asta.

– Platforma, geniule, zise el.

Coborâră scările din spate, dinspre platformă. Aceasta era la nivelul apei, afundându-se din când în când un centimetru sau doi sub suprafața mării. Trebuiră, de fapt, să se așeze în barca portocalie legată de platformă. Aidan era deja ud, așa că nu-i mai păsa. Clio se așeză în apă, asigurându-se că scrisorile nu se udă.

– Ești pregătită? întrebă el.

– Cred că da, zise Clio nesigură. Ce vrei să știi?

– Majoritatea fetelor pe care le cunosc vorbesc întruna despre iubiții lor. Tu nu pomenești niciodată despre al tău. De ce?

– De ce ți-aș spune *ție* despre *el*? întrebă ea defensiv.

De ce oare o întreba el *asta?*

– Nu i-ai spus nici Elsei. Ești foarte misterioasă în legătură cu el. Unde v-ați întâlnit?

– Ce contează? răspunse ea. Am venit aici, jos, ca să vorbim despre piatră.

– Nu spun că ar conta. Am spus că vreau să stabilesc un oarecare cerc al încrederii. Îl cheamă Ollie, da?

Clio încuviință încetișor din cap.

– Deci unde l-ai întâlnit pe acest Ollie.

– Într-un magazin de artă, zise Clio.

– Magazinul celebru. Acolo unde trebuia să lucrezi și tu.

– Exact, confirmă Clio.

– Deci, el e... artist?

– E pictor, spuse ea.

– Ai vreuna dintre picturile lui? întrebă el, apropiindu-se ceva mai mult de marginea lui de platformă scufundată în apă.

– Cu mine? întrebă Clio.

– Nu, așa... în general.

O privea drept în ochi acum, așa cum stătea ghemuită pe vine la câțiva centimetri distanță de el.

– Nu, zise ea. Însă mulți pictori nu-și dezvăluie lucrările.

– Nici măcar iubitelor lor?

– Nu, rosti Clio cu hotărâre. Nu atunci când își întemeiază portofoliul. Acum, e rândul *tău*.

Măcar chestia asta era adevărată în legătură cu pictorii. Aici nu mințise.

– Bine, spuse el. Uite cum e. Totul se dezvoltă, da? Oamenii moderni o fac de vreo două sute de mii de anii. Putem ține socoteala a cinci sau șase mii de ani în termeni de civilizație. Știm puține despre activitatea de dinainte de asta – oamenii plantau semințe și își ascuțeau bețele. Însă civilizația actuală nu s-a ivit decât în jurul anului 3500 î.Hr. Deci o mie nouă sute cincizeci de ani au vânat căprioare și au trăit în peșteri, făcând foarte puține progrese și apoi, brusc, îi avem pe sumerieni și pe egipteni. Sumerienii au fost primii, egiptenii câteva sute de ani mai târziu. În mod esențial, cea mai mare, cea mai inteligentă, cea mai veche civilizație este civilizația egipteană. Toată lumea știe că ei ne-au dat mumiile, hieroglifele și piramidele. Toată lumea îi iubește. Până aici, mă urmărești?

Clio încuviință. El revenise puțin la acea voce a lui care parcă spunea „Merg la Yale *și* Cambridge", însă, de data asta, era straniu de suportabilă. Poate pentru că, dintr-odată, era interesată de ceea ce avea el de spus. Sau poate pentru că era greu să fii prea nesuferit atunci când stai ghemuit în câțiva centimetri de apă, în întuneric. Clio își aminti de noaptea când fusese „doborâtă" de meduze. Cum Aidan turnase apă peste tot trupul ei. O trecură fiorii.

– Ia gândește-te la asta, zise el. Cu fiecare an, tehnologia se îmbunătățește. Gândește-te cât de departe am ajuns în doar o sută de ani. O lume complet diferită, corect? Acum, hai să ne uităm la Marea Piramidă din Giza. E una dintre minunile arhitecturale ale lumii. Majoritatea istoricilor o plasează în jurul anului 2560 î.Hr. E destul de devreme în istoria omenirii. Și știi ce? *Tot* nu știm cum a fost construită și *tot* nu știm ce anume face.

– Nu face nimic, spuse ea. Stă acolo pur și simplu. E un mormânt.

– E ceva mult prea complicat pentru a fi doar un simplu mormânt, spuse el. Pentru început, se află în locul unde se întâlnesc cel mai lung meridian și axa est-vest. Marchează *centrul exact al pământului* – ceva ce oamenii nici măcar nu au început să identifice decât cu câteva sute de ani în urmă. E înaltă de aproape o sută cincizeci de metri și e făcută din peste două mii de blocuri de piatră ce cântăresc între două și cincisprezece tone fiecare. Au fost așezate atât de perfect, încât marginile nu sunt niciodată în afară mai mult de douăzeci de centimetri. Interiorul e proiectat și construit atât de perfect, încât nu-ți prinzi niciodată unghiile în îmbinările blocurilor de piatră. Plus că întreaga chestie a fost proiectată și construită într-o uimitoare armonie geometrică. Și e îndreptată înspre nord, sud, est și vest. Cum? De ce? Nu avem nici cea mai vagă idee.

– Și ce are asta a face cu noi acum? întrebă Clio. Adică, sunt impresionată că știi toate aceste lucruri, însă nu vorbim despre Egipt.

– Mi-ai cerut să-ți explic, zise el. Așa *că-ți explic*. Închipuie-ți-l pe un puști care se duce la grădiniță. Puștiul trebuie să învețe cifre și litere, și cum să-și lege șireturile pentru că are *cinci* ani. Acum,

închipuie-ţi că acel puşti începe să mâzgălească ecuaţii liniare avansate de algebră în cărţile lui de colorat, apoi desenează un set complet de schiţe arhitecturale pentru un zgârie-nori. Şi apoi, *construieşte acel zgârie-nori*. O să crezi probabil că s-a întâmplat ceva straniu. Tot aşa ciudaţi şi „nelalocul" lor sunt şi egiptenii. Sunt atât de ciudaţi, încât există oameni care cred că extratereştrii i-au învăţat.

– Deci... cum au învăţat toate aceste lucruri?

– Dacă vrei să ştii răspunsul la asta, trebuie să-mi spui ceva mai mult despre misteriosul iubit.

– Ăsta nu e un joc, Aidan! spuse ea.

– Nu, rosti el. Ai dreptate. Nu e. Şi bănuiesc că ţi-ai da seama dacă ar fi. Însă, dacă ai înceta să mai fii atât de evazivă, ar fi mai uşor pentru mine să-mi pun fundul la bătaie pentru tine. Că doar nu-ţi cer să-mi spui codul PIN şi parola.

Clio simţi cum roşeşte. Însă, probabil, el nu putea să vadă acest lucru. Era mult prea întuneric.

– Ce vrei să ştii? zise ea.

– Sunt captiv pe vasul ăsta fără televizor. Am nevoie de ceva divertisment. Aşa că haide. Adu-l aici, în faţa mea.

Creierul ei simţea un înţeles oarecare în aceste vorbe. Fie Aidan era ciudat pur şi simplu şi o zăpăcea – cu totul posibil –, fie chiar încerca să stabilească un oarecare cerc al încrederii. Ceea ce era foarte... surprinzător.

– E înalt, zise ea.

– Mai înalt decât mine?

– Nu cu mult, spuse ea cu un râs scurt. Însă da. Mult mai înalt decât tine.

– Cu cât e mai înalt?

– Are 1,95.

Chiar şi în întuneric, Clio îşi dădu seama că Aidan nu părea să creadă.

– Are 1,95, repetă ea. Acum, de unde au învăţat egiptenii toate aceste lucruri dacă e atât de imposibil?

– Nimeni nu știe, rosti Aidan.

– Ăsta e răspunsul tău?

– Acesta e răspunsul. Nimeni nu știe. Fie erau pur și simplu foarte, foarte deștepți, fie...

– Fie?

– Fie a fost cineva înaintea lor despre care nu știm prea multe. Niște oameni foarte inteligenți. Aici treaba începe să se încurce, și oamenii încep să se îndepărteze.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vreau să spun că oamenii devin sensibili când începi să faci speculații despre istoria antică. Sunt o mulțime de teorii, și unele dintre ele nu sunt luate prea în serios.

– Cum ar fi? întrebă ea.

– Cum ar fi că au fost cunoștințe care s-au pierdut. Cunoștințe care provin de la o civilizație care a fost cel puțin parțial distrusă într-un fel de cataclism, cum ar fi un potop.

– Stai puțin, vorbești despre Arca lui Noe? întrebă ea. În care au urcat animalele două câte două?

– Arca lui Noe e una dintre multele povești care vorbește despre potop. Numește orice cultură străveche și în aceasta se vorbește despre potop. Istoria potopului apare și în *Epopeea lui Gilgameș,* cea mai veche poveste cunoscută. Grecii au vorbit despre două inundații importante. Povestea asta apare în India, China, Europa... maiașii, incașii și aztecii vorbesc despre ea. Poveștile vorbesc toate despre inundații importante și uneori detaliile sunt asemănătoare. Și nu spun să se ia povestea cu Arca lui Noe ad litteram. Spun doar că aici e un model precis. Poveștile despre inundații, despre un grup pierdut de oameni. De sub ape. Acum, mă mai poți urmări?

– Spune-mi, te rog, că nu vorbești despre Atlantida, zise ea, cufundându-se pe locul ei. Atlantida, mitica civilizație complet-amente pierdută. Atlantida, chestia despre care se fac parcuri de distracție?

– Nu e Atlantida în felul în care te-ai putea gândi tu, spuse el. Tipul care a găsit primul piatra *a crezut* că era Atlantida. Atlantida

era o teorie ceva mai viabilă la acea vreme. Acum, ştim că nu există continente scufundate. E mai mult ideea unei lumi care a fost înainte. Există urme de limbaje, fragmente şi piese găsite peste tot pe glob. Asta e partea ciudată. Limbajele sunt ceva local. Găsim dovezi a ceva mare, ceva răspândit la nivel mondial. O societate care ar putea călători prin lume înainte de a bănui cineva că ar putea-o face. Găsim mereu dovezi ale acestui lucru, însă nimeni nu poate descifra scrisul. Aici intervine piatra Marguerite. Indiferent ce crezi despre această teorie, piatra Marguerite ne poate ajuta să traducem o limbă antică pentru prima dată. Iar acest lucru ar putea schimba istoria aşa cum o cunoştem noi. Ad litteram.

– Uite ce e, zise Clio. Dacă a existat vreo vastă lume subacvatică, nu am fi aflat ceva mai multe lucruri despre ea până acum?

– Poate. Însă scufundările au apărut abia în 1943. Înainte de asta, nu exista arheologie subacvatică. Adică şaptezeci la sută din suprafaţa pământului era inaccesibilă. Şi acest domeniu... se bazează pe amatori. Oameni care găsesc lucruri din întâmplare. Arheologia subacvatică e de fapt destul de nouă. Deci, nu. Acum ştii ce înseamnă piatra. Vrei să cunoşti şi altceva din ce ştiu eu?

Clio aşteptă. Inima ei o luase iar la sănătoasa; în mod inexplicabil.

El se aplecă până ce ajunse aproape de faţa ei, cu respiraţia aproape de nasul şi obrazul ei. Clio îşi auzea bătăile inimii răsunând în spaţiul din spatele urechii. Apa ce pătrundea prin pantalonii ei de pijama era rece, şi ea îşi simţea din nou toţi nervii din trup, ca în noaptea întâmplării cu meduzele.

– Nu ai un iubit, zise el. Ai mințit. Ţi-am spus doar. Pot dibui o minciună.

Informaţiile veniseră toate prea repede, iar asta... asta era ca o palmă peste faţă. Nu avea un iubit. Era o mincinoasă nebună, dintr-o familie de demenţi. Ochii lui verzi o sfredeleau acum.

– Eşti un... începu ea.

Însă nu ştia ce era el.

– Am ştiut-o eu, spuse el. Din prima zi, *am ştiut-o*.

El veni ceva mai aproape. Curentul, sentimentul ciudat pe care-l simțise pe canapea când el se aplecase atunci spre ea era din nou prezent. Însă expresia lui era atât de stranie și dificil de citit prin întuneric. Auzea cum valurile izbeau barca. Chicoteau parcă. Umilirea ei era absolută. O prinsese. Râsese de ea *în tot acest timp.* Se întoarse și se uită fix la marea întunecată. Apoi, se ridică în picioare, bălăbănindu-se în timp ce barca se unduia.

– Uite, zise ea, apucând scrisoarea Elsei și arătându-i-o. Asta e pentru tine.

Întâlnirea romantică

A doua zi dimineaţă, Clio se trezi simţindu-se rău. Stomacul îi era foarte sensibil şi capul îi vâjâia. Nu voia să se ridice din pat. Nu voia să pregătească micul dejun. Nu voia să târâie după ea echipamentul pentru scufundat sau să se zgâiască la hărţi în timonerie. Voia doar un pat, un televizor şi gustări reci. Voia ca şi pisica ei să fie acolo.

Însă n-avea televizor, de pisica ei avea grijă o vecină poloneză în Philadelphia, patul ei actual era parţial ocupat şi îşi închiriase spaţiul personal pentru noaptea aceea.

Aşa că se sculă. Nu făcu duş. Trase pe ea pantalonii de pijama cu cranii şi cu o bustieră neagră şi îşi prinse părul în vârful capului.

Vremea se înseninase, dezvăluind o zi cu un soare orbitor. Proasta dispoziţie de ieri trecuse, şi Martin coborâse din pat şi se simţea bine, la fel ca de obicei. Julia părea fericită, probabil pentru că scrisoarea, în mod cu totul şi cu totul misterios, apăruse iarăşi în unul dintre teancurile ei de hârtii. Clio făcu pâine prăjită la micul dejun şi adormi pe canapea înainte de a da ochii cu cineva – cineva fiind Aidan, care nu-şi făcu apariţia. Când se trezi, Elsa stătea aplecată deasupra ei.

– E enervant, zise ea.

Asta însemna că era vorba despre Aidan.

– E jos cu maică-mea, deci nu mi-a răspuns. Nici măcar nu ştiu dacă a citit-o. De ce nu poate pur şi simplu să spună da, ca să mă duc să pregătesc lucrurile? Poţi să pui la cale altă modalitate de a vorbi cu el?

– Nu, spuse Clio. Chiar nu pot.

– Te simți bine? întrebă Elsa.

– Pur și simplu, nu mă simt bine, zise Clio.

– Oh, rosti Elsa. Îmi pare rău. Ești sigură că n-ai nimic împotrivă cu chestia asta?

– Sunt sigură, spuse Clio, fără să fie sigură de nimic.

Aidan reuși să stea ascuns aproape toată ziua, ceea ce fu bine pentru Clio și nu atât de bine pentru Elsa. Aceasta îl monitoriză toată după-amiaza și, în cele din urmă, se întoarse cu niște vești pe când Clio strângea leneș resturile de la masa de prânz.

– A zis da! spuse ea. Va trebui să găsim o soluție când anume să facem schimb de camere.

– Oricând vrei tu, zise Clio, încercând să pară fericită. Eu vreau doar să stau în pat. O să citesc sau o să văd ce-o să fac. *De ce?* De ce, of, de ce îi *păsa* de toate astea?

Totuși, simțea de parcă ceva ar fi fost viu și ar fi pâlpâit în interiorul ei – un fel de speranță, un fel de ceva anume ce tocmai fusese anihilat înainte ca ea să-și dea măcar seama ce era.

Își făcu bagajele seara devreme cât timp era lumină afară – îngrămădind la un loc pijamale, cărți și iPod-ul. Ridică ecusonul de la Galaxy. I se părea că trecuse atât de mult timp de când Ollie i-l scrisese și i-l prinsese de tricou. I se părea că era din altă *viață*.

Toate ușile de jos erau închise când intră încetișor în camera lui Aidan. El nu era acolo – trebuie să se fi aflat în camera de lucru.

Văzuse camera lui Aidan în prima seară, însă, intrând acum în ea, era ca și cum ar fi descoperit o parte nouă a *Fluturelui de Mare*. Era cu mult mai mică decât Apartamentul Șampaniei; patul lor n-ar fi încăput acolo. Era mai întunecoasă, și covorul mai puțin pufos.

De asemenea, era în totalitate „plină de Aidan". Mirosea a deodorant bărbătesc. Peste tot pe podea se aflau cabluri, un mic teanc de romane SF și două manuale de inginerie ce arătau înfricoșător pe noptiera micuță. Lângă pat zăceau cutii goale și mototolite de sucuri. În rest, camera era curată.

Clio îşi goli rucsacul, aranjă cărţile şi iPod-ul pe noptieră, împingând deoparte staţia lui Aidan. Se urcă în pat. Observă că era mai tare decât al ei. Şi pătura nu era la fel de drăguţă. Întinse mâna, luă pătura şi şi-o trase peste faţă. Mirosea a Aidan, ceea ce era de aşteptat. Însă în seara aceea, va dormi în acest miros pe când el va sta în patul ei.

Să se gândească la acest lucru se dovedi a fi prea mult.

Se ridică în picioare şi îşi trase pijamalele pe ea în momentul în care uşa se deschise. Aidan intră în cameră.

– N-ai vrea să ciocăni şi tu la uşă? zise ea, trăgându-şi pantalonii în ultimul moment.

– Scuze, zise el.

– Te poţi duce, spuse ea, urcându-se în pat şi sprijinindu-se de perete. Să ai o noapte plăcută. Să nu faci ceva ciudat în patul meu, deşi ştiu că n-are sens să-ţi spun asta.

– Mai întâi trebuie să vorbim, zise el, intrând în cameră şi închizând uşa încetişor în urma lui.

– Despre ce? întrebă ea, deschizând cartea. Nu o să spun nimănui nimic despre voi doi, da? Du-te.

Însă el nu se duse. Rămase acolo, în picioare, uitându-se fix la ea.

– Oh, cred că-ţi *place* chestia asta la nebunie, zise ea, şi vocea îi sună răguşit. O fată în patul tău. O alta care te aşteaptă sus.

– De ce eşti aşa? întrebă el. Emoţia lui era brusc atât de reală că aproape o făcu să tresară. Care e problema ta?

Vorbeau amândoi încet, ca să nu-i audă nimeni. Când discuţia deveni mai aprinsă, se auzi ca un şuierat. Ea nici măcar nu ştia de ce mai stătea de vorbă cu el. Simţea această nevoie ridicolă ca *el* să înţeleagă. Trebuia să ia atitudine în cele din urmă şi realmente să dea nişte explicaţii.

– Vrei să ştii care e problema mea? zise ea. În regulă, o să-ţi spun care e problema mea. Atunci când am făcut jocul, taică-meu a angajat un tip ca administrator al afacerii. Ăsta trebuia să aranjeze tot felul de investiţii, să încheie un contract pentru o emisiune de

televiziune, tot felul de lucruri. Și apoi, într-o zi, maică-mea și-a dat seama că aproape ni se goliseră conturile. Și că totul fusese făcut legal. Taică-meu semnase hârtiile. Nu numai că ne-a lăsat fără bani, însă am ajuns să fim și datornici.

– Și atunci au divorțat părinții tăi?

– Nu, zise ea. Taică-meu m-a luat la scufundări, însă nu a respectat regulile. Am fost lovită. Apoi, am mers în Japonia și m-a lăsat să-mi fac tatuajul ăsta. Știi cât de sătulă sunt de chestia asta? Până aici. Asta a fost chestia care a pus capac. Mama a știut că nu mai putea avea încredere în el. Voia să avem o viață normală. Nu cred că ea s-a mai simțit... în siguranță sau ceva asemănător. Nu știi niciodată cu ce idee vine taică-meu sau unde o să se ducă, sau ce o să cumpere. Face pur și simplu ceea ce vrea el. Și acum? Acum, face din nou chestia asta. Julia cunoaște un fraier când vede unul. Nu e prima dată când se folosește de oameni ca să o finanțeze.

– Ce înseamnă *asta?*

– Singurul motiv pentru care Elsa *există* e pentru că tatăl ei era la conducerea unei bănci care dădea bani pentru cercetare. Nu știai asta? Iar tu ai o întâlnire romantică cu colega mea de cameră, în camera mea, în patul meu. Așa că fă-mi, te rog, plăcerea și lasă-mă în pace pur și simplu și du-te, și fă ce vrei tu. Nu-mi mai da bătăi de cap, da? M-am săturat. M-am săturat de tot de tine.

Aidan își supse obrajii. Strânse pumnul și și-l frecă de coapsă de vreo câteva ori.

– Mă rog, zise el. Mă rog, cum vrei tu.

După care plecă.

Clio expiră cu putere și își puse mâinile peste față. Încercă să-și facă mintea să tacă, să blocheze acolo toate acele gânduri contradictorii.

– Tu nu exiști, spuse ea cu o voce slabă.

Doar că exista. Un minut mai târziu, el se întoarse, închise ușa și continuă să se îndrepte spre ea. Clio ridică privirea, extrem de surprinsă.

– În primul rând, rosti el cu voce joasă, *ai* pătruns în camera Juliei şi ce-ai găsit? O scrisoare veche? Ăsta e asul tău din mânecă? Uite ce e, Julia e puţin cam iritabilă. Nu e prea distractiv să lucrezi cu ea. Însă e deşteaptă, e profesoară la facultate şi taică-tău a *găsit-o pe ea,* şi nu invers. Şi ţi-am spus de ce această călătorie e justificată şi importantă. Se comportă ciudat în legătură cu asta? Da, se comportă. De ce? Nu ştiu. Însă nu da vina pe mine pentru asta.

Nu-şi ascundea deloc agitaţia. Clio nu-l mai văzuse niciodată aşa – fără să se prefacă deloc, fără să deţină în totalitate controlul asupra lui însuşi.

– În al doilea rând, zise el, serios, n-am nici *cea mai vagă* idee de ce mă place Elsa. Probabil pentru că sunt singurul tip disponibil de aici. Nu ştiu. Chestia asta mi se întâmplă pentru prima oară. Palmaresul meu în domeniul amorului e foarte, foarte prost, fie că mă crezi sau nu. Ar trebui să fac pe mine de emoţie, însă nu e cazul. E frumoasă şi e plăcută, însă nu o plac în felul ăsta, deşi creierul îmi spune că sunt nebun. Sunt bărbat. N-ar trebui să fiu prea complicat. Dacă o tipă sexy mă place, ar trebui să o plac şi eu. E atât de simplu. Însă eu nu fac asta.

Începu să meargă în sus şi în jos în cei câţiva metri de spaţiu pe care îi avea.

– Motivul pentru care nu o plac e chiar în faţa mea, spuse el. O plac pe fata care stă pe patul meu chiar în această clipă şi care s-a ivit ca să mă urască din primul minut în care m-a văzut. Eu îi repugn atât de tare, încât inventează iubiţi, ca să se păzească de mine. *Fuge la propriu* când trebuie să dansez cu ea.

Aproape că se auzeau pocnete sonore în capul lui Clio pe când acele fragmente se aşezau la locurile lor.

– Ai sărutat-o, reuşi Clio să îngaime.

– Ştiu. Am sărutat-o pentru că... pentru că am făcut-o. Pentru că sunt bărbat. Pentru că era acolo şi pentru că e foarte frumoasă, şi pentru că voia să fie sărutată. Iar tu nu păreai să vrei să fii în preajma mea. Atunci când te-ai rănit, nu ştiu... a fost atât de ciudat. Am simţit că se întâmpla ceva cu noi. Însă din nou m-ai respins.

Deci ce să fac? Să accept oare invitația în legătură cu care sunt, într-adevăr, extrem de confuz? Sau să spun nu? Să stau... aici?

„Nu, țipă creierul lui Clio. El e al Elsei. Ții minte? O mai ții minte pe Elsa? Fata care crede că o să aibă o întâlnire romantică cu tipul ăsta CHIAR ACUM?"

Clio deschise gura, însă nu ieși nici un cuvânt. Îi reveni în minte imaginea lui Ollie, dar fu repede înlocuită cu ceea ce era chiar acolo, în fața ei. Tipul cu părul încâlcit și hainele prea mari. Țâfnos, deștept, enervant, frumos... El se așeză brusc pe pat și își trecu degetele prin părul ei. Degetele lui îi mângâiau capul, făcând ca fiecare fir de păr de pe trupul ei să se electrizeze. Fără să știe ce face, întinse mâna și o puse pe ceafa lui. Aidan avea ceafa mai puternică decât avusese ea impresia. Imediat, o năpădi sentimentul că, în ciuda tuturor lucrurilor, ceea ce făcea era *bine*.

– Rămâi aici, șopti ea.

El rămase tăcut o clipă. Degetul lui trasă un cerculeț sub bărbia ei.

– Speram să spui asta, zise el. Și apoi, se aplecă spre ea. Acum, era lângă gura ei și îi simțea respirația pe buze.

Se auzi un ciocănit la ușă. El se trase puțin înapoi. Se uitară fix unul la altul.

– Cine e? întrebă el, fără să-și ia ochii de la Clio.

Persoana care bătuse nu răspunse.

– O secundă, strigă el, dându-se îndărăt și ridicându-se.

A fost un moment de confuzie – o confuzie ca într-o comedie proastă. Clio n-avea unde să se ascundă, așa că se strecură mai mult sub pătură. Trase niște haine peste ea. Oricine o fi fost, i-a auzit probabil, așa că asta era o glumă inutilă. Privi de sub mâneca unui tricou.

În picioare, acolo, era Elsa cu privirea în podea.

– Ai fi putut să-mi spui pur și simplu nu, îi zise ea lui Aidan. Iar tu ai fi putut să-mi spui adevărul.

Chestia asta îi era adresată lui Clio. Sau mormanului de haine sub care era Clio. Apoi, Elsa plecă.

Aidan şovăi o clipă, închise cu grijă uşa şi se sprijini de ea, cu ochii în tavan. Clio se scutură de mormanul de haine. Inima-i bătea mult prea repede ca să mai fie în regulă.

– Fac totul anapoda, rosti el.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, zise Clio. O să... noi o să...

– Mda. Du-te.

– Tu...

Nici măcar nu ştia ce voia să întrebe. Îi era aproape frică să ştie. Se repezi pe hol şi urcă scările.

Nu apăsa butonul portocaliu strălucitor

Elsa încuiase uşa camerei. Clio rămase în vestibul în întuneric, cu mâna lipită de uşa dormitorului. Era dată afară din căminul ei actual, afară din viaţa Elsei.

Se întoarse şi privi prin hubloul din vestibul. Tatăl ei ieşise pe punte. Privea la cerul purpuriu întunecat şi la ultimele rămăşiţe de soare – linia lungă şi aurie ce se scufunda în apă. Purta iarăşi chipiul ăla mic şi ridicol, însă acum îi era straniu de drag. După tot ceea ce spusese, după tot ceea ce se întâmplase, măruntaiele ei erau atât de zdruncinate, încât taică-său rămăsese singurul lucru ce avea sens.

Oricât de inimaginabilă ar fi fost această idee acum câteva săptămâni, acum câteva zile... poate chiar acum câteva ore, Clio simţi dorinţa copleşitoare de a merge la el şi de a-l întreba ce trebuie să facă. Era *tatăl* ei. El ar fi putut să o ajute să găsească o cale de a scăpa din chestia asta. Avea nevoie de el.

Goni pe scări şi trecu pe lângă Martin, care se uită la ea de la masa din camera de zi.

– Clio, zise el. Ar trebui...

– Mă întorc imediat, Martin, spuse ea. Stai puţin.

Ieşi pe uşile de sticlă şi se duse direct la tatăl ei. Era pregătită – voia ca el să afle totul.

– Ştii, zise el în timp ce ea se apropia, eşti întotdeauna dezamăgit atunci când ştii că fiica ta – fata pe care o iubeşti – crede că eşti un idiot.

Clio se opri ca împietrită.

– C... ce? se bâlbâi ea. N-am spus asta.

– Înainte nu obişnuiai să mă minţi, spuse el, întorcându-se cu faţa către ea. Oare te-am judecat greşit?

Mintea lui Clio începu să debiteze tot felul de gânduri. De unde ştia el asta? Chiar dacă fusese undeva pe punte, n-avea cum să fi fost suficient de aproape încât să o audă spunând asta. Cum...

Era doar un singur mod şi îşi dădu imediat seama. Staţia de pe noptiera lui Aidan. Când împinsese cărţile peste ea... Trebuie să fi apăsat din greşeală butonul lateral. Staţia fusese pornită. Şi transmisese toată discuţia cu Aidan.

– Oh, Doamne Dumnezeule, zise ea. Îşi simţi stomacul exact la fel ca atunci când băuse amestecul acela cald de margarita acum doi ani.

– Acum, ştiu ce gândeşti, spuse el. Şi cred că am ştiut-o dintotdeauna. Însă n-am auzit-o niciodată.

– Tată...

Veni mai aproape, însă el ridică mâna.

– Stai puţin, zise el. Hai să ne lămurim în legătură cu asta. Hai să spunem toate lucrurile pe şleau. Deci tu crezi că eu sunt tras pe sfoară? Crezi că sunt un fraier? Ştiu că am pierdut mulţi bani, însă am şi făcut ceva bani. Am făcut mai mulţi bani decât văd mulţi oameni în toată viaţa lor. Am avut un parcurs bun, Clio. Şi să nu-mi spui tu mie că nu ţi-au plăcut acele lucruri pe care le-am făcut. Jumătate dintre ele au fost ideile tale.

– Aveam *doisprezece* ani, reuşi Clio să spună. Erau ideile unei puştoaice de doisprezece ani.

– Au fost ideile *noastre*. Au fost oare atât de proaste?

– Poate nu proaste, însă...

– Însă ce anume? întrebă el.

– Mama nu a fost fericită, zise Clio. Viaţa noastră era ciudată. Apoi, am fost rănită...

– Şi bănuiesc că tu crezi că e vina mea. Mi se pare corect. Trebuia să am grijă de tine. N-ar fi trebuit să te duc niciodată acolo.

– N-a fost vina ta, spuse ea. A fost a tipului din barcă.

– A fost vina mea, zise el. Mama ta și-a dat, cu siguranță, seama de lucrul ăsta. Și tu ai știut-o. Știi tu oare ce rău mi-a părut din cauza asta? Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva... ceva groaznic... aș fi murit. Te-ai făcut bine, însă ai urât mereu cicatricea. Mi-am dat seama cât de mult ai urât-o. Așa că te-am lăsat să-ți faci tatuajul ăla. Nu orice fel de tatuaj, ci unul desenat de un artist celebru. Am crezut că, dacă acopeream cicatricea cu ceva cu adevărat minunat... însă am stricat și treaba asta.

„Vina nu e întotdeauna o chestie rațională, își dădu Clio seama. Vina e o povară care te va zdrobi fie că o meriți, fie că nu."

– Dacă n-ai încredere în mine, asta e, spuse el. Nu vreau să fii captivă undeva unde nu vrei să fii.

– Vreau să fiu aici, zise ea. *Vreau* să stau.

– Ai intrat în camera Juliei. Ai cotrobăit prin *lucrurile* ei.

– Tată, rosti Clio. Eram îngrijorată. Tu ești singurul care n-ai avut încredere în mine. Tu nu mi-ai spus ce se întâmplă. Mi-am făcut griji. Ăsta e și vasul meu.

– Ăsta *nu* e vasul tău, zise el, ridicând vocea. Tu nu înțelegi ce înseamnă asta. Tu nu înțelegi nimic. Tu crezi că am plecat pur și simplu? Mama ta mi-a spus să plec, Clio. Crezi că eu am vrut?

Auzea cum vocea tatălui ei devine spartă.

– Și de ce n-ai spus nu? zise Clio. Simțea cum lacrimile i se preling pe chip.

– Pentru că nu mi-a dat de ales. Mi-a spus să plec. Mi-a spus că am distrus totul pentru tine, pentru noi. Și avea dreptate într-un fel, așa cum ai spus și tu. E vina mea că am pierdut toți banii. E vina mea că ai fost rănită. N-am mai vrut să se întâmple asta.

Părea resemnat acum și nu se uita la ea. Era evident și absolut clar că toți de pe vas îi puteau auzi sau știau ce se întâmpla. Totul se dusese de râpă.

– Nu merge, continuă el. N-ar fi trebuit să te aduc aici. Am mers prea departe și la fel ai făcut și tu.

– Ce vrei să spui?

– Ne întoarcem pe uscat mâine. Oricum, trebuie să plecăm. O să te debarc şi o să mă asigur că ajungi în siguranţă la aeroport. O să te urci în avion şi o să te îndrepţi direct spre Topeka. Te poţi întoarce la maică-ta. O să fii departe de mine. Felicitări! Ţi s-a împlinit dorinţa.

Nu avu loc nici o îmbrăţişare. Nici o întâlnire de gală. El plecă pur şi simplu, lăsând-o singură. Mai singură decât se simţise vreodată.

Identificare greșită

N-avea unde să se ducă. Dormitorul era încuiat. Celelalte două etaje inferioare ale iahtului erau bântuite de ceilalți. Așa că se duse în timoneria întunecată. Se odihni pe scaunele din piele și privi prin ferestrele fumurii la o noapte și mai întunecată.

Plânse singură ceva vreme, și fața i se lipi de pielea scaunelor. Apoi, trupul îi obosi și nu mai avu putere nici să plângă. Nu venea nimeni să vadă ce face. Așa că rămase acolo pur și simplu și își lăsă *trupul să se lipească de acele scaune.* Poate că fața i se va lipi de scaun. Atunci, nimeni nu o să-i mai ceară să plece.

Pentru că tocmai asta era ironia. Acum, voia să stea pe vasul ăsta nenorocit mai mult decât orice pe lume. Voia să se revanșeze față de Elsa și față de tatăl ei. Îl voia pe Aidan. Îl voia pe Aidan atât de tare. N-avea nici o idee când anume se întâmplase asta cu ea – această dorință pentru Aidan. Nu semăna deloc cu fantasmele ei prostești cu Ollie. Însă cine știe unde era Aidan acum? Poate în camera lui. Poate în camera *ei.*

După ceva vreme, luminițele de pe panoul de comandă se treziră iar la viață, dându-i camerei o plăcută strălucire tehnică. Clio simți o afecțiune bruscă pentru acel panou, acele mofturi scumpe pe care taică-său le achiziționase. Doar tatăl ei ar face ceva de genul ăsta, la o scară atât de importantă. Și adevărul era *că-i lipsise* genul ăsta de lucru. Da, era o chestie tâmpită și da, s-ar putea să-l ruineze sau să-l ucidă, însă nimeni nu putea greși în stilul lui.

Ar fi putut fi ca într-un basm. Însă basmele nu sunt reale. Lucrurile nu funcționează așa. Există un preț pentru orice.

Şi acum ea plătea alt preţ. Tocmai acum, când găsise ceva ce-şi dorea de atât timp, acest lucru îi fusese luat. Şi propriile ei cuvinte făcuseră asta. Ceea ce spusese nu fusese un lucru greşit sau nesincer. Era doar greu de ascultat atunci când cineva îl spunea cu voce tare.

În afară de a aţipi o dată sau de două ori, nu dormi deloc toată noaptea. Pe la cinci, renunţă. Zorii se răspândiră peste mare, cuprinzători şi rozalii, mai frumoşi decât orice pe lume.

Împleticindu-se, coborî scările ce duceau către camera de zi, unde tatăl ei bea o ceaşcă de cafea.

– Ne întoarcem, zise el. Punem la cale ruta pe unde s-o apucăm. Probabil va trebui să-ţi strângi lucrurile.

– Tată...

– E hotărât, Clio. E cum ai spus şi tu, chestia asta a fost înainte. Acum e acum.

Aidan îşi iţi capul la baza scărilor.

– Cred că ar trebui să veniţi şi să vă uitaţi la ceva, zise el.

Masa camerei de lucru era acoperită cu hărţi, imagini şi chestii scoase de pe internet. Erau multe cutii de suc strivite şi aliniate de-a lungul marginii mesei. Ochii lui Aidan erau foarte roşii şi purta aceleaşi haine pe care le avusese şi cu o seară în urmă.

– Am rămas treaz noaptea trecută navigând pe nişte site-uri cu baze de date referitoare la epave, spuse el. Dacă facem un mic ocol, putem ajunge la acesta de aici, S537, vaporul cu aburi *Pride of York*[19].

– Aşa şi? întrebă taică-său cu oboseală în glas.

– Nu cred că ăsta e *Pride of York,* zise Aidan, iar insistenţa şi epuizarea îl făcură să ridice glasul. S-a scufundat în zona asta, ceea ce a dus la această identificare. Însă am strâns ceva informaţii referitoare la treaba asta şi nu cred că se potrivesc. Am făcut şi înainte o notă despre locul acesta, însă nu era în zona noastră de căutare şi nu prea merita să facem o călătorie aparte.

Tatăl lui Clio îl privi o clipă, de parcă nu prea i-ar fi venit a crede. Aidan împinse în faţă o imagine neclară.

[19] Mândria Yorkului (în engl., în original) (n.tr.)

– Ia uitați-vă aici. E destul de asemănător cu *Bell Star*. Același tip de vas, aceeași perioadă de timp. Însă această imagine, din câte îmi dau eu seama, arată un vas ceva mai lung decât era *Pride of York* și are oarecum o formă diferită.

Tatăl lui Clio se aplecă puțin.

– Coca navei e aici, zise Aidan, arătând o pată mai întunecată. E îngropată câțiva metri în nisip. Coșul de fum e acolo. Pare să fie în poziție aproape verticală, poate ușor înclinat spre stânga. În zona în care ne aflăm, apa nu e foarte adâncă. Adâncimea e de optsprezece metri. Identificarea a fost făcută de scafandri amatori. Ei nu au o dovadă solidă. Și, dacă a existat vreodată ceva care să merite într-adevăr să fie luat, aceasta s-a întâmplat demult. E o epavă neobișnuită. Câteva asociații de scafandri fac scufundări aici.

– Crezi că merită să mergem și să aruncăm o privire?

– Cred că, din tot ce am văzut, asta seamănă cel mai mult cu ce căutăm. Nu e nimic aici care să nu-mi spună că vasul ăsta nu e *Bell Star*. O să ne ia, probabil, cam o oră să ne abatem din drum, însă se află în direcția bună.

– Cred că n-ar strica, spuse tatăl ei. Ne vom îndrepta în acea direcție. Mă duc să îmbrac costumul și să fac niște fotografii.

Se opri la ușă.

– Încercați să vă controlați cât sunt plecat, zise el. Clio, te rog să pregătești micul dejun!

Fața lui Aidan se făcu roșie ca focul. Se așează din nou la biroul lui și se uită la conturul neclar de pe ecran. Clio se lăsă pe podea și se agăță cu mâinile de covor.

– Deci bănuiesc că ai auzit, zise Clio.

– Am auzit. Se pare că toată lumea a auzit.

– Scuze! zise ea aproape șoptit.

– Nu e vina ta, spuse el, ștergând ecranul cu degetul. Nu știu ce să zic. Se pare că tatăl tău s-a hotărât.

– Mda, rosti Clio. Are tendința de a se comporta așa. După ce termină scufundarea, o să-mi cumpere bilet și o să mă trimită înapoi. Probabil că până diseară plec.

Aidan se uita încă la imagini.

– Nu cred că vei pleca până diseară, zise el.

– Nu-l cunoşti pe tata, spuse ea.

– Poate. Însă ştiu la ce mă uit. Am rămas aici toată noaptea, privind datele astea.

– Ai fost aici toată noaptea? întrebă Clio.

Nu că el ar fi fost bine-venit în acel moment, însă totuşi... nu urcase în timonerie.

– Tatăl tău mi-a spus aseară că ne întoarcem, zise el, fără să o privească. Nu părea să fie prea încântat de prezenţa mea. Aşa că am venit aici. Îmi amintesc că am marcat ceva de care eram interesat. Părea un lucru prostesc să nu profit de ocazie...

Avea ochii încă aţintiţi asupra mesei, deci era imposibil să-şi dea seama ce voia el să spună într-adevăr.

– Ei bine, rosti ea, ridicându-se în picioare. Mersi că ai încercat. Dacă ai făcut-o.

Voia să spună mai multe, însă cum anume?

Dimineaţa, nu era chiar cooperantă. Apa era agitată, şi cerul plin de nori. Era aproape frig. Martin aranja echipamentul. Probabil că tatăl ei se ocupa de scufundare.

– Ascultă, zise Martin când Clio ieşi în dimineaţa rece şi ceţoasă. Am auzit ce s-a întâmplat.

– Cine n-a auzit? întrebă Clio.

– Tatăl tău poate fi rănit cu foarte mare uşurinţă. El chiar pune mare preţ pe ceea ce gândeşti. Părerea ta contează mai mult pentru el decât părerea oricui altcuiva.

Clio privi în jos, către punte. Martin, indiferent cât de amabil era, fusese întotdeauna de partea tatălui ei. Nu părea să priceapă niciodată că şi altcineva fusese rănit de ce se întâmplase.

– Însă îşi revine repede, continuă Martin. Dacă se scufundă azi şi are vreo veste bună, s-ar putea să uite toată tărăşenia.

– Poate, zise Clio. Însă cam asta a fost problema tot timpul.

Martin oftă.

– O să se sfârşească totul cu bine, spuse el. Chiar dacă pleci. O să treacă peste asta.

Ea își strânse brațele în jurul trupului și începu să tremure. Afară, nu trebuia să fie așa frig. Se așeză pe punte, sprijinindu-se de perete, ca să se dea puțin deoparte din calea curentului.

– Când ți-ai continuat misiunea de cercetare, zise Martin în timp ce verifica un indicator de nivel, ai văzut ceva despre Marguerite?

– Despre Marguerite aia după care a fost numită piatra respectivă? Fata tipului ăluia?

– Exact. Fata profesorului Magwell. Poveștile despre ea mi-au amintit întotdeauna de tine.

– De mine? întrebă Clio. Ce poveşti?

– Profesorul Magwell o considera pe fiica lui cea mai bună elevă. Și, mai mult de atât, pentru o femeie din vremurile respective, ea chiar era deasupra mediei. Era curajoasă, poate chiar puțin nebună. După moartea tatălui ei, a convins muzeul să o trimită să lucreze în Pompei. A locuit chiar aproape de locul de unde am plecat, la Sorrento. După ce a citit acea scrisoare, cred că a venit aici să continue munca tatălui ei, poate să încerce să găsească altă piatră. Câțiva ani după aceea, a devenit interesată de arheologia subacvatică, domeniu care era ceva extrem de rar la vremea respectivă. A început ca scufundătoare liberă, coborând în adâncuri fără nimic, fără clopot pentru scufundare sau costum.

– Vrei să spui că sărea în apă pur și simplu? întrebă Clio.

– Da, zise Martin râzând. La început, a fost ridiculizată, însă, când a început să aducă obiecte de pe fundul mării, oamenii chiar au devenit interesați. A devenit un fel de legendă. Era numită sirena.

– Și chestia asta îți aminteşte de mine? spuse Clio.

– Ei bine, cred că ai aceeași trăsătură de caracter în tine. Tu singură îți croiești drumul. Eşti pregătită să o pornești înot ca să-ți atingi scopul. Și eşti fiica tatălui tău, fie că-ți dai seama de asta sau nu.

El lovi ușor cu mâna rezervorul cu oxigen și îl făcu să se rostogolească înspre margine.

– Din fericire pentru noi, zise el, ne-am cam dat seama cum stă treaba cu scufundatul. Norocul ne surâde. Acum, vrei să-mi faci o favoare? Nu vrei tu să-mi aduci de jos labele de scafandru?

Bătrânelul ăsta trebuie să îşi pună costumul de neopren, şi chestia asta îi ia ceva timp.

Ajunseră la ţinta respectivă cam într-o oră.

– Bine, zise taică-său. Aceasta e o scufundare de constatare. Vom filma vasul, ca să încercăm să obţinem o identificare şi să ne dăm seama de starea în care se află.

Erau încărcaţi cu tot felul de „jucărele". Adusese chiar şi motoraşele subacvatice manuale ca să-i ajute să se deplaseze mai repede. Săriră de pe platforma din spate şi dispărură sub apă.

Aidan veni lângă ea, la o distanţă de o întindere de braţ. Rămaseră amândoi privind cerul cenuşiu. Apa părea şi ea cenuşie.

– Mă duc să vorbesc cu Elsa, spuse ea încetişor. Vrei tu să vorbeşti primul cu ea?

– Hai să vedem ce se întâmplă, zise el. Am sentimentul că ziua asta o să fie una nebună. S-ar putea să rămânem aici vreo câteva zile. Nu se ştie niciodată.

– Cred că da, rosti Clio. Oricum, trebuie să încerc să vorbesc cu ea acum.

Uşa de la Apartamentul Şampaniei era descuiată, însă Elsa nu era în cameră. Clio se uită în jurul ei şi simţi un imens val de tristeţe. Fusese bine să fie aici cu Elsa. Elsa era prietena ei.

Văzu o pată stranie pe podea, pe care curând o recunoscu ca fiind noile ei pasteluri. Fuseseră aruncate şi călcate în picioare, strivite pe covorul de culoarea cafelei. Se aşeză pe podea şi adună resturile, încercând să găsească unul care să mai poată fi salvat. Erau câteva bucăţi. Le puse cu grijă înapoi în cutie. Simţi un nod în gât.

Poate Elsa nu mai voia să-i vorbească. Niciodată.

Făcu ceea ce probabil avea să fie ultimul ei duş în baia magnifică, se îmbrăcă şi merse în cambuză. Îşi puse coiful de hârtie şi începu să pregătească micul dejun. În mod straniu, voia să se ţină cu ghearele de iahtul ăsta – de tot ce ţinea de el. Voise atât de tare să plece de pe acest vas, încât niciodată n-ar fi crezut că era posibil. Însă dorea ca acest mic dejun să ţină la nesfârşit.

Se hotărî să facă ceva ca în prima dimineață – o *frittata* mare și să nu o coacă prea tare. Poate, dacă venea cu un mic dejun bun, putea rămâne pe vas. Taică-său va vedea câtă nevoie avea de ea, cât de dedicată era ea încă. Se puse pe treabă, întorcând cambuza cu fundul în sus în căutare de ingrediente. Când punea ouăle în tigaie, auzi în spatele ei pe cineva urcând. Era Julia care se strecură în cambuză și întinse mâna după cafetieră.

– Bună dimineața, zise ea. Vocea ei suna politicoasă, chiar plăcută.

– Bună, răspunse Clio.

Julia se sprijini de blatul cambuzei și își sorbi cafeaua fără zahăr. În dimineața asta, purta niște pantaloni scurți kaki și un tricou polo roșu. Arăta aproape ca o femeie normală, una care era de fapt mama cuiva.

– Știi cumva unde e Elsa? întrebă Clio.

– Doarme în camera mea, zise Julia.

– Oh!

Între ele se lăsă tăcerea. Bulele de aer din caserola cu ouă se sparseră încetișor unul câte unul.

– Ce ai spus a fost corect, zise Julia. Chiar l-am întâlnit pe tatăl Elsei când era în consiliul de administrație al unei bănci. Și da, tatăl tău finanțează această muncă. N-aș fi făcut niciodată legătura, însă e din cauză că am cunoscut și alți bărbați între aceste două relații. Probabil că mi-s dragi cei care îmi sprijină munca, însă cred că e ceva normal. Nu-i așa?

Spuse așa, aceste lucruri o făceau pe Clio să dea dovadă de paranoia. Care anume fusese lucrul ce o atrăsese în primul rând la Ollie? Dragostea lui pentru cerneluri, dragostea lui pentru artă. Că el împărtășea dragostea ei pentru artă. Și sacoul. Și bicicleta. Și înălțimea lui de un metru nouăzeci și cinci. Însă arta făcuse să înceapă totul.

– Eu doar...

– Tu îți făceai griji în privința tatălui tău, zise Julia. Nu e nimic în neregulă cu asta. Admir acest lucru.

Clio o examină cu foarte mare atenție. Chipul Juliei era tot dur și osos, însă cuvintele fuseseră rostite cât se poate de blând. Ei bine, cam prea blând.

– I-am spus tatălui tău că ar fi dificil sau nedrept să te aducă aici, continuă ea. Elsa e obișnuită de mult cu faptul că eu mă întâlnesc cu alți bărbați. Ea nu a stat niciodată cu tatăl ei, a stat de obicei prin internate. Nu o deranjează acest lucru. Însă tu nu ai avut timp să-ți schimbi părerea. Așa că da. Cred, într-adevăr, că trebuia să ți se dea voie să rămâi acasă. Îți înțeleg repulsia față de toată această excursie.

Toate cuvintele erau corecte. Totul avea sens. Însă era ceva în toate astea care nu-i suna sincer lui Clio.

– Nu ești supărată? întrebă ea. În legătură cu... cealaltă chestie?

– Te referi la Aidan? vru ea să știe. Nu. Și eu am avut șaptesprezece ani. Știu cum trebuie să te simți. Cu voi, toți trei pe vasul ăsta, exista un astfel de risc.

Asta o făcu pe Clio să pară un fel de produs chimic periculos și nesigur. Însă, din nou, poate chiar așa era. Începuse să pară în felul ăsta.

– Te pot întreba ceva? zise Clio.

– Chiar te rog.

– Ai ceva în legătură cu Marguerite? spuse Clio.

– Marguerite Magwell? Am câteva lucruri. O să le aduc.

Julia părăsi cambuza, și Clio se întoarse la *frittata* ei. Totul era pe dos acum. Acum, Julia era cea amabilă și își punea lucrurile ei la dispoziție în timp ce ea încerca să-l impresioneze pe taică-său cu gătitul. Fata tatălui ei... despre ce vorbea Martin?

Puse toate bunătățile pe care le găsi în cratiță. Nu prea mai aveau ingredinte proaspete, însă avea un număr impresionant de chestii la borcan. Erau lucruri de calitate. Alimente italienești, ca, de exemplu, ardei și măsline la borcan. Julia se întoarse cu un dosar de plastic ce conținea un articol dintr-o revistă chiar în momentul în care Clio introducea capodopera la cuptor.

– Uite, zise ea. Poți păstra asta dacă te interesează.

– Mersi, spuse Clio. Se sprijini de chiuvetă și se uită peste articolul respectiv. Era dintr-o revistă de arheologie cu pagini mari și lucioase. Imaginile o frapară pe Clio imediat. Erau niște imagini de prin anii '20, niște fotografii alb-negru cu o femeie care avea o tunsoare bob și un costum de baie ce arăta ciudat – niște pantaloni scurți și un maiou – și care stătea pe marginea unei bărci cu pânze, pregătindu-se să sară în apă. Avea pe chip o privire de totală încredere în sine. Și era frumoasă – înaltă și puternică, niște mușchi proeminenți pe brațe. Părul ei era atât de blond încât în fotografie părea aproape alb, însă avea ochii de culoare închisă. Privirea lui Marguerite ieșea din pagină.

Și iat-o din nou într-un portret pe când avea doar șaptesprezece ani. Deși era o fotografie extrem de veche, făcută în unul dintre acele cadre formale care întotdeauna par atât de false, chipul ei avea aceeași înverșunare. Emoția transpărea, chiar dacă stătea rezervată pe scaun, purtând o rochie cu guler marinăresc și părul îi era coafat într-un snop de bucle foarte bogate prinse în vârful capului, iar în mâini ținea un buchețel de flori.

– A fost o femeie remarcabilă, zise Julia. O revoluționară. Complet devotată muncii ei.

– A fost scufundătoare, nu?

– Da, a fost. Cu mult înainte să existe vreun echipament sigur. A început căutarea a ceea ce căutăm și noi acum. Când a avut loc accidentul, căuta vasul pe care se îmbarcase tatăl ei.

– Accidentul? întrebă Clio, ridicând privirea de la fotografii.

– A murit în timpul unei scufundări, spuse Julia tăios. Încerca o piesă nouă de echipament de scufundare, însă ceva n-a fost în regulă. A murit înainte de a fi ridicată înapoi în barcă. Dar noi continuăm opera ei și nu vom da greș în același fel.

Era ceva rece în felul în care spusese acest lucru, fie că intenționase sau nu. Ceva șocant de realist, de parcă pur și simplu ai putea să treci peste faptul că cineva tocmai a murit și să preiei fără nici o problemă lucrul pe care acea persoană îl făcea. De parcă nefuncționarea corespunzătoare a echipamentului în timpul scufundării ar fi fost vina lui Marguerite.

Sau poate că era doar din cauza accentului britanic. Era greu să-şi dea seama. Însă Clio simţi cum ochii i se strâng puţin, ca reacţie la ce spusese Julia.

Se auzi un sunet pe punte. Scafandrii veneau la suprafaţă. Clio ieşi în grabă din cambuză şi se duse să li se alăture. Tatăl ei apăru primul. Martin stătea pe platformă, cu trupul încă jumătate în apă.

– Cum a mers? întrebă Clio.

Nu-i răspunseră. Tatăl ei era aplecat deasupra lui Martin, scoţându-i masca. Ceva nu era în regulă.

– Clio, zise Martin slab, flaconul ăla.

Lui Clio îi luă doar o secundă să-şi amintească de nitroglicerina ce se afla pe noptiera de lângă pat. Porni în fugă după ea, făcând să se legene treptele circulare, pentru că se ţinea de balustradă. Apariţia ei bruscă fugind pe holul de jos îi atrase atenţia lui Aidan. Scoase capul în pragul uşii camerei de lucru.

– Ce...

– E Martin, zise ea.

Se întoarse cu flaconul în mai puţin de un minut şi cu Aidan imediat pe urmele ei. Martin luă flaconul, scoase o pastilă şi o înghiţi.

– Să cer ajutor prin radio? întrebă tatăl ei. Să te ducem la spital?

– E doar o durere în piept, zise Martin. Trebuie doar să... mă aşez puţin.

Tatăl ei şi Aidan îl ajutară să urce de pe platformă şi îi desfăcură partea de sus a costumului ud.

– Ar trebui să te ducem înăuntru, spuse Aidan. Nu arăţi prea bine.

– Sunt în regulă, zise Martin pe un ton ţâfnos. Chestia asta s-a mai întâmplat şi înainte. Mă voi simţi mai bine îndată ce pastilele astea îşi fac efectul. Ia du-te şi uită-te la chestia aia.

El arătă înspre camera video care se bălăbănea pe braţul tatălui lui Clio. Camera îi fu înmânată.

– Da, ia aruncă un ochi, zise taică-său. Cred că e posibil să fi găsit ceva.

Decizii luate în pripă

În lumina camerei video, apa era de un verde neclar, cu pete aurii şi maronii ce zburau în toate direcţiile. Mici chestii bombate şi gelatinioase şi peşti se iveau din când în când. Epava însăşi era acoperită cu creaturi de mare în formă de păstaie, sute de cercuri mici ce-i distorsionau forma şi o făceau să pară rotundă. Însă era acolo. Acoperit de o crustă, dar era un vas.

– Era grav avariat în partea din faţă, spuse Aidan, arătând către locul unde vasul părea să fuzioneze cu fundul mării. Metalul e îndoit. Cred că s-au lovit de ceva.

Aidan stătea la computer, şi Julia se aplecase peste umărul lui. Clio stătea în picioare mai într-o parte, ochii ei urmărind când acea imagine, când chipul lui Aidan. Niciodată înainte nu fusese atât de concentrat. Avea ochii pierduţi, cufundaţi în cadrele filmate.

– Aidan, zise Julia. Ăsta e vasul nostru?

Aidan nu răspunse. Se răsuci către masă şi începu să răsfoiască teancul de hârtii împrăştiate acolo, scoţând în cele din urmă o schiţă tehnică a vasului, una ce părea destul de veche. Se uită la ea, apoi la ecran, apoi îşi frecă sprâncenele cu o mână, unindu-le.

– Nu e o identificare certă, şovăi Aidan, sau e alta. Una greşită, cred. E ceva în legătură cu vasul ăsta. O să-l botez eu. Să zicem că ăsta e vasul nostru.

Chestia asta o izbi pe Clio mai tare decât se aştepta. Genunchii îi cedară şi se lăsă puţin pe spate. Aidan începu să râdă, şi Julia schiţă primul zâmbet sincer pe care-l văzuse Clio la ea.

– De unde ştii? întrebă Clio.

– Mă uit la imaginile nenorocitului ăstuia de vas de luni de zile. Ştiu să interpretez imaginile radiolocatorului ultrasonic subacvatic. Cu asta mă ocup.

– Hai să mergem să le spunem, zise Julia. Îşi păstra vocea calmă, însă cu greu.

Sus, lucrurile nu arătau la fel de bine. Martin nu mai avea pe el costumul ud, dar era prăbuşit pe canapea. Încă insista că n-avea nevoie de un medic.

– Ce aveţi? întrebă taică-său când toţi trei se apropiară.

– Marea lovitură, rosti Julia.

– Glumeşti.

Trebui să se aşeze lângă Martin. Chipul i se schimonosi într-un fel neobişnuit, fiind gata fie să izbucnească în râs, fie în lacrimi. Nu făcu nici una, nici alta. Chipul îi rămase pur şi simplu încremenit.

– Primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm, zise el. Martin.

– *Îţi spun,* Ben. Chestia asta nu e nouă. E doar o durere în piept.

– Însă nu mai faci scufundări, spuse tatăl ei. Sub nici o formă.

– N-ar fi probabil un lucru prea înţelept, admise Martin. Nici nu mă simt în stare să fac asta.

– Nu te poţi scufunda singur, zise repede Clio. Asta e prima regulă atunci când faci scufundări.

– Cunosc regulile, rosti tatăl ei. Nu sunt nebun.

Clio vedea lupta care i se citea în ochi. Iată-i acolo, poate chiar deasupra vasului *Bell Star,* şi ei nu se puteau scufunda. Nu era postura în care voia ea să se afle. Şi totuşi... totuşi, ştia că avea să o facă oricum.

– Dar pot merge eu cu tine, spuse ea.

– Nu, zise el repede. Sub nici o formă.

– Sunt singurul scafandru cu autorizaţie aici în afară de voi, insistă ea.

– O autorizaţie care probabil a expirat.

– Ştii ce vreau să spun. Şi nici măcar nu ştiu dacă, *într-adevăr,* expiră. Şi nu, n-o am *la* mine, asta înainte de a o spune tu... dar hai să fim serioşi. Suntem chiar deasupra vasului. Şi, ai încredere în mine, sunt prudentă.

Toate privirile se îndreptară către ea.

– Sunt! zise ea. Am învățat. Pot să fac asta. Voi merge cu tine. Tu nu vei permite să mi se întâmple ceva.

Chiar dacă îi ieșeau aceste cuvinte pe gură, chiar dacă instinctul ei le confirma, urechilor ei nu prea le venea a crede. Era de acord – ba nu, *chiar insista* – să meargă să se scufunde împreună cu tatăl ei.

– Cred că are dreptate, Ben, zise Julia. Se poate descurca. Tu mi-ai spus că accidentul ei n-a avut nimic de-a face cu ceva ce ea a făcut.

Deci tatăl ei îi spusese Juliei despre accident.

– Ești sigură în legătură cu asta? întrebă el.

– Sută la sută.

Nimeni nu spuse nimic timp de trei sau patru minute, ceea ce însemnă o tăcere destul de îndelungată. Aidan se așeză la masa din sufragerie și se zgâi înspre cambuză, cu maxilarul inferior ieșit în afară. Era adâncit în gânduri în legătură cu ceva și nu părea să-i placă foarte tare.

În cele din urmă, tatăl ei trase cu putere aer în piept, apoi se ridică în picioare.

– Bine, zise el. Vom face un plan – un plan detaliat – și ne vom ține de el. Vom face asta *cu prudență*. Aidan, vreau să-mi faci o hartă a vasului, să ne ghidezi înăuntru și afară. Plus niște planuri de rezervă.

– Faceți asta? întrebă Aidan.

– Vom vedea, spuse el. Poate. Hai să facem planul împreună. Uitați-vă la calele acelea. Dacă e *Bell Star,* orice avea Magwell cu el se află probabil în zona aceea, în lăzi. Clio, tu du-te cu el și fii atentă! Întipărește-ți bine în minte imaginea acestui vas!

– Ești hotărâtă? o întrebă Aidan pe Clio pe când coborau scările.

– Extrem de hotărâtă, zise Clio.

– Ia mai gândește-te la asta, spuse Aidan, întorcându-se pe trepte și blocând calea. Să nu te dai mai dură decât ești în realitate.

– Îți faci griji pentru mine?

– Eu doar...

– Uite ce e, zise ea. Tata a cheltuit o grămadă de bani cu instruirea mea. Am avut instructor particular. Am făcut ore de instruire. Am făcut exerciţii de scufundare cu un dement care fusese în marina greacă. Ştiu ce fac. Doar că n-am... mai făcut-o de ceva vreme.

Aidan oftă, apoi se întoarse şi continuă să meargă înspre camera de lucru. La masă, împinse deoparte majoritatea hârtiilor, selectând câteva şi aranjându-le în mijloc.

– Fă cunoştinţă cu *Bell Star,* zise el, arătând mai multe fotografii cu puncte şi câteva schiţe structurale. Aceste schiţe sunt de fapt ale unui vas care se numea *Daybreaker* şi care era o navă-soră. Complet identice, doar că asta era cu vreo şaizeci de centimetri mai mare. Nu e un vas mare. Aici erau trei cabine pentru pasagerii de la clasa întâi. Următorul nivel de jos avea douăsprezece cabine pentru cei de la clasa a doua şi alte camere pentru căpitan şi echipaj. Chiar dedesubt, în faţa şi în spatele vasului, erau calele. Cea din faţă era mult mai mare. Cea din spate se afla lângă sala motoarelor şi magazia de cărbuni.

Se întoarse către monitor, unde era afişată imaginea neclară a epavei. Întinse o mână şi o prinse pe Clio de umăr, trăgând-o mai aproape de ecran. Ea încercă să nu se gândească la faptul că feţele lor erau la distanţă de doar câţiva centimetri.

– Mie mi se pare că asta e spărtura care i-a făcut să se scufunde, zise el, arătând înspre o umbră pe ecran.

Lui Clio îi luă doar o secundă să se acomodeze cu acel punct de focalizare şi să descopere lucrul despre care vorbea Aidan.

– Nu e enorm, însă era, cu siguranţă, suficient de mare.

– Ce ar fi putut provoca un astfel de lucru?

– N-avem cum să ştim cu exactitate, însă se pare că au intrat în ceva dur. O stâncă, o ambarcaţiune de pescuit. N-am idee.

– Ai zis că ştiau ruta.

– Căpitanul trebuie să o fi ştiut, da. Însă a fost o furtună în acea noapte. Ceva în mod evident nu a fost în regulă.

– Crezi că au ştiut că se scufundă? întrebă ea.

– O ambarcaţiune de dimensiunea asta? zise el. O lovitură ca asta? Probabil. Oamenii de pe *Titanic* nu au ştiu că se duc la

fund, pentru că vasul era masiv. Unii dintre ei au simțit izbitura când vasul a lovit aisbergul, dar majoritatea nu i-au acordat nici o atenție. Câțiva dintre ei chiar au luat gheață de pe punte și și-au pus-o în băutură. Însă acesta a fost vasul cel mai mare și cel mai „de nescufundat" din lume și noaptea era cu cer senin. *Bell Star* nu era *Titanic*. Era un vas de pasageri mic. Și a fost, evident, o lovitură destul de puternică să provoace o gaură în partea de jos a vasului. Tu nu crezi că ai simți așa ceva?

– Mda, răspunse Clio. Aș simți.

– Bine, rosti el, ridicându-se și întorcându-se la schițele de pe masă. *Bell Star* ducea atât pasageri, cât și cantități mici de marfă. Certificatul de încărcătură zicea că transportau mozaic și corespondență. Mozaicul valora ceva bani. De asemenea, cred că greutatea a făcut ca vasul să fie tras în jos. Ai văzut, probabil, în imagine că prora e mult îngropată în fundul mării.

Nu. Clio nu văzuse asta.

– Eu bănuiesc că acolo era mozaicul, spuse el. Vasul trebuie să fi fost ușor dezechilibrat din pricina felului în care erau depozitate lucrurile. E doar bănuiala mea. O altă bănuială: mozaicul ar fi fost încărcat primul, cu mult înaintea pasagerilor și a corespondenței. Intuiția îmi spune că magazia pentru obiectele personale și bagajele pasagerilor, ca, de exemplu, piatra pe care o căutăm, se află în spatele vasului, adică aici.

Trasă cu degetul un cerc invizibil în jurul unei secțiuni a diagramei.

– Aici o să vă trimit pe voi, zise el. Va trebui să coborâți câteva nivele. Și vrei părerea mea sinceră? Da. Gândul ăsta mă sperie. Vor fi tot felul de muchii și bucăți de metal ce pot secționa tuburile și multe colțuri ciudate și chestii dislocate care pot reprezenta capcane pentru scafandri.

– Aveai de gând să-l trimiți pe tatăl meu acolo, spuse ea.

– Nu e același lucru, zise el. Trebuie să te gândești la asta. Uită-te la imaginea de pe ecran. E o harababură plină de rugină la o adâncime de douăzeci de metri. Chiar asta ți-ai dori, într-adevăr, să fie prima ta scufundare după atât timp? Mi-ai spus că, uneori,

tatăl tău nu e atent. Şi, în acest moment, tu şi apa n-aveţi o relaţie prea bună. N-aş vrea să vorbesc de parcă aş fi bunică-mea, însă nu e de glumit...

Nu. Nu era deloc de glumit. Avea dreptate în legătură cu aceste probleme. Să ajungă la un astfel de vas – să coboare treptele acelea, să treacă de bucăţi contorsionate de metal aflate complet în întuneric. Clio simţi un nod în gât, de teamă. Însă lucrul cel mai compleşitor dintre toate era... acea bună dispoziţie din mintea ei. Îi plăcea această idee. Îi *plăcuse* să facă scufundări. Singurul motiv pentru care nu reluase scufundările era că braţul îi fusese rănit şi maică-să fusese speriată de moarte. Şi, apoi tatăl ei plecase. Însă le-ar fi reluat cu siguranţă. Nu-i aşa?

Şi, dacă aveau dreptate şi această piatră era ceea ce se presupunea că e, nimic n-avea cum să o oprească pe ea să facă scufundarea. O piatră atât de importantă...

– Ia stai o clipă, zise ea. De ce cauţi în cală?

– Căutăm un obiect istoric voluminos care ar fi trebuit să fie depozitat undeva. Tocmai asta e definiţia încărcăturii.

– Cât de mare se presupune că e piatra Marguerite? întrebă ea.

– Scrisoarea zice că are o lungime de aproximativ şaizeci de centimetri.

– Exact. Deci să presupunem că eşti profesorul Magwell şi ai piatra care te poate ajuta să traduci o limbă pe care nimeni n-a fost în stare să o descifreze înainte. Eşti pe un vas care se îndreaptă către Franţa şi o să stai zile bune pe acest vas. *Acum, te afli* pe un vas. E plictisitor, corect?

– Nu întotdeauna, spuse el.

– Ştii ce vreau să zic. Deci, dacă ai avea cu tine ceva de genul ăsta şi ai fi „captiv" pe un vas, ce ai face? L-*ai* pune în cală? Sau l-ai ţine cu tine şi l-ai studia?

Aidan bătu cu degetele în masă şi reflectă la acest lucru.

– Bine, rosti el. E o pură speculaţie, hai să spunem că piatra se află în cabina lui. N-avem nici o idee care dintre ele era a lui.

– A luat de multe ori vasul ăsta, corect?

– În fiecare an.

– Și era bogat?

– Avea o situație materială bună, zise Aidan.

– Asta ne trimite aici, sus, spuse Clio, arătând înspre cabinele cu hublouri. La clasa întâi. Pe aici pătrundem, și nu e atât de rău. Și sunt doar câteva cabine. De aici începem.

Îl *vedea* pe Aidan cântărind bine acest lucru. Sub bretonul crescut peste măsură, ochii lui verzi se mișcau înainte și înapoi de la o imagine la alta și își ținea buzele subțiri și prelungi foarte strâns unite.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Voi aranja chestiile astea și voi încerca să găsesc niște căi de intrare și de ieșire. Mai ești sigură că vrei să faci asta?

– Chiar ești îngrijorat? întrebă ea.

– Trebuie să fiu, zise el.

– De ce?

– Pentru că, dacă mori, probabil Julia mă va obliga pe mine să fac treaba asta, fie că știu sau nu să fac scufundări. Deci e în interesul meu să te țin în viață. Și cred că ești nebună.

– Sunt nebună, spuse ea și simți cum ochii i se măresc. Sunt fata tatălui meu.

I se păru că Aidan era gata să facă ceva – nu era însă sigură ce anume. Să se întindă până la ea. Să țopăie. Însă, în loc de toate astea, el rămase la computerul lui, făcând un vizibil efort.

– Da, zise Aidan. N-ai vrea să sari peste orice sună ca un fel de ultime cuvinte celebre acum? Te rog!

Scufundătoarea

Mai întâi avu loc un test.

Despre fiecare părticică din echipament, fiecare semnalizator manual, folosirea computerului pentru scufundat, întrebări referitoare la opririle din cauza decompresiunii, ce era de făcut în cazul în care trebuia să pornească regulatorul secundar de aer dacă primul se termina. Clio fusese instruită bine cu ani buni în urmă şi reuşi să răspundă corect la aproape toate întrebările. Singura pe care nu o nimeri nu era foarte importantă, însă tot i se făcu un instructaj.

Martin nu era un tip masiv, deci costumul lui nu-i venea chiar atât de rău. Uitase cât de neplăcută era partea asta, să fie dată cu talc din cap până în picioare, să-şi tragă cauciucul ăla peste picioare centimetru cu centimetru. Tatăl ei o ajută cu echipamentul, punându-i în spate egalizatorul de plutire ce semăna cu un rucsac şi centura de lestare în jurul taliei. Făcură o scufundare simplă, ca să se asigure că se putea descurca sub apă.

Să intre în apă nu era o problemă. Presupunea să facă un pas foarte mare de pe platforma din spatele vasului, să-şi ţină cu o mână masca şi regulatorul, ca să nu se deplaseze. Privi în faţă, nu în jos, aşa cum trebuia, şi urmări cum orizontul dispare brusc, doar pentru a fi înlocuit de o lume foarte tăcută de culoare verzuie. Greutatea pe care o ducea cu ea o trase în jos câţiva metri. Îşi echilibră presiunea din urechi se uită în jurul ei după meduze şi înotă treizeci de minute cu tatăl ei în jurul vasului, coborând vreo şase metri.

Secunda în care ajunse sub apă a fost de parcă anii petrecuţi fără tatăl ei dispăruseră pur şi simplu şi ei erau exact acolo unde se aflaseră înainte. Era atât de multă libertate sub apă. Când reveni

la suprafață, îl văzu pe Aidan stând aplecat peste marginea platformei. De acolo, de jos, părea foarte înalt, foarte grav. Lui tot nu-i plăcea această idee. În ceea ce o privea pe Clio, se simțea bine că el își făcea griji pentru ea.

Se odihniră puțin înainte de scufundarea propriu-zisă, revăzând planurile pe care Aidan le întocmise.

– Azi, folosim butelii de securitate, zise tatăl ei în timp ce se echipau pentru scufundare. Vom avea mai mult oxigen decât avem nevoie. Și tu vei avea cu tine un al doilea cuțit.

Clio ducea un echipament egal cu greutatea ei. Trei butelii în spate, cuțite la coapsă și pe braț. O bobină de cablu-ghid. Genți pentru artefacte, greutăți, camera video, lanterna. Câte ceva atârna de fiecare parte a trupului ei pentru a spori greutatea. Îi era aproape imposibil să se miște.

– Încă o dată, spuse tatăl ei lui Aidan.

Aidan scoase planurile și le ținu să nu fie luate de vânt.

– Bine. Punctul de acces e aici, intrarea se va face pe sub coșul de fum care e intact. Se pare că este o trecere liberă, nu e nimic ce trebuie să dați la o parte ca să vă croiți drum. Duce la scările care coboară către cabinele pasagerilor. După a patra treaptă, scările fac o cotitură. Nu e prea largă, însă cred că puteți trece fără prea mari probleme. De acolo, aveți un coridor cu o serie de șase intrări. Cabina lui Magwell e posibil să fi fost de-a lungul acestui coridor. Dacă mergeți pe coridor până la capăt, veți ajunge în sufragerie.

– Frumos și simplu, zise tatăl ei. Însă chiar și lucrurile simple pot arăta neclar în apă.

– Știu, spuse ea.

– În regulă, zise el. Hai să o facem!

Clio făcu un pas mare. Fiind atât de grea, coborî sub apă mult mai repede. Îi luă o clipă să se stabilizeze, apoi să ajungă la tatăl ei. Acum, era ușoară. Liberă. Realitatea fizică se schimbă într-o clipită.

Coborâră încetișor de-a lungul cablului de ancorare. Vizibilitatea era bună, cu soarele ce pătrundea în apă și făcea ca totul să strălucească. Însă, la aproximativ trei metri, începu să se mai întunece. La nouă metri, aprinseră lanternele.

La aproximativ doisprezece metri, ea îl văzu clar – o chestie masivă şi înclinată sub ea. Lucrurile care au stat sub apă timp îndelungat încetează să mai arate normal. Pe fundul mării nu mai sunt muchii drepte, sunt doar forme ondulate cu nişte chestii rotunde şi pufoase şi cu vegetaţie ce creşte pe ele. Îţi puteai oarecum da seama de forma vasului, însă aceasta era turtită şi neclară.

Coborâră mai departe, făcând opriri regulate, ca să verifice monitorul conectat la rezervoarele ei, şi care îi spunea când trebuia să se oprească vreme de câteva minute şi să-şi lase trupul să se obişnuiască puţin cu presiunea.

La cincisprezece metri, priveau la un coş de fum ruginit. Continuară să înainteze.

Clio rămase suspendată la doar câţiva metri deasupra punţii vasului şi îl văzu pe tatăl ei umflând un sac de ridicare – un fel de balon subacvatic. Îi dădu drumul, şi acesta pluti uşor către suprafaţă, trăgând după el un cablu pe care deja îl legase de proră. El marca poziţia în care se aflau, astfel încât *Fluturele de Mare* să-i poată păzi de orice alte ambarcaţiuni ce s-ar fi aflat prin zonă. Apoi, legă ancora de epavă, fixându-i şi pe cei de la suprafaţă, şi ataşă o lampă stroboscopică de cablu. Aceasta clipi către ea ca o lumină de avarie a unei maşini. I se părea că are un mesaj repetitiv pentru ea: „Avertisment, avertisment, înfricoşător, înfricoşător, vasul morţii, vasul morţii".

O teamă stranie ce o pătrundea până la oase o făcu să vrea să se tragă înapoi la suprafaţă, să-şi smulgă echipamentul de pe trup şi să se ghemuiască în pat, ca şi cum pilota ar fi putut-o proteja de povara eternităţii. Respiraţia i se poticnea în piept. Trebui să o menţină egală. Nu putea respira pe nas – avea doar muştiucul cu care să tragă aer pe gură şi de ea depindea să soarbă aerul în mod uniform.

Închise ochii şi îşi îngădui să rămână acolo plutind, fără să se sprijine de nimic. Doar să plutească. Îşi închipui că sâsâitul rece al aerului era o băutură, una răcoritoare care aluneca încet pe gât. Bea viaţă. O înghiţitură de viaţă. Înghite. Relaxează-te. Două înghiţituri de viaţă...

Cineva o lovi cu palma pe braț.

Tatăl ei îi făcu semnul subacvatic care însemna „ești în regulă?" Uitase de codul subacvatic. Făcu semn că era.

Merseră mai departe. Acum, partea de sus a vasului era la nivelul ochilor, și ea se zgâia prin hublourile acoperite de rugină la întunericul total. Acolo avea să se ducă – în camerele ce fuseseră proprietatea mării timp de mai bine de o sută de ani.

Tatăl ei îi făcu semn cu mâna în jos, către ceea ce fusese puntea și înspre o deschizătură neagră ca smoala. Asigură un alt cablu chiar de aceasta și îl testă pentru a-i verifica rezistența. Acesta va fi călăuza lor în caz că se rătăceau. În interiorul deschizăturii se afla casa scării.

În viața de zi cu zi, scările nu erau ceva la care Clio să se gândească prea mult. Această scară însă, pe lângă faptul că era plină cu apă, era și incredibil de îngustă. Iar ea *nu* era atât de subțire cu toate aceste rezervoare agățate de trup. Și această scară nu cotea, ducea înainte doar. Și n-avea cum să pășească, pentru că picioarele ei încălțate cu labe de scafandru erau prea mari pentru acele trepte. Trebui să plutească, ținându-se cu o mână de fiecare perete, croindu-și cu mare prudență drum în jos, cotind și coborând mai departe. Avea prea mult de lucru pentru a se mai gândi că-i era teamă.

Mai încercară o dată cablul și făcură semne că e în regulă odată ce ajunseră pe coridor. Cel puțin presupuse ea că acela era coridorul. Nu semăna prea tare cu nimic și părea foarte mic. Măcar aici, ea și tatăl ei puteau sta față în față. Acolo, așa cum li se raportase, erau șase uși. Trei dintre ele erau închise. Începură cu cele trei deschise. Camerele erau puțin diferite una de alta. Totul în ele era talmeș-balmeș, însă își putea da seama că acelea fuseseră dormitoare. Erau un candelabru, o parte dintr-un scaun, o bucată de geam. Era și o formă întunecată care, probabil, fusese un pat. Cineva stătuse aici și tot aici murise.

Simți o teamă uriașă că ar fi putut vedea un cap înfricoșător de păpușă. Văzuse imagini ale *Titanicului* și în una dintre ele era un înfricoșător cap de păpușă. Însă lucrul cel mai grav pe care îl văzu

aici fu un pieptene care rămăsese prins în podea pentru totdeauna, sub un fel de formaţiune ruginită.

Aceste trei camere nu scoaseră nimic la iveală. Înapoi pe coridor, tatăl ei îi făcu semn că avea de gând să forţeze una dintre uşi şi-i arătă una dintre ele.

Ea se uită în jos, la întunericul de nepătruns de la capătul culoarului. La lumina lanternei, arăta ca o furtună de zăpadă în farurile unei maşini, cu puncte misterioase. Apa era foarte *plină*. Fiecare părticică din ea susţinea forme de viaţă din ce în ce mai mici.

Se întoarse în prima cameră – în harababura aceea plină de bucăţi sparte şi ruginite ce o înconjura din toate părţile. Lăsând lumina lanternei să alunece de-a lungul pereţilor, reuşi să scoată la iveală doar o lampă prinsă în perete. Era răsucită într-o parte, însă abajurul de sticlă era încă intact. Acesta era singurul obiect familiar. Dar, acolo unde e un corp de iluminat, probabil că e şi un pat. Trebuie să fi fost forma aceea plină de umflături de alături. Îşi croi drum, încercând să localizeze în minte obiectele şi să dea un sens acestei lumi.

Nu-şi dădu seama cum anume văzu acel lucru. Ceva care avea altceva mic şi strălucitor ataşat. Un mic cerc alb. Un mic cerc alb care nu aparţinea structurii din jurul ei.

„Oh, nu, zise creierul ei. E un ochi de păpuşă."

Poate propriul ei dezgust amestecat cu teamă o făcu să se uite, spre a se asigura că nu era ochiul de păpuşă izolat şi holbat ce se uita la ea fix în întunericul plin de apă. Indiferent ce era, se afla sub o grămadă de lemn pe jumătate putrezit. Adună rămăşiţele unui stâlp de metal a cărei funcţionalitate originală rămase un mister absolut pentru ea şi căută mai adânc în acea grămadă, trăgând de acea pată albă. Câţiva peşti mici ţâşniră afară, făcând-o să tresară şi să se tragă înapoi speriată. Însă ţiparul uriaş sau peştele-viperă pe care se aştepta să-l vadă nu-şi făcu apariţia. Trase puţin de acea bucată de lemn, dislocând o parte din ea. Micul obiect era dificil de manevrat cu un băţ grosolan.

Acum, era obsedată. Indiferent ce gunoi era acest lucru, avea să pună mâna pe el. Scoase cuţitul de la gleznă şi străpunse acel

obiect, trăgându-l spre ea. Se apropie mai mult de podea și îndreptă lumina în jos.

Și atunci văzu ceva puțin mai mare, însă tot de culoare albă. Avea o grosime de aproximativ opt centimetri, dar era evident mai neted la atingere. Ar fi putut fi o grămadă de lucruri. Ar fi putut fi blatul de marmură prăbușit al unei mese. Însă se afla sub lemnul putrezit. Ar fi putut fi tăblia mesei.

Ridică din nou țărușul și împunse mai departe bucata de lemn, fără să-i pese ce anume potențiale creaturi avea să stârnească. Reuși să îndepărteze lemnul putrezit.

Indiferent ce era acel lucru, avea o lungime de aproximativ șaizeci de centimetri. Și avea o formă ovală.

Piatra

Fluturele de mare de-abia se legănă cât stătură ei în Marea Mediterană. Piatra Marguerite rămase în partea din spate a punții învăluită în apă. La fel ca un nou-născut, ieșise la lumina zilei acoperită cu o substanță lipicioasă. Substanța lipicioasă, în acest caz, era parțial vie și nu putea fi îndepărtată pur și simplu. Acest lucru urma să fie făcut cu grijă de către un expert.

Se țipă, se sări în sus de bucurie și avură loc multe îmbrățișări entuziaste din partea tatălui lui Clio. Fata chiar trebui să asiste la un sărut între Julia și taică-său. Se simțea generoasă, așa că nu-i mai veni să vomite. Fu găsită și deschisă o sticlă de vin, și toată lumea de pe punte primi câte un pahar. Chiar și Clio primi puțin vin. Martin dormea, așa că vestea cea bună mai trebuia să aștepte. Elsa nu-și făcu apariția. Probabil ei se vor alătura mai târziu grupului.

Cameea era așezată pe masă, iar fundalul din alabastru de culoarea piersicii se detașa de emailul alb. Clio o studie.

– Ăsta, zise ea. Chipul ăsta. E Marguerite.

Julia veni lângă ea și aruncă și ea o privire.

– Cred că ai dreptate, spuse ea. Probabil că a avut-o cu el când a murit.

– Atunci se înțelege că persoana care a găsit piatra trebuie să poarte asta, rosti tatăl lui Clio, venind către ea. Lanțul se înnegrise rău, însă nu se rupse când taică-său i-l puse cu grijă pe după gât. Cameea ateriză chiar în mijlocul pieptului ei și i se lipi de piele.

– Luăm în considerație faptul că trebuie să existe mai multe lucruri acolo, jos, continuă el. Cel puțin trebuie să ne uităm dacă

Magwell a adus înapoi cu el vreun lucru pe care nu l-a menționat. Totuși, mai întâi să ne întoarcem pe uscat. Cred că Martin trebuie să fie examinat de un medic. Și trebuie umplute buteliile.

– Ne îndreptăm spre Civitavecchia, confirmă Julia. S-ar putea să și ajungem acolo.

Clio începuse să simtă efectele unei nopți nedormite, asta pe lângă cele ale scufundării. Se prăbuși pe un scaun în camera de zi, însă nu adormi de tot. Se lăsă legănată de mișcarea vasului în timp ce aceasta se îndrepta către mal. Reușise doar să moțăie până în momentul când se opriră deoarece ajunseseră în oraș.

– Veşti proaste, zise taică-său, urcând din nou pe vas după o consultație pe doc. Locul ăsta e plin. Nu e nici un locșor disponibil pentru noi. Va trebui să ancorăm ceva mai departe. Câțiva dintre noi pot debarca aici. Putem aduce un doctor, ca să-l examineze sumar pe Martin și ne putem strânge lucrurile de care avem nevoie.

– Ei haide, Ben, spuse Julia. Trebuie să sărbătorim. Putem să luăm toți barca cu motor. Ca să avem o cină așa cum se cuvine. Să bem șampanie.

Clio o examină surprinsă. În ochii Juliei era o privire ciudată în momentul în care sugeră acest lucru. Julia voia ca toți să ajungă pe țărm... *să se distreze*. Era, cu siguranță, ceva straniu în legătură cu asta, însă era prea obosită ca să se gândească prea mult.

– Nu, replică tatăl ei, scuturând din cap. Nu putem lăsa vasul nesupravegheat. E o idee bună, dar cineva trebuie să rămână pe vas. Aidan? Te deranjează? Ne lași la mal și te poți întoarce aici cu barca.

– Nici o problemă, zise el.

– În regulă. Toți ceilalți merg. Avem nevoie și de Elsa, ca să ne ajute să găsim un doctor. O să pregătesc buteliile. Cineva dintre voi va trebui să mă ajute să le duc până la un magazin cu articole pentru scufundat.

Clio îl urmă pe tatăl ei pe punte.

– Pot rămâne? întrebă ea, clătinându-se pe picioare. Sunt epuizată.

– Aidan e cel care rămâne, spuse el. Tu vii cu noi.

– Nu prea am dormit noaptea trecută. Şi scufundarea de azi a fost extraordinară... simt că mă prăbuşesc. Te rog!

– Nu sunt *idiot,* Clio, zise el. Şi n-am uitat ce s-a întâmplat noaptea trecută.

– Asta înseamnă că tot vrei să mă trimiţi acasă?

– Nu vrei să te întorci acasă? întrebă el.

– Nu, rosti ea. Mai ales pentru că vei avea nevoie de mine.

– Clio...

– Tot ce am făcut şi nu ţi-a convenit... a fost doar pentru că nu ai vrut să-mi spui ce se întâmpla. Am înotat doar pentru că tu m-ai abandonat pe vas. Am intrat în camera Juliei ca să descopăr ce se întâmpla.

El luă o butelie, o ridică şi o puse pe doc. Clio îl urma îndeaproape.

– Bine, zise ea. Trebuie să o spun. Am şaptesprezece ani. Sunt fată. Ceea ce înseamnă că da, tată, e posibil să fie vorba şi despre întâlniri romantice. Şi *tu* faci asta. Şi ştii că şi mama o face. O să o fac şi eu. Asta e realitatea. Am crescut. Însă în seara asta? Chiar sunt într-adevăr foarte obosită. Te rog, poţi, te rog, să ai suficientă încredere în mine încât să mă laşi singură cu un membru al speciei bărbăteşti timp de câteva ore? E vorba despre Aidan. Trebuie să ai încredere şi în el.

Ben nu spuse nimic, însă îşi dădea seama că, acum, în mintea lui era o oarecare confuzie.

– Tată, zise ea, *ne-am scufundat* împreună azi. Noi *am găsit-o.*

De obicei, încercările repetate de a-şi convinge părinţii de ceva eşuau. Însă, de data asta, logica era inevitabilă, ziua fusese pur şi simplu prea bună. El se opri la jumătatea drumului spre următoarea butelie.

– Haide, spuse el.

Îl urmă înăuntru, unde Julia o aducea pe Elsa jos din Apartamentul Şampaniei. Nu se uită nici la Aidan, nici la Clio. Înfăţişarea ei nu era răutăcioasă. Era stânjenită şi tristă. Clio voia atât de mult să-i vorbească, să-i explice, să o facă să se simtă mai bine.

Cheile îi fură înmânate lui Aidan.

– Aidan şi Clio rămân aici, zise el.

Elsa se uită în podea. Clio simți un junghi în piept. Erau atâtea lucruri ce trebuiau reparate între ele.

– Aidan, spuse Julia pe când se pregătea de plecare, dacă tot o să fii aici, te rog să scrii un raport cu ce s-a întâmplat azi. Va trebui să avem înregistrări. Să-mi arăți ce ai scris când mă întorc. Și poate pregătești și câteva înregistrări din ceea ce s-a filmat.

– De parcă ar muri dacă mi-ar da liber în noaptea asta, zise Aidan după ce barca cu motor se îndepărtă, chiar și după ce *am găsit* piatra.

– Cum ai ajuns să conduci vasul? întrebă ea.

– Pentru că mi-au arătat cum se face, zise el.

– Ei bine, poți să-mi arăți și mie, spuse ea.

Sus, în timonerie, răsucirea doar a unei chei aduse la viață toate micile panouri de comandă. Clio nu acordă nici cea mai mică atenție când Aidan îi explică ce făcea și își dădu seama că mintea lui nu prea era la treaba pe care o făcea. Se simțea foarte în largul lui în preajma echipamentelor și nu trebuia să-și stoarcă mult creierul când vorbea despre ele. Nu era mare lucru, însă o lăsă să preia timona câteva secunde. Era ca volanul unei mașini.

Ajunseră într-un loc nu prea îndepărtat, totuși departe de orice fel de trafic ce se desfășura de-a lungul țărmului. Aidan atinse niște butoane, ca să dea drumul ancorei, apoi opri motorul, și luminițele de pe tabloul de comandă se stinseră. Timoneria se cufundă în tăcere.

– Nu e bine, zise el, privind prin sticla fumurie.

– Ce nu e bine?

– Nu știu, spuse el. E pur și simplu ceva ciudat atunci când obții ceea ce vrei.

– Ciudat în sensul de rău? întrebă ea.

– Pur și simplu, nu te aștepți la asta, zise el.

Bătu cu degetul în tabloul de comandă, examinându-și încălțările, apoi se uită la Clio.

– Credeam că ești obosită, spuse el.

– M-am trezit.

Nici unul dintre ei nu se mișcă. Rămaseră în mijlocul timoneriei, privind la tabloul de comandă. Ceva trebuia să se întâmple.

Clio putea simți spațiul dintre ei. Era realmente vibrant. Unul dintre ei va trebui *să facă* ceva. Chiar și o grămadă mare de dinamită are nevoie de o scânteie mică pentru a se aprinde.

– Ți-e foame? întrebă el.

– Sunt lihnită.

Părăsiră timoneria, coborâră și intrară în camera de zi, lăsând ușile de sticlă deschise ca să intre briza serii. În cambuză, adunară ce resturi de mâncare găsiră. Farfuria lui Aidan sfârși prin a fi în întregime plină cu carne, în timp ce a lui Clio avea un ciudat aranjament de chestii mici – ciupercuțe marinate, cubulețe de brânză, colțuri de pâine, grămăjoare de salată.

– Din moment ce ești aici, zise el, mă poți ajuta cu treaba pe care o am de făcut. Haide!

Era aproape ca un joc pe care fuseseră de acord să-l joace împreună: un test ca să vadă cât de mult puteau să se detașeze de asta. Câteva minute mai târziu, se instalară în camera jos, fiecare de-o parte și de alta a mesei.

– Tu ai fost acolo, jos, spuse el, împingând spre ea un blocnotes. Fă o relatare. O să pun laolaltă unele dintre datele acestea.

Deschise computerul și începu să lucreze.

– Deci, zise Aidan, fără să-și ia ochii de pe ecran. Ce urmează să se întâmple cu tine?

– Poate mai stau câteva zile. Poate mă întorc acasă. Poate mergem cu toții în Anglia.

– Sunt cam mulți de „poate", zise el.

– Cred că viața e plină de „poate".

Clio se uită la stația ei. O închise cu mare grijă și o împinse în liniște de-a lungul mesei.

– De ce ai făcut asta? întrebă Aidan, și ochii lui verzi scânteiară pe deasupra ecranului computerului.

– Doar o împingeam mai într-o parte.

El aruncă o privire cu coada ochiului înspre propria lui stație, apoi continuă să tasteze. Se balansă în față pe scaun, și genunchii lui se loviră de ai ei pe sub masă, repede, o singură dată. Și apoi din

nou. Clio rămase cu privirea în blocnotes și îi comandă mâinii să rămână calmă. Se înclină și ea ușor și îl lovi cu genunchii.

El nici măcar nu clipi. Îl auzi cum continuă să scrie la computer. Însă întinse piciorul și îi prinse glezna, trăgând-o ceva mai aproape de el.

Unul din ei va trebui să ridice privirea. Unul din ei trebuia să acționeze. Încetișor – foarte, foarte încetișor –, își descolăci piciorul.

– Vrei să vezi ce am scris? întrebă ea.

– Mda, zise el. Sigur.

Ea întoarse blocnotesul cu fundul în sus, ca el să poată vedea ce e scris, însă nu-l aduse mai aproape. El coborî ecranul laptopului.

– Ce i-ai promis tatălui tău? întrebă el, zâmbind ușor.

– Că o să încui ușa dormitorului, spuse ea. Și că n-o să fac nici o cascadorie ciudată.

– Definește „cascadorie ciudată", zise el.

Acum, era de nesuportat. Ea se aplecă foarte puțin peste masă. El își împinse deoparte laptopul. Apoi, se ridică pe jumătate, aplecându-se. Se lăsă peste masă, sprijinindu-se pe coate. Și apoi, făcu ceva de pe urma căruia Clio nu-și reveni – întinse mâna și, cu vârfurile degetelor, o atinse sub bărbie.

– Știi, spuse el, e într-adevăr greu să spui cuvintele „ești frumoasă" fără să pari un pacient cu probleme psihice. Însă chiar ești frumoasă.

Își apropie și mai mult fața de a ei, atingându-i buzele cu buzele lui, însă fără să apese. Doar atingându-i buzele. Și atunci...

Și atunci se întâmplă ceva și nu era lucrul la care Clio se aștepta.

Vasul se trezi la viață și începu să se miște înainte cu viteză, aruncându-i pe amândoi în spate. Clio se prinse cu mâinile de marginea mesei, însă Aidan nu apucă să se țină de nimic. Fu azvârlit în scaun și apoi cu capul de perete.

– Trebuie să se fi întors, zise el. Nu i-am auzit. Tu i-ai auzit?

– Nu.

Deasupra se auziră zgomote de pași. Era evident că toată lumea se întorsese. Vasul se înclină, apoi făcu o mișcare rapidă în față.

– I-am lăsat acolo, zise el. Cum s-au întors fără barca cu motor?

Întreruperea bruscă a momentului respectiv combinată cu mișcarea o zdruncinară pe Clio. Se simțea ușor ametită.

– Nu știu, rosti ea nedeslușit. Tata...

– Nu e bine, spuse Aidan. Nu-mi place chestia asta.

Clio tocmai își amintea că el zisese același lucru și înainte, sus în timonerie, când ușa se deschise. Un bărbat purtând un tricou cu Nirvana pătrunse în încăpere. Un străin. Era un tip cât se poate de scund, cu părul castaniu și ușor ciufulit. Părea că se rătăcise. Se uită la Clio și la Aidan. Privi în jurul lui la hărți și laptopuri. Le vorbi în italiană. Ei se uitară unul la altul.

– Cine naiba ești? întrebă Aidan.

Străinul își ridică încet capul, apoi drept replică scoase din buzunar o armă și o îndreptă spre Clio.

Prizonieri

Clio avea o revelație. Îi exploda în minte, așa cum fac toate revelațiile.

„Filmele nu te vor ajuta acum, spunea această revelație cu un ecou mistuitor. Vezi cum se înșală în privința asta? Asta e o armă și e îndreptată către tine, și oare chestia asta chiar ți se pare ca fiind ceva dintr-un film? Nu."

Creierul ei transformă arma în alte câteva obiecte. El ținea în mână un capsator. Îi amenința cu un blender. Era o cheie fixă. Un furtun de grădină.

– Hei, zise Aidan repede. E în regulă. Nu... Nu e nevoie să faci asta.

Cuvintele lui părură doar să-l încurce pe bărbat. Intrusul observă stația de pe masă și o înșfăcă. Apoi, aruncă o privire în jurul lui și în spate, uitându-se cu foarte mare atenție pe coridor, însă ținând în tot acest timp pistolul îndreptat spre ei. După aceea, ieși și închise ușa.

Clio nici măcar nu se mișcă.

– Ce naiba a fost asta? zise Aidan.

Ea reuși să se dea puțin mai înspre Aidan și rămaseră împreună într-un colț, privind la ușă.

– Bine, zise el. Se pare că vasul a fost furat. Ce trebuie făcut? Care e regula?

– Crezi că se mai întoarce? întrebă Clio, ochii ei aruncând priviri în toată camera.

– N-am idee. Probabil?

Se auziră voci pe coridor. Uşa se deschise din nou, şi bărbatul intră iarăşi. Un alt bărbat aruncă o privire prin cameră. Cei doi se sfătuiră între ei. Apoi, le făcură semn cu mâna lui Clio şi lui Aidan să iasă din cameră şi să urce scările. Îi obligară să se aşeze pe podeaua din camera de zi, cu spatele lipit de canapea.

Ambii bărbaţi păreau nervoşi. Unul se tot strâmba şi râdea, plimbându-se prin cameră şi ridicând diverse lucruri. Era foarte bronzat, purta un tricou cu Campionatul Mondial de Fotbal din Italia şi se juca foarte mult cu o brichetă. Celălalt, cel care îi găsise, era cel mai mărunt dintre ei. Se aşeză la masă şi îi privi, bătând darabana cu degetele. Ţinea nepăsător pistolul cu cealaltă mână, aproape cu nepăsarea cu care cineva ar ţine o ţigară. Nici unul din ei, asta era limpede, nu vorbea engleză deloc. Clio avu impresia că, indiferent cine ar fi fost aceşti bărbaţi, nu se aşteptaseră să găsească pe cineva la bord.

Dintre toate locurile ciudate unde fusese în viaţa ei, Clio nu se mai aflase niciodată în cătarea unui pistol. Şi adevărul e că era atât de înfricoşător, încât aproape încetase să mai fie înfricoşător. Mintea ei părea să se fi scurtcircuitat de teamă, lăsând-o incapabilă să facă altceva în afară de a privi fix la fotoliul de piele, observându-i fiecare detaliu. Era de parcă ar fi invitat pe vas nişte oaspeţi foarte ciudaţi şi neobişnuiţi. Oaspeţi care aduseseră pistoale, în loc de gustări.

Timp de cel puţin o oră, Aidan nu-şi dezlipi deloc privirea de la uşile de sticlă. Apoi, Clio îl auzi vorbind cu o voce foarte joasă în momentul în care nici unul dintre bărbaţi nu se uita.

– Prefă-te că eşti supărată, şopti el.

Ea mimă din buze cuvântul:

– Ce?

– *Prefă-te că eşti supărată.*

Clio făcu tot posibilul să-şi compună o expresie ce semăna cu o nefericire împinsă la extrem. Chestia asta ar fi trebuit să fie mai uşoară decât era de fapt. Chipul ei nu prea voia să se mişte. Aidan îşi strecură braţele în jurul ei şi o trase încurajator mai aproape de el.

Tipul de la masă se uită iarăși la ei, dar ceea ce văzu păru să aibă oarecare sens pentru el. Stăteau în continuare inofensivi pe podea, și el avea pistolul îndreptat spre ei.

Fața lui Aidan era acum chiar lângă capul ei.

– Indiferent ce spun, zise el, continuă să pari supărată, da?

Ea încuviință.

– Nu cred că tipii ăștia știu ce fac, mormăi el în părul ei, cu un fel de gângurit. Cred că ne îndreptăm spre vest. Poate ușor sud-vest. Și mergem destul de repede. Am sentimentul că ne îndreptăm spre Corsica sau Sardinia. N-avem unde merge în altă parte, doar dacă nu cumva ne duc în mijlocul Mării Mediterane.

Să se prefacă supărată deveni ceva mai ușor acum.

– Dacă ești hoț de iahturi, zise Aidan, fredonând și legănând-o ușor, și dacă tocmai ai furat un iaht în valoare de un milion de dolari plin cu jucării scumpe, ce ai face cu doi indivizi pe care i-ai găsit ascunzându-se sub punte?

– Nu știu, mormăi ea, păstrându-și fața tristă.

– Astfel de oameni te împușcă pe o stradă întunecată ca să-ți ia portofelul. Cred că ar fi pregătiți să facă asta pentru un iaht de douăzeci și cinci de metri. Par nervoși. Faptul că sunt nervoși nu e un lucru bun pentru noi. Așa că sugerez să luăm o decizie înainte de a se ajunge la asta.

– Ce decizie? întrebă Clio, reușind să verse câteva lacrimi.

– Genul de decizie pe care n-am anticipat că o voi lua vreodată, spuse el. Trebuie să scăpăm de pe vasul ăsta. Și cred că asta înseamnă să sărim în apă.

– Ăsta sună ca un plan prost, zise ea.

– E oribil, însă e singurul pe care îl am. N-avem prea mult timp la dispoziție ca să-l dezbatem. Te bagi?

– Mda, rosti ea. De fapt, cred că am auzit altele și mai proaste.

Acum, lacrimile nu mai erau o problemă. El o mai legănă puțin. Cel de-al doilea tip se întoarse în cameră și se uită la ei, apoi începu să râdă.

– Dacă reuşim să le distragem atenţia, zise Aidan, putem ieşi pe uşă şi apoi pe punte. Ştii cumva dacă sunt nişte dispozitive de plutire acolo?

Clio îşi aminti de ziua în care Martin îi prezentase iahtul.

– O plută, bolborosi ea.

– Pluta e bună, spuse el. Însă trebuie să-i facem să se uite în altă parte vreme de câteva minute. Plângi mai tare şi gândeşte-te cum putem face asta.

Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui şi îşi lăsă mintea să gonească. O lăsă să hoinărească de-a lungul punţii principale. Cel mai logic loc unde putea merge era cambuza. Aceasta ar fi un loc strategic. Când oamenii sunt atacaţi, înşfacă imediat cuţite, corect?

N-avea de gând să se bage într-o *bătaie cu cuţite.* Nu. Trebuia să fie ceva mai bun de atât. Însă nu-i venea în minte nimic. Îşi lăsă mintea să gonească peste toate lucrurile stupide şi nefolositoare ce se aflau acolo. Storcătorul de portocale, prăjitorul de pâine extravagant, arzătorul idiot pentru *crème brulée*[20].

Arzătorul idiot pentru *crème brulée.*

Un foc. În cambuză era o alarmă de incendiu. Chestia asta ar atrage cu siguranţă atenţia.

Acum, că avea pe ce să se concentreze, un plan începu să-i încolţească în minte. Găsi mental arzătorul. Se afla în dulapul cu căni. Avea un buton de siguranţă pe el şi singura modalitate de a-l pune în funcţiune era să apeşi dispozitivul respectiv. Dacă ar putea să înfăşoare ceva în jurul lui ca să-l ţină apăsat.

Ca, de exemplu, un elastic de păr.

– Scoate-mi elasticul din păr, reuşi ea să spună pe nerăsuflate printre ce se voiau a fi hohote de plâns. Joacă-te cu părul meu. Dă-mi elasticul.

Aidan ridică mâna şi scoase elasticul. Acesta se smulse şi se prinse de păr când el îl trase, însă reuşi să-l desprindă în cele din urmă. Îi răsfiră părul şi o mângâie pe cap. Apoi, o împinse cu cotul înainte şi îi strecură elasticul în palmă.

– Mă întorc, zise ea. Când alarma porneşte, sărim.

---

[20] *crème brulée* (fr.) = cremă de zahăr ars (n.tr.)

Ea se ridică, și picioarele îi tremurau.

„Care e simbolul internațional pentru „vomă"?" se gândi ea frenetic.

Se apucă apoi cu mâinile de burtă și arătă în direcția băii, ținând o mână la gură. Tipul care râdea o urmări, iar cel cu arma deveni mai rigid. Însă ea, probabil, părea suficient de inofensivă. Tipul care râdea o urmă, dar îi permise să se ducă la baie.

Pe când trecea pe lângă cambuză, se opri și făcu semn că vrea un pahar cu apă. Se prăbuși înăuntru înainte de a obține permisiunea. Se duse direct la chiuvetă, dând drumul apei și punându-și gura sub robinet. Chestia asta îl făcu pe tip să râdă pe înfundate.

„Râzi, nenorocitule", gândi ea.

Se prăbuși de marginea chiuvetei, apoi făcu un semn slab înspre dulap, ca și cum ar fi cerut o cană, părând complet terminată. El încuviință, însă o urmări cu foarte mare atenție. Veni câțiva pași în spatele ei, dar erau atât de puține acolo, cu excepția cestilor și a borcanelor cu mirodenii. Și un arzător idiot pentru *crème brulée*.

Ea reuși să-și pună degetele în jurul acestuia în timp ce scotea cana. Acum, trebuia să și-l bage sub bluza de trening. Era foarte ușor. Își ținu mâna apăsată pe burtă, ca să-l împiedice să iasă de sub bluză.

Acum, avea o cană și, sub bluză un arzător idiot pentru crème brulée. Minunat. Umplu cana și rămase acolo, bând apă. Avea nevoie de o clipă ca să pregătească lovitura.

Însă tipul se cam săturase. O apucă de braț și o obligă să iasă din cambuză. Părea că voia să o vadă înapoi în camera de zi, dar ea merse clătinându-se înainte și făcu un salt în baie, încuind ușa în urma ei.

Panica se instală. Capul începu să i se învârtă. Se lipi cu spatele de ușă, lovindu-se cu capul de cârligul pentru agățat prosopul. Asta o făcu să se simtă bine. Era ceva solid, liniștitor. Îl lovi din nou cu capul.

Încerca să îndepărteze doi bărbați – unul care avea un pistol – cu un aprinzător pentru *crème brulée*.

Îl aprinse. O mică limbă de flacără albastră pâlpâi. Era fierbinte, însă jalnică şi mică. Eliberă declanşatorul şi închise ochii.

Probabil că ei se aşteptau să audă zgomote de vomă sau ceva asemănător. Încercă să scoată nişte sunete de tuse seacă şi de vărsătură şi se uită în jurul ei. Cum să aprinzi un foc într-o baie? Nu era chiar un loc prea bun pentru foc. Erau două prosoape groase de mâini. Hârtie igienică. Cam asta era tot. Pipăi prosoapele de sus în jos. Erau perfect uscate.

Din experienţa ei limitată de a face focul, ştia că, de obicei, era nevoie de ceva care arde repede şi face flacără mare, care să aprindă lucrurile ce ard încet. Hârtia igienică s-ar aprinde foarte repede, însă nu ar arde destul timp cât să cuprindă prosoapele. Deci chestia asta nu era suficientă.

Mai scoase alte câteva sunete ca de vărsătură în timp ce se uita cu disperare în jurul ei în mica încăpere. Ce altceva ar arde? Nu podelele sau pereţii – acestea erau acoperite cu gresie şi faianţă. Nu mai era nimic altceva.

Bluza ei de trening. Asta ar arde. Şi-o smulse de pe ea.

Acum, trebuia doar să asambleze toate astea. Luă hârtia igienică de pe suportul din perete şi o puse jos. Apoi, grupă neglijent cele două prosoape şi bluza de trening în jurul acesteia.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Asta era. Acum ori niciodată.

Scoase elasticul care îi ţinuse coada şi îl înfăşură strâns în jurul declanşatorului aprinzătorului, pentru a ţine aprinsă mica flacără. O strecură cu grijă pe podea în centrul grămezii, îndoind marginea prosopului în jurul ei.

Apoi, trase apa, îşi aruncă nişte apă pe faţă şi deschise uşa. Tipul se uită la ea, se uită înăuntru, însă nu văzu prosoapele. Grămada nu se aprinsese... încă.

O aduse înapoi în camera de zi şi o împinse în direcţia canapelei, unde Aidan o luă în braţe. De data asta, îmbrăţişarea păru foarte reală. Îl îmbrăţişă şi ea la rândul ei. El tremura puţin.

– Ei bine? şopti el.

– S-a făcut, zise ea.

Ei bine, ceva se făcuse, oricum. Avea fie să funcționeze, fie nu.

Trecură cinci minute. Nu se simți nici un miros de fum. Nu se auzi nici un zgomot.

Apoi, tipul care râdea decise că era rândul lui să folosească baia. Asta era. Având în vedere că nu se declanșase nici o alarmă până acum, chestia asta urma să îi dea în vileag. El va găsi focul, și ei vor fi împușcați, și toată vara va fi întreruptă de un glonț. Punct. Sfârșitul. Mai rău decât și-o imaginase la început, însă – aproape că-i veni să râdă – nu în halul ăsta de rău.

Gloanțele păreau rapide. Te-ar ciurui ca pe un balon. Încercă a se obișnui cu gândul în timpul care îi mai rămăsese.

Bărbatul era la ușă. Într-o clipă, avea să observe. Va striga.

Ușa se deschise. Nu se zări nici un nor de fum.

Clio simți mirosul de fum. El rămase acolo, privind în jos. Zise ceva în italiană, care îl făcu pe celălalt tip să se agite. De ridică și se întoarse către primul. Făcu câțiva pași înspre baie.

Apoi, alarma se declanșă. Era pe coridor. Pe neașteptate, Aidan o împinse înainte.

– Acum! zise el.

Cât ai clipi, se și aflară lângă ușile de sticlă. Totul era ca un vis. Ieșiră înainte ca tipii să-și dea într-adevăr seama de ce voiau să iasă pe punte sau dacă le păsa de asta.

Aidan trânti ușile și le închise cu zgomot. Avea deja cheia în mână, ca să-i încuie pe dinăuntru. Cei doi bărbați se repeziră acum la uși, însă Aidan deja răsucise cheia pe jumătate, încuind ușa.

Unul din bărbați izbi cu pumnul în sticlă. Când Aidan se îndepărtă, trase orbește în ușă, făcând o gaură, însă nereușind să sfărâme nici unul dintre ochiurile groase de geam.

Nu era vreme să se mai gândească la acest lucru. Clio scoase cutia portocalie de sub peretele din spate, și mâinile îi tremurară când eliberă cele patru cleme de metal ce o țineau acolo. Aceasta se prăbuși la picioarele ei. O ridică și o aruncă peste bord.

Uşa de la timonerie se deschise şi un al treilea bărbat privi afară. Bărbatul din interior trase un alt foc în uşile de sticlă, făcând o gaură mare în ele. Aidan o împinse pe Clio către trepte. Ea se opri. Auzea motorul vasului puternic în urechi. Fără să se gândească de două ori, se azvârli către cădiţă şi ridică piatra, înfăşurând-o în tricou.

– Clio! strigă Aidan, acoperind zgomotul apei şi al motorului de sub ei.

Ea rămase în picioare, cu tricoul ud leoarcă, strângând cu putere piatra în braţe. Era grea, ca un bebeluş.

Şi apoi se ridică în vârful picioarelor peste marginea vasului, piatra trăgând-o în jos.

Lumea minunată de dincolo

Şi iată, azi, o altă ocazie în care viaţa se diferenţiază serios de lumea filmelor.

Nu e nimic graţios în a sări de pe un vas care se află în plină mişcare. Clio încercă să-şi controleze căderea, însă nu reuşi şi căzu chiar în siajul vasului, care o aruncă pe spate şi o băgă sub apă. Se izbi zdravăn în momentul în care atinse apa, deschise gura şi înghiţi apă. Forţa izbiturii o făcu să sară de câteva ori de-a lungul suprafeţei apei, ca o piatră azvârlită. Cu mult înainte de a-şi da seama în ce direcţie o lua, se scufundă, şi apa sărată îi mistui nasul şi gâtlejul.

Sub apă e un loc ciudat. Lumea devine brusc tăcută – o pierdere înspăimântătoare. Apa, care păruse atât de strălucitoare şi limpede sus, se întunecă repede. Acum, nu avea nimic cu ea. Nici măcar o butelie cu oxigen. Nici măcar o mască. Nimic care să împiedice apa să-i pătrundă în nas.

Piatra, care se afla acum deasupra ei, o trase în jos. Reuşi să iasă de sub ea şi îşi depărtă picioarele pentru a încetini coborârea. Asta ceru foarte mult efort din partea ei, însă putu să împingă din picioare şi să se ridice, dar nasul o ustura de la apa sărată.

Dacă scăpa piatra pur şi simplu, ar ajunge acolo. Să-i dea drumul doar, şi asta ar rezolva totul.

Însă o ţinu strâns, forţându-şi picioarele să împingă apa aşa cum n-o mai făcuseră înainte. Când, în cele din urmă, ajunse la suprafaţa apei, o dureau plămânii, şi Aidan nu se vedea nicăieri. *Fluturele de Mare* era o pată mică undeva la distanţă.

Îl strigă pe Aidan. După o clipă, îl văzu făcând semne disperate cu mâna în depărtare. Înotă spre ea cu mişcări dezordonate şi agitate. Avea răsuflarea tăiată şi tuşea.

– Hai să... nu... mai facem chestia asta a doua oară, zise el gâfâind, după ce-şi recăpătă controlul.

– Ai idee unde ne aflăm? strigă ea.

El veni ceva mai aproape, picioarele lovindu-i-se de ale ei în timp ce călca frenetic apa.

– Aş zice... undeva departe de Italia? Sunt de parcurs doar... El făcu o pauză pentru a respira... vreo trei mii patru sute de kilometri de coastă.

Clio se răsuci în apă, ca să aibă o vedere completă. Din nefericire, tot ce văzu fu şi mai multă apă. Doar că, la distanţă, era o denivelare albă care i se păru a fi luminată.

– Văd ceva în direcţia aia, zise ea. Poate o lumină. Uită-te şi tu! Ce crezi?

– Ar putea fi uscat, spuse el, gâfâind. Ar putea fi şi un cargobot la o distanţă de o sută de mile marine. Iar asta înseamnă să înotăm în ape mai adânci şi mai periculoase. Şi am muri.

– Nu o să murim. Cineva ne va găsi. Şi, în afară de asta, dacă găsim cutia aia portocalie, avem pluta.

Se uitară în jurul lor, însă nu era nici urmă de cutie portocalie.

– Probabil că a fost dusă de curent, zise ea. Va trebui să înotăm după ea.

– Să înotăm în ce direcţie?

Ea strânse din ochi. *Fluturele de Mare* se vedea încă; se întoarse în direcţia opusă.

– În direcţia asta, spuse ea. Te poţi descurca să înoţi?

– Nu sunt sigur, zise el.

– Eu pot, rosti ea. Poţi călca apa cu piatra în braţe?

– Pot încerca.

– Dacă te simţi slăbit, dă-i drumul, spuse ea. Dă-i drumul înainte de a-ţi pierde toată energia, în regulă?

– Nu-i dau drumul, zise el, acceptând piatra. Piatra îl trase puţin în jos, însă îi opuse rezistenţă.

– Mă întorc, rosti Clio. Și poate o lași mai moale puțin. Doar calcă apa suficient de puternic cât să te menții la suprafață, de acord?

El încetini puțin mișcarea, însă nu foarte tare.

– Voi fi aici, zise el cu răsuflarea întretăiată. Încearcă să nu dai peste nici o meduză.

Aidan nu scăpă piatra în jumătatea de oră cât îi luă lui Clio să recupereze cutia. Se sprijiniră pe rând de ea un răstimp, până ce-și recăpătară forțele.

Pe la amurg, barca lor pneumatică portocalie, în formă de piscină gonflabilă, se legăna undeva de-a lungul celor trei mii patru sute de kilometri de coastă italiană. Avea un cadru de metal ce trebuia îmbinat, o pompă micuță pentru a fi umplută cu aer. Și nici unul dintre aceste lucruri nu era ușor de făcut în timp ce călcai apa cu picioarele.

Drăcovenia era, de fapt, destul de solidă când era umflată. Îi ținu cel puțin jumătate de metru deasupra apei și avea o copertină din pânză de cort și multe buzunare incorporate pe care le goliră de conținut – trei torțe de semnalizare, două vâsle foarte mici (care avură nevoie de o oarecare asamblare), șase pastile împotriva răului de mare, un fluier, o oglindă de semnalizare, două sticle de o jumătate de litru pline cu apă și o minitrusă de prim-ajutor. Aprinseră două dintre torțele de semnalizare, fără nici un rezultat. Cea de-a treia se afla în mâinile lui Aidan. Era și o lampă solară pe partea din interior a bărcii pneumatice care se aprinse de îndată ce copertina fu deschisă. Îi dădea spațiului respectiv o strălucire slabă, însă intensă.

Se așezară în tăcere în barcă, revenindu-și după acel chin. Un fir subțire de apă de mare rămăsese pe fundul bărcii, suficient ca să fie uzi și să le fie frig. Piatra Marguerite se odihnea confortabil în acel fir de apă. Clio privi cu atenție prin clapeta de acces la luna albă ce atârna deasupra mării. Încercă să se concentreze la aceasta, și nu la groaza absolută a întunericului ce se răspândea în toate direcțiile împrejurul lor. Din acest unghi, întreaga lume era o apă întunecată cu o adâncime necunoscută, cu multe chestii care trăiau în ea. Acum, se afla chiar sub ea, la aproape o jumătate de metru. Putea să întindă mâna din mica ei barcă și să atingă eternitatea.

– E o privelişte chiar frumoasă, zise Clio, încercând să pară binedispusă. Vrei să vezi? Luna e surprinzător de mare şi albă, şi se află chiar deasupra apei. Dacă asta ar fi o cameră de hotel, ar costa o avere.

– Nu chiar, spuse el. O să dureze doar vreo două ore.

– Îţi dai seama de asta după cer? întrebă ea.

– Nu. Îmi dau seama de asta după ceas.

– Oh, rosti ea.

Aidan nu se lăsa uşor păcălit de această manifestare de voioşie. Ea închise clapeta cu fermoarul şi se mută puţin mai departe. Aidan bagă mâna în buzunar şi scoase o sticlă cu apă şi pastilele împotriva răului de mare. Înghiţi două dintre ele cu o înghiţitură băută cu foarte mare grijă, apoi puse din nou capacul la sticlă şi o bagă la loc, în buzunar.

Ceva se lovi de o margine a bărcii.

– Ai simţit şi tu chestia asta? întrebă Aidan.

– Hai să nu vorbim despre ce a fost.

– În regulă.

– Cât crezi că vom sta aici? întrebă ea.

– Depinde de cât de repede îşi vor da ei seama că iahtul a fost furat. Tocmai atingem momentul când ar fi trebuit să ia legătura cu noi. Probabil că încearcă de ceva vreme să comunice cu noi prin staţie.

– Deci ce facem? întrebă Clio.

– Nu *facem* nimic, răspunse el. Aşteptăm.

Era târziu.

Cât de târziu, nu le era prea clar. Aidan îşi scosese ceasul de la mână şi îl aruncase în apă pentru că deveniseră obsedaţi de a se tot uita la el. Era mai bine să nu vadă orele care se scurgeau. Noaptea pe mare devine mai lungă şi mai întunecată, luna urcă mai sus, tot mai sus. La un moment dat, un peşte ateriză în barcă. Ţipetele pe care le scoaseră amândoi când acest eveniment neprevăzut avu loc ar fi putut cu uşurinţă să fie auzite de pe coastă, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Clio îl azvârli înapoi în apă.

Acum, stăteau amândoi în băltoaca cu apă călduță, cu brațele lejer strânse unul în jurul altuia. Apa fie se încălzise de la trupurile lor, fie se obișnuiseră ei cu ea. Valurile deveniră ceva mai mari, clătinând neplăcut barca portocalie de colo-colo. Clio luase și ea una dintre pastilele împotriva răului de mare, însă nu era sigură dacă avea, într-adevăr, să o ajute. Tot ce conta era să rămână acolo, ținându-și cald unul altuia cât timp puteau ei de mult. Simțea respirația lui Aidan în vârful capului în timp ce-și ținea fața lipită de curbura gâtului său.

– Eu zăresc cu ochișorul meu ceva care rimează cu sare, zise Clio.

– E cumva *mare?* întrebă Aidan.

– Îhî.

– Bine. Eu zăresc cu ochișorul meu ceva care rimează cu *poțiune.*

– Ar trebui să ne oprim, zise el.

– Îhî, mormăi ea. Ai dreptate. Răule.

Ceva o trezi pe Clio la viață. Nu era un zgomot sau o mișcare, era doar o senzație, poate una dintre cele mai subtile unduiri ale apei.

– Vine ceva, spuse ea, ridicându-se și sprijinindu-se pe o mână. Pluta fu clătinată de o mișcare bruscă.

Aidan se ridică imediat. Deschiseră larg clapeta bărcii și se uitară în jurul lor.

– Unde?

– Nu știu, zise ea. Știu doar că e ceva.

Continuară să se uite până ce o luminiță roșie apăru la distanță. O urmăriră pe când creștea și alte luminițe se adunau în jurul ei, și până ce deveni în cele din urmă o umbră în întuneric. O umbră extrem de mare. O umbră de dimensiunea unui vapor de croazieră care se îndrepta chiar în direcția lor.

– E ca... o stâncă, spuse Aidan. O *stâncă* ce ne trage în direcția ei. Cum ne dăm la o parte din fața chestiei ăsteia?

Avea dreptate. Imensitatea absolută a vasului făcu ca o idee proastă să i se zbată în toate direcțiile prin cap. În orice direcție ar fi luat-o ei, vaporul s-ar fi aflat și el acolo. Această barcă

n-avea pur şi simplu cum să evite acest vas. Acoperea toate senzurile de mers.

– Nu cred că putem, zise Clio. Cred că fie ne ratează, fie trece peste noi.

Aidan se întoarse şi o privi.

– Oh, haide, spuse el, şi vocea îi deveni spartă de deznădejde.

Clio ridică din umeri. Ajunseseră într-un punct în care anumite realităţi erau inevitabile, prea mari pur şi simplu ca să te mai îngrozească. Un vapor de croazieră care să-i răstoarne era una dintre aceste realităţi.

– Haide! răcni el. Nu! Nu e corect!

Întinse mâna după vâsla mică.

– Ce crezi? întrebă ea. O să reuşim?

– Cum aş putea eu să-mi dau seama? întrebă el.

– Estimează din ochi.

– Bine, zise el. Bine. O să estimez *din ochi* vasul de croazieră.

Ameninţarea albă se apropie şi mai tare. Acum, puteau vedea ferestrele de la babord, sute de astfel de ferestre, asemănătoare ocelilor[21] de muscă.

– Hristoase, chestia aia e mare, spuse el. E de cinci sute de ori mai mare decât barca noastră. Bine. Dacă o luăm puţin înspre dreapta, cred că *s-ar putea* să reuşim.

– Eşti sigur? întrebă ea.

– N-am nici cea mai vagă idee. Şi tu priveşti acelaşi lucru ca şi mine. *Ce crezi?*

Acum, vasul se apropia cu repeziciune, devenind din ce în ce mai mare. Ancora lui masivă, comparabilă ca dimensiune cu un Hummer sau cu un copac, se distingea clar.

– Cred că... poate, zise ea.

– Hotărăşte-te!

– Bine! Bine!

El vâsli ca un nebun. „Piscina" acoperită cu copertină îi răspunse învârtindu-se în cerc.

---

[21] Ochi simplu, pe care îl au anumite artropode şi viermii. (n.tr.)

Oricum, nu prea conta, pentru că, pe măsură ce vasul se apropia, deveni evident că se aflau în direcția acestuia la o distanță de zece-doisprezece metri. Era o privelişte înfiorătoare, vreo treisprezece sau şaisprezece etaje ale unui vas monstruos de un alb imaculat, cu o provă uriaşă şi mătăhăloasă ce se înclinau pe suprafața apei şi se înălțau deasupra siglei de dimensiunea unei clădiri cu cinci etaje. Bărcile de salvare care se bălăbăneau de marginile vaporului şi păreau atât de firave nu erau deloc atât de mici ca barca în care se aflau ei.

– Înapoi! spuse Aidan. Țipă!

Țipară amândoi. Luminară cu lanternele. Îşi fluturară brațele.

Un bărbat cu o pălărie mare conică stătea aplecat peste una dintre punțile de jos, fluturându-şi frenetic brațele în direcția lor.

– Ne vede! zise Clio. Ne vede!

Numai că el nu-i văzu. Vasul îşi continuă drumul său impunător, lăsând un făgaş monstruos care îi zgâlțâi atât de rău, încât aproape simțiră că barca avea să se răstoarne. Când totul se sfârşi, ajunseră fiecare în altă parte a bărcii, ținându-se cu mâinile de stomac şi depunând un efort concertat să nu vomite.

– În caz că murim... începu Clio cu o voce răguşită.

– Ai putea să nu spui asta? răspunse el, la fel de răguşit. Asta e o barcă de *salvare*. *Salvare* e cuvântul cel mai important.

– În caz că murim, continuă Clio, e ceva ce trebuie să-ți spun.

– Ce?

Ea se târî înspre el cu foarte mare atenție, nevrând pentru nimic în lume să se încline sau să se mişte mai mult decât era necesar.

– Secretul meu, zise ea. Singurul meu secret adevărat.

– Dă, Doamne, să fie ăla că tu ai capacitatea de a te transforma în elicopter.

– Nu, rosti ea. Ascultă-mă. Îți spun asta doar pentru că mi-am văzut moartea cu ochii. Şi, dacă râzi, o să fac în aşa fel încât chestia asta să se mişte din nou. Şi o să ne ducem amândoi la fund.

El îşi săltă capul pe care-l ținea între genunchi şi o privi.

– Nu râd, spuse el. Nu cred că voi mai râde vreodată. Cred că de-acum încolo am să vomit doar.

– Bine, zise ea. Întinse mâna după sticla cu apă care se rostogolea lângă ea şi luă o înghiţitură bine drămuită. El îi făcu semn cu mâna că nu voia să bea apă.

– Ai ghicit în legătură cu prietenul meu, o trânti ea scurt. Cel pe care nu-l am. Însă n-am minţit deloc. N-am zis niciodată că e prietenul meu. A fost doar ceva ce Elsa a crezut. *Ar fi putut fi* dacă rămâneam acasă.

Se opri o clipă. *Ar fi putut fi.* Ollie. Îl dorise toată vara. Când se schimbase totul? Îl privi pe Aidan în ochi şi trase cu putere aer în piept:

– Însă nu ăsta e secretul meu.

– Bine, spuse el. Care e atunci?

– N-am fost niciodată sărutată, zise Clio repede.

Asta îl făcu să ridice capul mai sus.

– Cum?

– Nu ştiu de ce, continuă ea, scuturând din cap. Cred că mi s-a *întâmplat* ceva. Când eram copil, totul era atât de... uimitor. Pe bune. Am avut genul ăla de viaţă perfectă. Eu şi tata am făcut un joc. Totul ne mergea bine. Totul era captivant. Şi totul s-a dus de râpă într-o zi. Totul s-a sfârşit. Tata a plecat. Viaţa a venit peste noi şi ne-a strivit. Pur şi simplu, n-am mai vrut pe nimeni *lângă mine*. Nu pot explica mai mult de atât. Am avut prieteni. Prietenii au fost un lucru bun. Însă, dacă vreun tip măcar se uita la mine de două ori, începeam să fiu pur şi simplu... foarte răutăcioasă.

– Ştiu, zise el. Am observat.

– Nu ştiu de ce fac aşa, spuse ea.

– Poate e un test, rosti Aidan. Ca să vezi cine îl trece. O cerceta îndeaproape.

Clio ridică privirea.

– Ca să văd cine *mă suportă,* zise ea. Oare mă urăsc atât de tare?

– Poate, răspunse el. Sau poate eşti pretenţioasă. Poate nu vrei să fii rănită, deci vrei să vezi cine vrea, într-adevăr, să-şi asume riscul.

- Poate, acceptă ea, uitându-se în ochii lui. Simţi din nou acea senzaţie ca în noaptea când fusese rănită – energia aceea pe care

Aidan o răspândea. Putea înțelege cu greu acea senzație. Căldura care era aproape ca șampania, doar că șampania nu era deloc atât de plăcută. Șampania făcea să ți se învârtă capul. Chestia asta făcea ca totul să se învârtă. Se trase mai aproape, lipindu-se cu spatele de barcă.

– Ai fi spus ceva de genul ăsta dacă n-am fi fost într-o barcă? întrebă ea.

– Mă îndoiesc, zise el. Aș fi spus ceva mai răutăcios, însă mai amuzant.

– Nu prea cred. Nu ești atât de amuzant cum vrei să...

Nu semăna cu nimic din ce îi fusese vreodată descris. Simțea acea senzație în gură. Îi simțea buzele peste buzele ei. Erau mai moi decât crezuse ea. Simți mâna lui în părul ei, legănându-i capul în timp ce ea se lăsa pe spate. Aidan nu avea un gust lemnos, nu avea tonuri de fructe de pădure sau ceva asemănător. Avea gust de Aidan și era un gust mai bun decât oricare altul pe care-l încercase vreodată. Un curent puternic trecu pe deasupra capului ei. Se simțea de parcă ar fi fost ametită și, în același timp, stăpână pe picioarele ei. Acest curent îi scutură trupul, făcând ca totul în jurul ei să se clatine. Totul se clătina. Totul se clătina *foarte tare.*

Și se auzi o voce, undeva adânc în mintea ei, care îi spunea:

– Clio! Ești acolo? Aidan?

– Tată? întrebă ea în timp ce Aidan o săruta.

– Bine, zise el. Mai târziu o să discutăm de ce nu trebuie niciodată să spui așa ceva atunci când facem treaba asta.

El începu să o sărute din nou.

– Ai auzit chestia aia?

Aidan părea uluit, și părul i se ridicase în cea mai uluitoare formă. Vocea ajunse din nou până la ei. Nu era numai în mintea ei. *Era* a tatălui ei. Se apropia. Acum, barca se zgâlțâia cu putere și o lumină pătrundea prin pereții din țesătură industrială ai bărcii. Se repeziră amândoi la clapetă și o deschiseră la timp pentru a fi orbiți de proiectorul care venea dinspre o barcă portocaliu cu alb ce se oprise chiar în fața lor.

Ofiţerii din Guardia Costiera[22] îi traseră repede sus. În câteva clipe gălăgioase şi pline de lumină, se aflară în picioare pe punte înfăşuraţi în pături ce arătau ca nişte foiţe de staniol, însă care se încălziră imediat. Şi, în clipa imediat următoare, tatăl lui Clio o strângea în braţe aşa cum n-o mai strânsese niciodată, ţinând-o aproape de el.

– Cum ne-aţi găsit? întrebă Aidan.

– Un vas de croazieră ne-a anunţat prin radio, zise unul dintre ofiţeri. Un pasager a văzut ceva în apă. Au crezut că era beat, însă ceea ce a descris părea a fi o barcă de salvare.

– Iahtul, reuşi Clio să spună la pieptul lui taică-său. Îmi pare rău. N-aveam ce altceva să facem. Nu ştiu dacă l-ai asigurat sau nu...

– Iahtul? Tatăl ei părea şocat. Crezi că-mi pasă de iaht?

– A *cam* luat foc, continuă ea.

– Clio, zise el, luându-i faţa în mâini. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu iahtul ăla. Nu mi-ar păsa nici dacă aş încerca. Te am pe tine. *Nimic* altceva nu mai contează.

Acum, tatăl ei o ţinea atât de strâns, încât nici nu observă măcar când unul dintre membrii echipajului aduse o bucată de marmură din barca de salvare. Ea se sprijini de umărul lui şi zâmbi.

[22] Paza de Coastă (în ital., în original) (n.tr.)

Adevărul

Vasul pazei de coastă goni de-a lungul ţărmului întunecat, care se afla la o distanţă de doar zece minute. Continuară să meargă până ce ajunseră într-un mic port ce părea foarte oficial şi unde erau ancorate alte trei ambarcaţiuni de patrulare.

Au fost întâmpinaţi pe mal de un bărbat aproape la fel de înalt ca şi Ollie, care purta ochelari de soare fumurii şi zâmbea de parcă i-ar fi fost adus propriul lui miniponei, în loc de câţiva americani uzi-leoarcă.

– Acum, vă rog să veniţi pe aici, zise el cu engleza lui condimentată din plin cu italiană, însă pronunţată cu mare precizie şi mândrie. Vom avea un interviu. Da, bine?

Au fost escortaţi până într-o clădire joasă şi lungă, acoperită cu mici tăbliţe şi indicatoare. Înăuntru era o fâşie de coridor pe care o străbătură lipăind cu încălţările lor suprasaturate de apă. Clădirea n-avea aer condiţionat; era călduţă în mod plăcut, primitoare şi mirosea mângâietor a echipamente de salvare din cauciuc. Două siluete stăteau aşezate pe o bancă undeva mai departe pe coridor. Una stătea sprijinită de cealaltă. Pe măsură ce se apropiară, Clio distinse foarte clar părul blond.

– Elsa? zise ea.

Era evident că Elsa plânsese. Faţa ei era umflată toată, chiar şi în jurul gurii. Era, Clio observă, vârâtă sub braţul unui ofiţer foarte arătos din Guardia Costiera care părea foarte mulţumit de sarcina pe care o avea de îndeplinit în noaptea respectivă. Elsa se ridică în picioare şi se uită fix la amândoi un moment destul de lung, apoi

îi îmbrățișă pe fiecare, făcând să trosnească zgomotos păturile lor din mylar[23].

– Sunt surprinsă că nu-ți doreai să mă vezi moartă, zise Clio, încercând să pară degajată.

– Nu spune asta, rosti Elsa. Să nu spui *niciodată* asta. Sub nici o formă. Și mai ales...

– E în regulă, Elsa, zise tatăl lui Clio, pășind repede înainte.

– Pe aici, îi invită ofițerul. Interviul acum. Doar voi doi.

Aidan și Clio fură introduși într-o cameră mică fără ferestre, al cărei singur mobilier îl constituia o masă pătrată și neagră. Ofițerul se așeză, ținându-și spatele foarte drept, își scoase chipiul și îl puse pe masă în fața lui cu un gest exact și studiat. Avea părul foarte negru și tuns în bucle scurte, însă cârlionțate, care se îndreptară spre tavan în momentul când fură eliberate. Nu își scoase ochelarii de la ochi.

– În primul rând, zise el, zâmbind larg, vă vom aduce cafea și paste. Mâncare caldă.

Ridică receptorul și vorbi într-o italiană repezită, asemănătoare tirului de mitralieră, apoi închise și își reluă zâmbetul și pasul încet și măsurat.

– Vom începe cu începutul, bine, da? Și îmi veți spune cum vi s-a întâmplat acest lucru. Veți spune totul. Nimic nu e plictisitor pentru mine. Și acum, o să pornesc dispozitivul ăsta de înregistrare, în caz că îmi scapă ceva.

Așa că Aidan și Clio începură să relateze povestea furtului, focul, evadarea și timpul petrecut în barca de salvare. Li se ceru să repete câteva detalii de mai multe ori. Fură multe întrebări și despre piatră. Au fost întrerupți doar de sosirea celor două platouri cu paste aburinde și fierbinți, pe care le înfulecară în timp ce vorbeau.

---

[23] Peliculă de poliester cu o rezistență extraordinar de mare (în engl., în original) (n.tr.)

– Ne puteți da piatra înapoi? întrebă Clio când ajunseră la sfârșitul povestirii. Ne-am riscat viața să o scoatem de pe acel vas. Am *înotat* cu ea în brațe.

Ofițerul își întinse mâinile și făcu una dintre acele grimase „aceste lucruri sunt greu de spus".

– E un lucru foarte neobișnuit, zise el. Dacă provine din Pompei, așa cum spuneți, poate se va întâmpla ceva. Însă, dacă aparține lui British Museum, chiar dacă asta a fost demult, atunci poate se va întâmpla altceva. Poate o să meargă la ei.

– E mai bine decât nimic, spuse Aidan. Cel puțin, acolo, ei o vor studia. S-ar putea să nu o ia în serios, așa cum o face Julia.

– Vom vedea, zise ofițerul. Sunt sigur că o să se întâmple ceva cu ea. Acum, trebuie să plec câteva clipe. Mai vreți mâncare?

Aidan încuviință cu tărie. Clio rămase gânditoare cu furculița în gură și scutură din cap în semn de negare. Ofiterul părăsi camera, închizând ușa.

– Ce ai spus? întrebă Clio în vreme ce Aidan folosea furculița pentru a desprinde niște resturi de sos din recipientul de tablă.

– N-am spus nimic.

– Nu. Acum un minut. Despre faptul că Julia ar lua piatra mai în serios decât British Museum.

– Asta am zis, răspunse Aidan, întinzând furculița înspre recipientul gol al lui Clio.

– De ce nu e și Julia pe coridor? întrebă ea. De ce plânge Elsa atât de tare?

– Mă întrebi toate chestiile astea și eu habar n-am. De ce?

– Când am ajuns în oraș, Julia aproape că *a insistat* să coborâm toți de pe vas și să mergem la cină. Ceea ce e un lucru nebunesc, corect?

– Era fericită, zise el.

– Vorbim despre Julia, i-o întoarse Clio. Crezi că o interesează să mergem și luăm împreună o cină simandicoasă dacă asta înseamnă să lase vasul nesupravegheat? E ciudat, nu?

– Acum, că ai pomenit asta, mda, este. Însă îşi doreşte această piatră de mult. Poate că, dintr-odată, se simţea fericită şi generoasă.

– Exact, spuse Clio. Fragmente se uneau în capul ei, formând o imagine clară. Îşi dorea piatra de *mult timp.* Deci rămân doar doi dintre noi pe vas şi noi mergem la plimbare, apoi ancorăm vasul şi nişte tipi ne găsesc şi ne răpesc. N-aveam cum să fim atât de uşor de zărit de pe mal. Fie cineva ne-a urmărit, fie cineva ştia unde mergem.

Aidan se opri din răzuit.

– Ce spui? întrebă el.

– Spun: dacă cumva a vrut să înhaţe piatra? Poate atunci când s-a dus pe uscat a găsit nişte tipi care să urce pe vas şi să fure piatra. Însă, când ei au văzut cât de înţesat de tot felul de lucruri scumpe era vasul, au hotărât să-l fure.

– De ce ar fura ceva ce deja avea? întrebă el.

– Pentru că povestea ar fi despre familia care a inventat jocul „Plonjează!" şi care a găsit un lucru real şi preţios în timp ce făcea scufundări. N-ar fi despre ea şi despre munca ei. Deci, dacă ar fi luat-o de pe vas, ar fi putut pretinde că a găsit-o în orice alt loc. Şi povestea ar fi din nou despre ea. Toată această călătorie a fost neoficială. Singura dovadă pe care o avem e înregistrarea video pe care te-a rugat să o compilezi. Chiar nu-ţi dai seama?

– Ai avut o noapte lungă, zise Aidan. Poate ar trebui să mai ceri şi tu nişte paste.

– Aidan, vorbesc serios, spuse ea. Unde e acum? De ce nu e chiar acum pe coridor împreună cu fiica ei care plânge şi cu iubitul ei înnebunit de durere.

– Nu ştiu, admise el. Poate e cu Martin la spital?

– Ţi se pare că ar fi posibil? întrebă ea. Cu fiecare cuvânt pe care-l spunea, simţea cum, în interior, îi creşte temperatura, cum creierul îi funcţionează mai repede. Nu Elsa ar fi fost cea care ar fi rămas cu Martin? E singura care vorbeşte italiană. Ştiu că nu poţi crede asta, pentru că e şefa ta. Sunt sigură de asta, Aidan. Trebuie să-i spun tipului ăstuia. Trebuie să-i spun ce gândesc.

– Nu cred că e o idee bună, zise el.

Ușa se deschise din nou, și Clio surprinse o altă imagine fugară cu Elsa și cu marinarul. Erau foarte concentrați într-o conversație în italiană și el îi ștergea lacrimile de pe față. Ofițerul îl pofti înăuntru și pe tatăl lui Clio, care veni în grabă și se așeză lângă ea, punându-și protector brațul în jurul ei. Îl apucă pe Aidan de umăr.

– Unde e Julia? întrebă Clio cu inocență în glas. De ce nu e aici? E cu Martin?

– Nu, zise tatăl ei. A plecat.

Clio îi aruncă o privire lui Aidan care spunea „ți-am zis eu". În replică, sprâncenele lui Aidan se ridicară și rămaseră fixate în acea poziție, și o țintui cu o privire care îi spunea să tacă în timp ce el deschidea gura să zică ceva.

– Aduc veşti, rosti ofițerul, întorcându-se la locul lui. Și trebuie să vă mai pun tuturor niște întrebări suplimentare. Îl cunoașteți pe Jeffrey Fox?

– Nu, spuse tatăl ei. N-am auzit niciodată de el.

– Nu e proprietarul *Vulpiței?* zise Clio.

Chipul tatălui ei se lumină în semn de aducere aminte. Începu să arate cu degetul înspre Clio în semn de încuviințare.

– Sigur, zise el. Fox. Am cumpărat vasul de la Angela Fox. Clio are dreptate. Înainte, se numea *Vulpița.*

– Lucrurile devin mai clare, spuse ofițerul, deschizând un dosar. Am scris aici că Jeffrey Fox e un bancher din Londra care lucrează la Roma. Însemnările noastre arată că a avut un vas care se numea *Vulpița* și care era ancorat aici, în Civitavecchia.

– Și ce-i cu el? întrebă taică-său. Am cumpărat vasul. Totul a fost cât se poate de legal.

– Da, zise ofițerul. Asta știu. Avem numele lui Jeffrey Fox de la trei bărbați pe care tocmai i-am prins.

– Deci, ați găsit vasul? întrebă repede Clio.

– Nu, spuse el, zâmbind. Vasul s-a scufundat. Am zis corect? S-a izbit de o stâncă după ce la bord a izbucnit un incendiu. Nu se uitau încotro se îndreptau. I-am scos pe bărbații aceștia din apă.

A fost o noapte foarte agitată pentru noi. Jeffrey Fox îşi voia vasul înapoi. Le-a spus oamenilor din port să urmărească dacă vasul avea să se reîntoarcă aici şi, când acesta s-a reîntors, ei l-au sunat. I-a angajat pe aceşti trei bărbaţi să aducă vasul înapoi.

Clio simţi cum se prăbuşeşte. Cu doar o secundă în urmă, vina Juliei i se părea lucrul cel mai clar din lume. Această realitate fusese desfiinţată. Nici măcar nu se putea aduna să-l privească pe Aidan în ochi.

– Poliţiştii din Roma l-au găsit deja pe Jeffrey Fox, continuă ofiţerul. Şi, cu siguranţă, un astfel de vas, e asigurat. Totul se sfârşeşte cu bine.

Tatăl lui Clio se cufundă puţin în scaunul lui.

– Ei bine, zise el. Nu m-am aşteptat să-l ţin atât de mult şi puteam face o poliţă doar pe un an de zile. Şi costa foarte mult într-adevăr.

– Vasul ăsta nu e asigurat? întrebă ofiţerul, părând înspăimântat. Înţeleg. Trebuie să merg şi să mă ocup de aceşti bărbaţi. Vă voi lăsa aici câteva clipe.

– Unde *e* Julia? îl întrebă Clio pe tatăl ei.

– Şi-a sunat cunoştinţele din Roma, zise el. Sunt persoane acolo care înţeleg importanţa pietrei. I-au cerut să se ducă imediat acolo şi să-i ajute să strângă tot ce e necesar pentru transport. A luat trenul. Unul foarte rapid. O să fie atât de extenuată...

Zise asta cu o voce stinsă, scuturând din cap.

– Chiar nu-mi pasă, spuse el. De vas. De piatră. Vă am pe voi. Însă îmi vine greu să ştiu că am avut-o. Chiar am avut-o.

– Tată, rosti Clio.

– Ar fi schimbat atât de multe lucruri, continuă el. Am fi deschis o fereastră înspre o parte a lumii antice despre care nu ştim nimic.

– Tată...

– E în regulă, Clio, zise el. Cum am spus, nu contează.

– Ben, începu Aidan. Noi...

– Voi ăştia doi! spuse tatăl ei cu voce tare. Hai să uităm de asta şi să ne gândim cum să vă...

– Am luat-o! strigă Clio în cele din urmă.

– Ce ați luat? întrebă el.

– Pe ea. Piatra. Am luat-o de pe vas.

Îi luă un minut să priceapă sensul cuvintelor.

– Nu s-a dus la fund? reuși el să întrebe. Cum așa?

– Am înotat într-un fel foarte interesant, zise Aidan.

– Voi... ați scăpat. *Și* ați luat și piatra? Probabil ați riscat mult făcând asta. Nu știu dacă ar trebui să vă îmbrățișez sau să țip la voi.

– A fost într-adevăr foarte riscant, zise Clio, acceptând o altă îmbrățișare puternică.

Zâmbi în timp ce Aidan era și el „zdrobit" în același fel.

Kos, Grecia, martie 1905

Primul lucru care probabil atrase atenţia lui Marguerite fu acela că un bărbat gol stătea în picioare chiar pe marginea unei bărci foarte mici. Într-o mână ţinea un mic năvod.

– Acolo e un bărbat gol, îi spuse ea lui Jonathan. Cu un năvod.

În ultimii opt ani, Jonathan şi Marguerite lucraseră umăr la umăr în Pompei. Întotdeauna erau multe de făcut. Era un oraş mare – un sit de o dimensiune ce nu semăna cu nimic în lume. Şi, în fiecare zi, descopereau tot mai multe lucruri.

Devenise mai puternică fizic în ultimii câţiva ani, obişnuită cu soarele arzător şi cu zilele lungi. Ştersese două mii de ani de cenuşă şi murdărie din mozaicuri şi fresce. Găsise bijuterii, bani şi, ocazional, rămăşiţe omeneşti. Învăţase tehnica de a pune ipsos în locurile libere din cenuşă, păstrând forma trupurilor ce erau îngropate acolo.

Era o muncă serioasă şi grea. Şi nimic nu o făcea mai fericită decât faptul că lucra cu Jonathan. Cu toate astea, nu se putea abţine să nu simtă că îl dezamăgea pe tatăl ei. În opt ani de trudă, nu descoperise nimic atât de important ca piatra care îi purta numele. Ceva o frământa. Trebuia să facă mai mult.

Nu ştiu ce anume până ce nu îl văzu pe bărbatul gol pe marginea bărcii.

Bărbatul luă o piatră turtită în formă de clopot şi se scufundă cu capul înainte de pe marginea bărcii. De piatră era legată o sfoară. O urmări cum se rostogoleşte în apă în timp ce el se scufunda.

– E un căutător de bureţi-de-mare, zise Jonathan, roşind puţin. Cred că cineva ar fi putut să ne pomenească faptul că pe aici sunt bărbaţi goi care sar în apă.

Goliciunea nu o deranja pe Marguerite câtuși de puțin. Îi înțelese pe dată rolul. Era pentru a face coborârea mai rapidă. Și pentru asta era și piatra. Cum altfel ai putea lua ceea ce vrei de pe fundul mării? Ar trebui să cobori acolo.

În acel moment, totul căpătă înțeles pentru Marguerite. Tot ce căutase ea se afla dedesubt. Poate chiar însăși piatra Marguerite.

Începu să facă acest lucru chiar din momentul în care se întoarseră acasă, în Italia. Pentru o femeie, Marguerite era o înotătoare excepțional de puternică, însă costumul tradițional de înot îi ținea spatele. Deci, primul lucru la care trebuia să renunțe era costumul de baie lălâu pe care trebuia să-l poarte. Avea un model făcut de o croitoreasă, un costum de baie special, unul dintr-o singură piesă care îi dezgolea picioarele, ceea ce însemna că trebuia să exerseze cu foarte mare grijă, în locuri unde nu putea fi zărită.

Celălalt lucru de care avea nevoie veni de la un zidar din oraș. Îl puse să facă ceea ce văzuse în Grecia – o *skandalopetra,* o piatră în formă de clopot cu o gaură pentru sfoară.

Din primul moment când ajunse pe fundul mării, Marguerite știu că iubea acest lucru la nebunie. N-avea nici mască pentru a-i proteja ochii, n-avea labe de scafandru care să o ajute să înoate. Plămânii o ardeau în mod dureros. Însă era minunat – o femeie stătea pe fundul mării, acolo unde o întreagă lume aștepta să fie explorată.

Era atât de uimitor, încât aproape uită să numere în gând timpul care se scursese până ce panica lipsei de aer puse stăpânire pe trupul ei. Trase cu hotărâre de sfoară, apucă puternic piatra de scufundat și simți cum se ridică. Se ridica încet, însă se ridica. Expiră încetișor.

Marguerite simțea că nu mai putea rezista în momentul când lumina soarelui își făcu apariția prin suprafața apei. Dădu din picioare și se îndreptă către aceasta, apoi străpunse suprafața, buimacă și cu respirația întretăiată. Urale nemaipomenite izbucniră dinspre barcă.

Nu mai era cale de întoarcere.

Cea mai groaznică vară din viața mea

Trei zile mai târziu, patru membri ai grupului stăteau în aeroportul din Roma. Îmbarcarea fusese un lucru uşor. Nici unul dintre ei nu avea valiză, ceea ce îi făcu pe unii să ridice din sprâncene. Aveau pe ei doar ce aleseseră să poarte în ultimele câteva zile.

Clio îşi surprinse imaginea într-o suprafaţă lucioasă. Trebuise să se descurce cu oferta săracă a magazinelor locale pentru turişti, aşa că îmbrăcămintea ei era constituită dintr-o pereche de pantaloni de trening care aveau scris cuvântul *Italy* în jos pe picior cu litere mari roşii, verzi şi albe şi un tricou pe care scria *Ciao!*

„Cel puţin nu o să mă întrebe nimeni unde am fost", gândi ea.

Aidan o nimerise ceva mai bine, cumpărându-şi o pereche de pantaloni scurţi pentru surf. Totuşi, tricoul era ceva şi mai groaznic. Avea imprimată pe el o imagine a sculpturii lui David, de Michelangelo, ce ţinea un steguleţ italian în mână. Hainele Elsei nu fuseseră udate de apa mării şi distruse în încercarea de a scăpa de pe vas, aşa că şi le spălase.

Lui Martin i se pusese diagnosticul de sănătos tun, însă i se dăduse un avertisment să fie mai atent şi să evite activităţile extenuante. Se odihnea la hotel. Julia rămăsese în Roma de îndată ce aflase că toată lumea era în siguranţă şi făcea tot felul de intervenţii – luptându-se cu birocraţia – ca piatra să revină în custodia lor.

Neavând unde să stea şi fiind atât de multe lucruri de rezolvat, era normal ca Aidan şi Elsa să plece. Mamei lui Clio trebuia curând să i se spună întreaga poveste, însă ştia că ceva se întâmplase. Deci şi Clio pleca. Grupul se despărţi la fel de repede cum se adunase.

Zborul Elsei către Stockholm era primul. După ce îmbrățișă pe toată lumea în semn de bun-rămas, Elsa se agăță de brațul lui Clio.

– Mergi cu mine până la punctul de control? întrebă ea.

– Sigur, zise Clio.

Merseră în tăcere timp de câteva clipe, evitând cărucioarele pentru bagaje și oamenii care alergau să se îmbarce.

– Ar trebui să vorbim, spuse Elsa. Vreau să se lămurească lucrurile între noi.

– Și eu, rosti Clio.

– Am fost supărată, zise Elsa. Nu pentru ceea ce ai făcut. Mi-am dat seama ce s-a întâmplat între voi. Vă stă bine împreună. A fost pentru că nu mi-ai spus adevărul. Dacă mi-ai fi spus, nu m-aș fi ținut așa după el.

– Știu că sună ridicol, însă atunci nu știam că îl plăceam, zise Clio. Jur!

– Știu, spuse Elsa. Totuși, îmi pare rău că ți-am distrus creioanele pentru desenat.

– Tu mi le-ai *cumpărat,* zise Clio.

– E adevărat, însă asta nu e o scuză.

– Deci, rosti Clio, nu vrei să rămâi aici? Să mergi la Roma?

– Nu, răspunse Elsa. Maică-mea e prinsă cu treburi acum. S-ar putea să merg să-l văd pe taică-meu și pe familia lui. Îmi place Stockholmul.

– Nu o să încerci să-l contactezi pe Alex, nu-i așa?

– Ah, zise Elsa. Uite, sunt veşti bune de pe frontul ăsta. Nu cred că ți-am arătat asta.

Ridică telefonul mobil și îi arătă lui Clio o fotografie și un mesaj. Era de la marinarul din port care își țuguia buzele, trimițându-i un sărut. Era și ceva în italiană scris dedesubt.

– Nu se poate, zise Clio.

– Lucrează în Paza de Coastă, spuse ea cu un mic chicotit. Își poate lua liber, ca în orice slujbă obișnuită. O să vină în Suedia să mă vadă în două săptămâni. Și-a cumpărat deja bilet. Alex o să moară când o să audă că noul meu iubit e un marinar italian. De-abia

aştept să-l iau să facă o plimbare în jurul terenului de fotbal într-o zi când Alex joacă. Chestia asta o să-l *omoare* cu zile!

Elsa luă telefonul înapoi.

– Nu că măcar mi-ar păsa, adăugă ea repede, închizându-l. Însă întotdeauna răsare soarele.

– Poţi să vii să mă vizitezi, zise Clio. Casa nu-ţi oferă deloc prea multe măsuri de siguranţă, însă e cu adevărat mare. Ajungi uşor în Philadelphia. Şi ţi-ar plăcea pisica mea. Ai avea întotdeauna un loc unde să stai.

– Poate voi veni, spuse Elsa.

Se făcu un anunţ în italiană.

– Ăsta e pentru mine, zise ea. O învălui pe Clio într-o altă îmbrăţişare, strângând-o cu putere.

– Păstrează-l pe băiat, adăugă ea. Are nevoie de tine.

Zise asta şi se îndepărtă. Plecă aşa cum apăruse – cu capul sus, zâmbind indiferent de lucrurile care i se întâmplaseră. Rămânând aceeaşi zeiţă, atrăgând privirile a jumătate dintre cei pe lângă care trecea.

Când Clio se întoarse, lui Aidan şi tatălui ei le era foame. Se duseră la restaurantul de unde începuse întreaga călătorie. Fără Elsa, erau cam neajutoraţi. Tatăl lui Clio arătă doar către o pizza şi ridică trei degete. Singura conversaţie fu despre piatră. Clio îşi dădea seama că tatăl ei nu era încă pregătit să vorbească despre Julia.

– Cât e ceasul? întrebă Aidan, uitându-se la urma de la încheietura mâinii unde obişnuia să fie ceasul. Exact. Am nevoie de un ceas nou.

– Probabil, e timpul să pleci, zise tatăl lui Clio. O să plătim şi o să te conducem la avion.

Era timpul. De fapt, era chiar momentul.

– Ultima strigare, spuse Aidan, uitându-se sus, la ecran. Cred că ar trebui...

Arătă cu degetul mare către masa de oameni de la punctul de control. Tatăl lui Clio încuviinţă şi întinse mâna ca să dea noroc cu el.

– Ai grijă să ţii legătura, zise el. Ai e-mailul meu.

– O să țin legătura, Ben, spuse el. Trebuie să aflu cum se termină toate astea.

Se întoarse înspre Clio. Ea simți cum stomacul îi urcă în gât.

– Tată, am putea...

Tatăl ei clipi nedumerit. Nu înțelesese nimic. Va trebui să-i spună pe litere.

– Tată, rosti ea. Uită-te la cravatele alea superbe de mătase de la magazinul de acolo. Nu vrei o cravată?

– O cravată? Eu...

Gata. Privirea pe care Clio o știa avea să apară. El pricepuse.

– Mă duc să mă uit la cravate, zise el, silindu-și chipul să păstreze acea expresie extrem de serioasă. Aidan, îți doresc un zbor plăcut!

Cu o ultimă strângere de mână, plecă și dispăru în magazinul cu cravate.

– Probabil că va cumpăra una, spuse Clio. Nu face nimic doar pe jumătate.

Simți cum ochii încep să i se umple de lacrimi, așa că privi repede în jos, la gresia strălucitoare de culoare cenușie.

– O să-ți fie dor de Cambridge? întrebă ea.

– Nu, zise el. După Anglia, clima din New Haven pare chiar plăcută. Și mâncarea e bună. Aș putea chiar să mă duc să iau un cheeseburger de la Doodle. Ți-am povestit vreodată despre Doodle?

– Nu, spuse ea.

– Au cheeseburgeri buni. Ar trebui să mergem acolo.

Se uită la ea, zâmbind pe jumătate. Ochii lui încă o mai studiau. Acum însă era ceva serios în privirea lui.

– Vrei să-mi propui o întâlnire, freză? întrebă ea. După ce am să strâng cu mare greutate banii pentru biletul de tren?

– Ce-ți veni cu „freză", *puștoaico?* întrebă el. Am crezut că am trecut peste asta.

– Nu o să trecem *niciodată* peste asta, zise ea.

– Și care e treaba cu Ollie? întrebă el.

– Ollie e un tip de treabă, admise Clio. Însă nu e iubitul meu.

Aidan se străduia să nu zâmbească.

– Ei bine, spuse el, întinzându-se şi expunându-şi abdomenul în timp ce ridica braţele cu un gest extrem de plictisit. Cred că e în regulă, atunci. Chiar am să vin în Philly[24]. Am auzit că acolo aveţi nişte sendvişuri excelente cu brânză şi carne. Mi-am dorit întotdeauna o relaţie care să se bazeze pe sendvişurile locale.

Clio încercă să nu caşte gura la cuvântul *relaţie*. Înghiţi cu greutate.

– Deci, zise ea. Asta înseamnă că nu mai am un iubit imaginar?

– Mi-ai făcut portretul? întrebă el. Se pare că ăsta e un semn.

– De fapt...

Scoase caietul de schiţe şi îl deschise la noul desen la care lucrase în ultimele câteva zile. De data asta, el nu mai avu nici o replică. Îl privi doar.

– Până acum n-am rupt nimic dintr-un caiet de schiţe, zise ea. Însă, dacă îl vrei...

– Îhî, spuse el. Îl vreau.

Ea se lăsă pe vine şi rupse cu grijă pagina, îndepărtând-o de pe spirală. I-o înmână.

El făcu un pas înapoi, legănându-se pe călcâie.

– E timpul, zise el. Mai bine aş...

Se mişcă atât de repede, încât cu greu Clio îşi dădu seama ce se întâmpla. Se aplecă înainte, îi luă faţa în mâini şi o sărută apăsat pe buze. Ea trebui să se agaţe de mânecile tricoului lui, ca să nu se răstoarne.

– La revedere, fată bogată! zise el, aşezându-i o şuviţă de păr după ureche.

– Ne vedem mai târziu, snobule!

Şi, apoi, îi mai fură două săruturi.

Când tatăl ei îşi făcu apariţia din magazin, cincisprezece minute mai târziu, n-avea nici o cravată cu el. Îşi închidea telefonul.

– Veşti bune de la Julia, spuse el. Piatra ne-a fost înapoiată. Şi a fost deja contactată în legătură cu ea. Povestea iese la suprafaţă. Dintr-odată, toată lumea e interesată. Chestia asta a devenit deja un lucru important, Clio. Canalele de ştiri au preluat povestea.

[24] Prescurtare de la Philadelphia (n.tr.)

Toată lumea vrea să știe ce anume vom descoperi. Și toate astea sunt posibile pentru că tu ai fost curajoasă într-un mod de-a dreptul prostesc.

– Iar tu ai idei idioate, adăugă Clio.

– Bineînțeles, zise el. Ce crezi, puștoaico? Ești pregătită să reintri în joc? Întotdeauna am avut o poveste interesantă.

– Nu renunți niciodată, nu-i așa? întrebă ea.

– Nu, admise el. Cred că nu. Cred că am făcut-o din nou. De ce te pun întotdeauna în pericol?

– Nu m-ai pus, zise ea. Jeffrey Fox a făcut-o.

El încercă să zâmbească, însă ea vedea bine că îi venea foarte greu să facă acest lucru.

– Știi ceva? spuse ea după o clipă. Am crezut că Julia i-a trimis pe tipii ăia. Chiar am crezut asta. Am crezut că voia piatra doar pentru ea. Eram cât pe ce să le spun totul polițiștilor. Aidan m-a oprit.

– Ai crezut că Julia a făcut asta? Râse. Ți-o poți închipui pe Julia mergând în port și angajând niște bandiți? Cu vocea aia a ei?

– La momentul respectiv, chestia asta avea sens, zise Clio cu voce stinsă. Îmi pare rău că n-am avut încredere în ea. Cred că e drăguță. O să încerc să o plac mai mult.

– Ei bine, ți-aș fi putut-o prezenta în niște circumstanțe mai bune, spuse el. De ce am avut niște momente atât de dificile? Din cauza mea?

– Suntem niște persoane interesante, zise Clio. Suntem amândoi foarte dificili.

– Ăsta e zborul?

Ea se uită în sus la literele multicolore care afișau zborurile și orele. Unul dintre ele însemna acasă – nu că ar fi vrut să meargă acolo atât de mult cum dorise înainte.

– Ar trebui să pleci, puștoaico, spuse el. Știi și tu cum e la punctul de control.

– Corect, zise ea cu un oftat.

Îl îmbrățișă pentru ultima dată, apoi o porni către mulțimea de oameni de la poartă, care așteptau să fie verificați, percheziționați și controlați cu detectorul pentru metale. La jumătatea drumului, se

întoarse şi reveni la locul unde stătea el, cu mâinile adânc băgate în buzunarele noilor lui pantaloni scurţi de culoare albă, o altă achiziţie dintr-un magazin pentru turişti. Erau mai îngrozitori decât jeanşii ăia tăiaţi pe care îi văzuse prima dată la el, însă, acum, efectul era diferit. Cel puţin, dispăruse pălăria de marinar.

Ea ridică mâinile, scoase cameea lui Marguerite pe care o purta încă în jurul gâtului şi i-o puse în palmă.

– Uite, zise ea. O să-ţi ţină companie cât timp o să fiu eu plecată. Adică, Marguerite voia să termine treaba începută de tatăl ei. Iar noi am încheiat-o pe a ei. Suntem, practic, o familie.

– Da, spuse el, privind în jos, la camee şi apoi în sus, la Clio. Da, suntem.

Mulțumiri

Multe mulțumiri se cuvin:

Lui Abby McAden, Lexa Hillyer, Josh Bank, John Crowther și lui Kate Schafer, care au fost cu toții indispensabili pentru apariția acestei cărți.

Tuturor scafandrilor care mi-au împrumutat din experiența lor și au avut răspuns la toate întrebările mele.

Și lui Hamish Young, care mi-a oferit cunoștințele de viață, ale familiei lui de navigatori și o scufundare memorabilă în adâncurile lacului Queen Elizabeth.

Maureen Johnson s-a născut
la Philadelphia, Pennsylvania
și a fost dintotdeauna
pasionată de lectură.
A studiat literatura
și arta scrisului
la Universitatea Delaware
și apoi la
Universitatea Columbia.

Aceasta este vara pe care Clio a aşteptat-o toată viaţa.
Şcoala s-a terminat. Are o slujbă grozavă
şi tocmai l-a cunoscut pe băiatul visurilor ei.
Lucrurile nici că ar putea sta mai bine. Era şi timpul
să i se întâmple şi ei lucruri normale.
Botezată după cea mai cunoscută muză din istorie,
aproape celebră încă de la vârsta de unsprezece ani
când a inventat un joc împreună cu tatăl ei
şi a străbătut ţara ca să-l promoveze...
ea a avut o viaţă ciudată până acum.
O parte din această călătorie sună bine pe hârtie,
multe lucruri sună bine pe hârtie, dar asta nu înseamnă
că sunt chiar aşa. Căci acum, la şaptesprezece ani,
familia ei e destrămată, banii s-au terminat,
tatăl ei, pe vremuri cea mai apropiată persoană a ei,
a devenit un ciudat. De multe ori, Clio nici măcar
nu ştie unde e. Aşa că nu e foarte fericită când acesta
apare şi planurile ei pentru vară sunt în pericol.
Se trezeşte însă cu un bilet doar dus pentru Italia,
unde trebuie să-l întâlnească. El nu-i spune decât
că planurile pentru următoarele zece săptămâni
includ o barcă.

ISBN 978-606-92677-3-8

COMANDĂ CĂRŢI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

editura rao
9 786069 267738
www.rao.ro
www.raobooks.com